

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

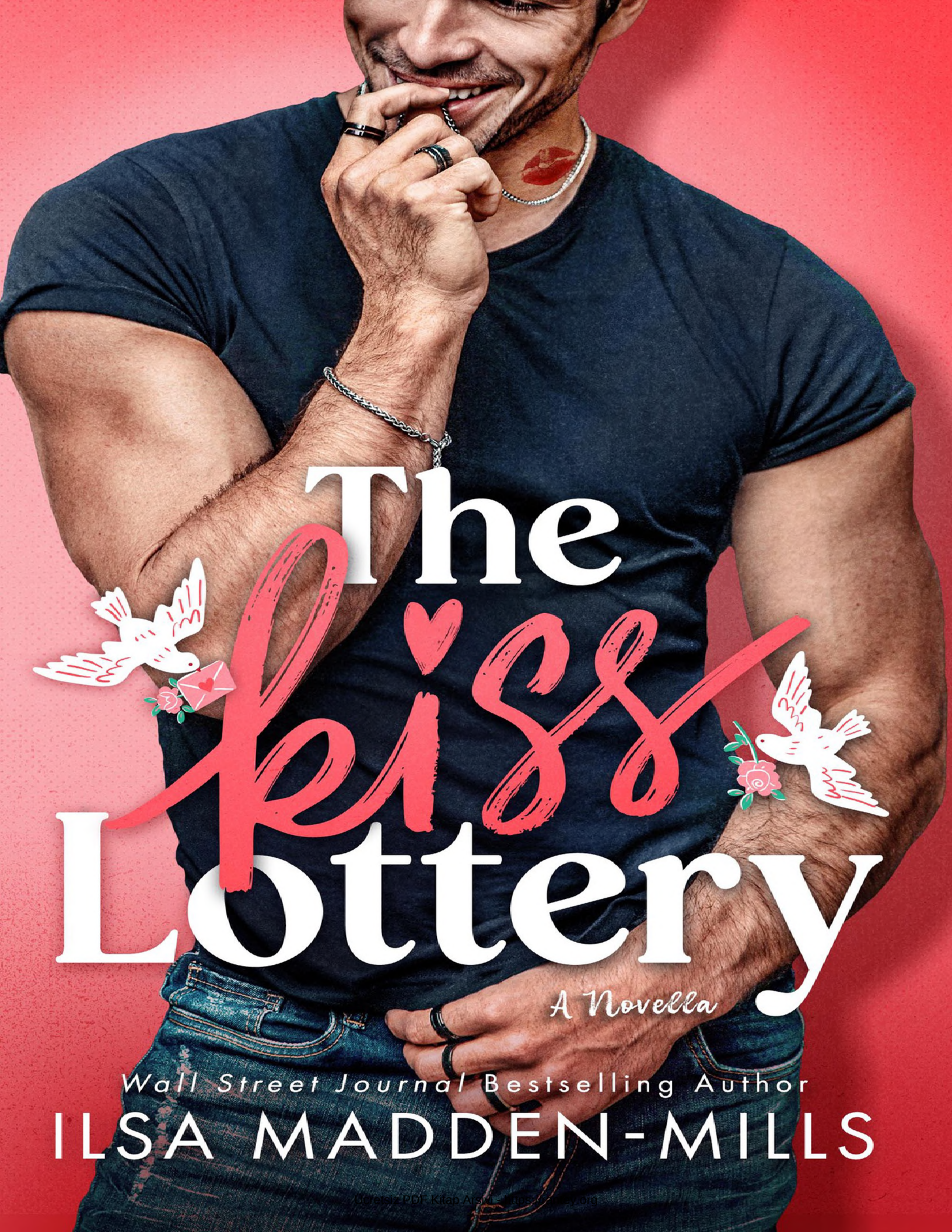
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



The Kiss Lottery

A Novella

Wall Street Journal Bestselling Author
ILSA MADDEN-MILLS



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

The *kiss* Lottery

ALSOBYILSAMADEN - MILLS

Briarwood Akademi Serisi

[Çok Kötü Şeyler](#)
[Çok Kötü Şeyler Kötü](#)
[Başlangıçlar Çok Çok](#)
[Çarpık Şeyler](#)

İngiliz Kötü Çocuklar Serisi

[Kirli İngilizce](#)
[Pis İngilizce](#)
[Örümcek](#)

İkinci Oyunu Değiştirenler Serisi

[Benim](#)
[Romeo'Değil m](#)
[Benim Eşim Değil](#)

Hawthorne Üniversitesi Serisi

[Boyfriend Kelepir Boyfriend](#)
[Malzemesi](#)

Aşık Yabancılar Serisi

[Güzellik ve Baller](#)

[Prenses ve Oyuncu](#)

Waylon Üniversite Serisi

[Sana](#)

[Meydan](#)

[Okuyorum](#)

[Bahse](#)

[Senden Nefret Ediyorum](#)

[Sana Söz Veriyorum](#)

□ e Darlings

[Sevgilim Sevgilim](#)

[Jane](#) .

Tek Başına

[Sevgili Ava](#)

[Sahte Nişanlı](#)

[İntikam Paktı](#)

[The Last Guy \(Tia Louise ile\)](#) [The](#)

[Right Stud \(Tia Louise ile\)](#)

[Christmas Cupid](#)

The Kiss Lottery

I LSA MAD D E I'J - M I LLS



Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© 2025 by Ilsa Madden-Mills
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662528262 (dijital)

Kapak tasarımı Letitia Hasser

Kapak görseli: © Michelle Lancaster PTY LTD; © Platova Lera,
© Orla, © Mari Dambi / Shutterstock



İÇİNDEKİLER

Bölüm 1: EVERLY
Bölüm 2: BECKETT
Bölüm 3: EVERLY
Bölüm 4: EVERLY
Bölüm 5: EVERLY
Bölüm 6: BECKETT
Bölüm 7: EVERLY
Bölüm 8: EVERLY
Bölüm 9: BECKETT
Bölüm 10: EVERLY
Bölüm 11: BECKETT
Bölüm 12: EVERLY
Bölüm 13: BECKETT
Bölüm 14: EVERLY
Bölüm 15: EVERLY
Bölüm 16: EVERLY
Bölüm 17: EVERLY
Bölüm 18: EVERLY
Bölüm 19: EVERLY
Bölüm 20: EVERLY
Bölüm 21: BECKETT
Alıntı: SEVGİLİ GELİNİM
YAZAR HAKKINDA

Bölüm 1

EVERLY

Kırık bir kalbe sahip bekâr bir kadının yeni bir erkek arayışında olduğu ya da en azından kendisini Öpücük Piyangosu'na davet eden gizemli bir sevgililer gününü kimin gönderdiğini bulmaya çalıştığı herkesçe kabul edilen bir gerçektir.

İşte buradayım, her şeyin başladığı yere, Rose, Tennessee'ye döndüm.

Memleketime doğru yol alırken göğsümde bir endişe var. Burası on yıldır pek değişmemiş. Yollar hâlâ küçük, gülümsemeler çok büyük olacak ve dedikodulara, yani kötü kız olmaya alışkınım.

Her neyse. Kelimeler beni on yedi yaşındaki gibi kesmiyor.

Geri dönmekle ilgili korkularıma rağmen Rose, başka bir yüzyıla aitmiş gibi görünen dükkânlarıyla sevimli bir kasaba. En ünlüsü Sevgililer Günü Öpücük Piyangosu olmak üzere festivalleriyle tanınıyor.

Kasaba cennet gibi,
elbette. Büyüleyici,
anlıyorum.

Ama gölgeler köşelerde gizleniyor. Acı verenler.

Dor tarzı beyaz sütunlarıyla görkemli adliye binasının önünden geçiyorum. Bakışlarım ön taraftaki metal banka kayıyor, annemle cumartesi günleri oturduğumuz banka. Orası bizim özel yerimizdi. Şimdi ise kaybettiğim şeyleri hatırlatan bir başka şey. Direksiyonu sıkıca kavriyor, kederimi bir kenara itiyorum.

Hank's Diner benim varış noktam.

Meydana park ettikten sonra başıma bir kasket geçiriyorum ve pembe altın rengi saçlarımı kasketin deliğinden içeri sokuyorum.

Geri. Sırada büyük boy güneş gözlüklerim var.

Tanıdığım biriyle karşılaşma ihtimalim nedir? Burası küçük bir kasaba olduğu için oldukça iyi, ama lisedekinden farklı görünüyorum. Yüzüm daha ince, aslında bir santim daha uzunum, saçlarım boyalı ve tavrım daha sert.

Everly Jean Davis'i tanımak için çok bakmanız gerekir.

Annem her zaman "Görünüşünü değiştirebilirsin ama kalbini asla" derdi.

Bir kez olsun umuyorum. On yıl önceki aptal kız olmak istemiyorum.

Lokantaya giriyorum ve tanıdık yüzleri ararken, onları bulamayacağımı umarak tezgahdaki koltuğa kayıyorum.

Eyvah. . Bir tane var. Rose'un Kötü Pamuk Prensesi.

Katil mavi bir pantolon giymiş olan Abigail Wells, yuvarlak yüzü, koyu renk saçları ve yakut dudaklarıyla hâlâ güzel.

Arka taraftaki bir masada, diğer birkaç hanımla birlikte öğle yemeği yerken, bana doğru hızlıca bir bakış attı, beni ölçtü biçti ve sonra beni başından savdı. Klasik kraliçe arı.

En azından kim olduğumu bildiğine dair bir ipucu göremiyorum. Güzel. Düşmanları görmeye içelim.

Bu da beni Beckett Whitfield'a getiriyor.

Onu düşünmek bile kanımı kaynatıyor.

Yüzleşmeyi en az istediğim hayalet o.

Ama onunla yüzleşmeliyim. Onu öldüreceğim-tıpkı son kitabında beni tarif ettiği karakter gibi. Yani, cidden, kasabadaki herkes Ever adlı yeni gerilim filmindeki son kötü adamın ben olduğumu biliyor olmalı.

Gizemli davetiyeyi çantamdan çıkarıp tezgâhın üzerine bırakıyorum, sanki yeterince sert bakarsam sırlarını açıklayacakmış gibi bakıyorum. Kağıt krem renginde, kalın ve muhtemelen pahalı. Üzerinde küçük kalpler, güller ve uçan aşk tanrısı var. Gülünç derecede sevimli.

Güller kırmızı, menekşeler mavi. Rose'da birinin size karşı hisleri var. Everly Jean Davis, Rose, Tennessee'deki Öpücük Piyangosu'na içtenlikle davetlisiniz. Gelin ve aşka bir şans verin.

Çok klişe.

Bunu lisedeki eski sevgilim Carson göndermiş olabilir mi?
Mümkün değil. Hala onu Beckett ile aldattığıma inanıyor.

Beckett mı ?

Başımı sallayarak ofladım. İmkânı yok. Adam beni bir kötü adam için ilham kaynağı olarak kullanarak bir kitap yazdı.

Lokantayı taradım, parçaları birleştirmeye çalıştım. Bunu kim gönderdi? Ve neden?

Bölüm 2

BECKETT

Margo Teyze ofisimin çift kapısından içeri daldı ve günüm mahvoldu.

"Beckett, sevgilim! Geri döndüm!"

"Eğer iyi bir kitap fikrin varsa, rica ederim. Aksi takdirde, defol git," diye homurdanıyorum, bir sonraki gerilim filmimin ana hatlarını çizmeye çalışırken dizüstü bilgisayarımın başımı kaldıramıyorum.

El sallayarak beni başından savıyor, masamın üzerine tünerken eşyaları bir kenara itiyor. Çiçekli bir elbise ve topuklu ayakkabılar içinde, bir kasaba komitesi toplantısından yeni çıkmış. Belediye başkan yardımcısı olarak görev yapıyor ve her toplantı onun kişisel defilesi.

"Çok solgun görünüyorsun," diyor Güneyli ağzıyla. "Biraz güneş ışığı öneririm. Ocak ayının sonunda bile kimse solgun bir yüzü sevmez. Kasabada bronzlaşma salonlarımız var."

"Uh-huh."

Eğiliyor. "Tahmin et ne oldu?"

"Ne?" Gerçekten ilgilenmediğimi ama bana söyleyene kadar gitmeyeceğini bildiğimi söylüyorum.

"Öpücük Piyangosu her zamankinden daha büyük olacak. Ayrıca senin adını da çekilişe yazdım. Bekâr kadınlar çıldıracak" diyor, manikürlü tırnaklarını sahte bir umursamazlıkla incelerken. "Biraz bronzlaşmanın sana zararı dokunmayacak olsa da."

Bakışlarımı kaldırıyorum. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Milyon yıl geçse de asla."

"Bronzlaşmaya ya da piyangoya hayır mı, sevgilim?" Ona ters ters baktım. "İkisine de."

"Oh, dur. Sevgililer Günü ambiyansının bir parçası olmak önemlidir. Bu ay aşk ayı. Hadi ama."

İnledim. Her yıl bana girmeye çalışıyor ve ben hep hayır diyorum.

Ellerini dua eder gibi birbirine bastırıyor. "Bu sadece bir randevu. O zaman unutabilirsin. Senden bir daha asla bunun bir parçası olmanı istemeyeceğim, ama bu yılın önemli olduğunu biliyorsun çünkü ben komitedeyim. Lütfen."

"Margo-" Diyorum ama eliyle ağzımı kapatarak beni susturuyor.

"Bunu doğum günü hediyem olarak yap. Eşsiz hediyelere bayılırım. Bu benim olsun. Lütfen."

Elini geri çekiyorum. "Doğum günün Mayıs'ta."

"Bu erken bir hediye. Değil mi?" Masamdan kalktı. "Yorgun ve aç olmalısın. Hadi Hank'e gidelim."

Ayağa kalkıp geriniyorum, omuzlarımı ve boynumu ileri geri oynatıyorum. "Tamam. Piyangoyu ben yapacağım. Ama sadece , anladın mı?" Bu onun doğum günü için ve nadiren özel bir şey ister.

Yüzünü çevreleyen kumral bukleleriyle başını sallıyor ve kolunu benimkine dolayarak gülümsüyor. Dudaklarım seğiriyor. Ona kızgın kalmak imkânsız, özellikle de anneme bu kadar benziyorsa.

Birkaç dakika sonra lokantaya giriyoruz ve kapının üstündeki zil çalıyor.

Yerime oturuyorum ve lokantanın etrafına bakıyorum, gözlerim ön tezgahdaki taburede oturan bir kadında duruyor. Sırtı bana dönük ama omuzlarının şeklinde, başını eğişinde bir şey var.

Kaşlarım kırışıyor.

Bir dakika bekle.

Bu o mu?

Hayır.

Benim tanıdığım Everly'nin saçları soluk sarı, o pembe renkte değil.

Ve Tennessee'den çok uzakta.

New York'ta havalı bir hayat yaşıyor, havalı avukat erkek arkadaşıyla birlikte.

Tam kendimi o olmadığına ikna etmişken, Hank'le konuşmak için dönüyor ve gülümsemesinin kıvrımını, gür alt dudağındaki girintiyi görüyorum.

Sonra güneş gözlüklerini çıkarıyor ve nefesim kesiliyor.

Bazen hala rüyalarım giriyor. Onu kot şortu ve kovboy çizmeleriyle çiftlikte yürürken, kollarını iki yana açmış kiraz ağaçlarının arasından geçerken, pembe yapraklar etrafına dökülürken görüyorum. Tanıdığım en güzel kızdı.

Onunla tarlalarda yarıştığım yaz günlerini hatırlıyorum. Bazen kazanmasına izin verirdim ve o da yüzü kızarmış bir şekilde parmağını bana doğru sallardı ve gülümserdi.

Onu kendime çekmemek, o anda ve orada benim olmasını sağlamamak için her şeyimi verdim.

Onu kafamdan çıkarıp toprağa gömmek, üstüne bir ton toprak atmak, bir mezar taşı dikmek ve her şeyi dinlendirmek için son kitabıma bile koydum.

Koltuğumda kayarak menüye odaklanmaya çalışıyorum ama faydası yok. Geçmiş üzerime yıkılırken ellerim masanın altında yumruk haline geliyor.



Şampiyonluk maçından önce soyunma odasında yalnızdık. Kazanmaya odaklanmalıydım ama tek düşünebildiğim o.

Everly, amigo üniformasının içinde solgun ve meydan okurcasına önümde duruyor, gözleri akmamış yaşlarla dolu.

"Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? başına nasıl bir bela açtığının?" Yumruklarımı iki yanımda sıkarak söylüyorum.

Boğazı düğümleniyor. "dilerim," diyor, sesi zar zor duyuluyor. "Bu kadar bilmiyordum."

"neden yazdın?"

"Çünkü bunlar doğru," diyor alt dudağını çiğnerken. "Ben böyle hissediyorum. Anlamıyor musun?"

Kapı çarparak açılıyor ve ikimizi de sıçratacak bir güçle duvara çarpıyor. Carson hışımla içeri girdi, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Gözleri bana kilitleniyor, keskin ve suçlayıcı. "Demek doğruymuş," diye homurdanıyor. "İkiniz arkamdan iş çeviriyormuşsunuz. Benim kızım ve en iyi arkadaşım."

Açıklamak için bir adım öne çıkıyorum ama Carson elini kaldırarak beni durduruyor, bakışları ihanetle yanarak bana dik dik bakıyor. "Sana güvenmiştim. Arkamı kollaman gerekiyordu," diye . "Ve sen beni bir aptala dönüştürdün."

"Hiçbir şey olmadı," diyorum. "Sana asla böyle ihanet etmem."

Gözleri kısılıyor, dudağı kıvrılıyor. "Ona nasıl baktığını gördüm."

Yükselen gerilimi yatıştırmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Everly ve ben sadece arkadaşız." Bu yarım bir gerçek, gerçek olmasını umarak kendime defalarca tekrarladığım bir gerçek. Ama gözlerimi her kapadığımda onu düşündüğümde, bunun sadece arkadaşlıktan başka bir şey olmadığını anlıyorum.

Yine de ihaneti çok iyi biliyorum. Babamın sadakatsizlikleri, ilişkileriyle annemi nasıl parçaladığı hafızama . Ben o değilim. Bu duygulara karşı savaştım, aylarca doğru olanı yapmaya çalıştım.

Carson'ın yumrukları iki yanında toplanır, öfke belirgindir. "Günlüğü okulun her yerinde. Hatta tüm şehirde. Yalan söylemene gerek yok. Herkes okudu. Senin hakkında yazdıklarını, seni ne kadar çok sevdiğini, yatak odasının penceresinde nasıl süründüğünü." Bana doğru ilerledi ve beni itti. Omzum ağır bir gümbürtüyle dolaba çarptı.

"O seninle birlikte olmadan önceydi ve öyle değildi," diyorum açıklamaya çalışarak. "O ve ben çocukluğumuzdan beri arkadaşız." Duruyorum, yutkunuyorum. Onu incitmeden, aramızda derin bir bağ olduğunu ona nasıl söyleyebilirim?

Ben daha ne diyeceğimi bilemeden, Carson yumruğunu savuruyor. Yumruğu yüzüme çarpıyor ve gözlerimin arkasında acı patlıyor. İçgüdüsel olarak onu geri itiyorum, adrenalinim yükseliyor.

Yumruğum çenesine çarpıyor ve bankın üzerinden yuvarlanarak sertçe yere düşüyor. Yumruklarımı sıkmış, sert nefesler alarak başında dikiliyorum.

daldı. "Sadece dur! Lütfen! Bu benim hatam! Bu benim günlüğüm!"

Ayağa fırlıyor, vahşi gözlerle aramıza bakıyor. Titreyen parmağıyla beni işaret ediyor. "Hiçbir şey olmadığını söylüyorsun. İyi o zaman. Kanıtla o zaman. Benimle buradan çık, hemen şimdi ve o ikimiz için de yok olsun. İkisini birden yapamazsın."



Hank'le konuşurken bakışlarım tekrar Everly'ye kayıyor. Bir şeye gülüyor ve göğsümde bir düğüm oluşuyor.

Mutlu görünüyor.

Sonunda, onun için istediğim tek şey buydu.

Bölüm 3

EVERLY

Birkaç dakika önce

Lokanta pek değişmemiş. Krom tezgah güncellenmiş görünüyor, ancak kırmızı kabinler ve tabureler hala aynı. Farklı olan Sevgililer Günü dekoru: tavanda kırmızı flamalar, köşelerde kalp şeklinde balonlar ve her masada yanıp sönen pille çalışan küçük mumlar. Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. Şehirdeki her işletme festivalleri canlandırmak için elinden geleni yapıyor.

"Merhaba tatlım," diye sesleniyor Hank tezgâhın arkasından, çoğunlukla gri olan bıyıklarının altındaki geniş gülümsemesiyle. "Evine hoş geldin."

Eve mi? Pek sayılmaz, ama bunu duymak güzel.

Ona kocaman sarıldım. Heck, belki de Hank beni özlediği için bana davetiye göndermiştir. Benim için bir çeşit baba figürüydü. "Teşekkürler."

"Ne yemek istersin? Eğer yine garsonluk yapmak istersen, her zaman yerim var."

Gülüyorum. "Sadece öğle yemeği arıyorum. Soğan hariç her şeyi olan bir burger ve peynirli patates kızartması."

Bana başıyla selam veriyor ve ızgaraya dönüyor.

Çenemi elime dayayıp onun hamburger çevirmesini izliyorum, nostaljik duygular içindeyim. Lisedeyken tezahurat antrenmanından sonra bulaşıkları yıkamak ve garsonluk yapmak için Hank'in yerine koşardım. Tatillerde mümkün olan her gün çalışırdım. Anneme yardım etmek istiyordum. Birbirimiz dışında pek bir şeyimiz yoktu.

Bana bir soda getirdi. "Ne kadar kalacaksın?"

"Emin değilim," diyorum, bardağımdaki pipetle oynarken rahat görünmeye çalışarak. "Podcast'te işlerin nasıl gittiğine bağlı." Everly ile Yolculuklar benim kendi eserim ve bir sonraki görevim piyango. Hank ızgaraya geri dönüyor.

Rose'a gelmeyi planlamamıştım ama gizemli davet beni cezbetti. Eğer biri beni burada istiyorsa, gelirim ve neler olduğunu görürüm. Nasıl karşı koyabilirim?

Bir boğaz temizlenir. "? Hank'i seninle konuşurken gördüm. Seni tanıyor muyum?"

taburede oturan yakışıklı bir adam görmek için dönüyorum. Kum rengi saçları ve kare şeklinde bir çenesi vardır.

Daha yakına eğiliyor. "Sen Everly Davis'sin, değil mi? Aynı sınıftaydık. Ben Troy Simmons. Eminim beni unutmamışsındır?"

Nasıl yapabilirdim ki? O, hademenin dolabını sevişme noktasına  eviren adamdı. Bir keresinde en iyi arkadaşım Tabby'yi orada bir saat boyunca  pm şt . Sadece  p şt klerini iddia etmişti ama ben o karanlık odada daha fazla hareket olup olmadığını merak etmişimdir. Ne olursa olsun, kısa süre sonra başka bir kıza geçti. Liseli Romeo.

"Su luyum. Benim," diyorum beceriksizce. "Merhaba."

Sanki kankaymışız gibi dirseğini tezgâha koyuyor ve başını sallayarak düşünüyor. "Ah, şimdi hepsi geri geliyor. Süper zekiydin ama lisede vahşi bir  izgin vardı."

"Vahşi diyemem," diye cevap veriyorum kaşlarını çatarak. Elbette biraz parti yapmayı seviyordum ama küçük bir kasabada kim sevmez ki?

Yine de dinlemiyor. "Carson'la çıktın, sonra onu en iyi arkadaşı Beckett'le aldattın-"

Kaskatı kesildim, tüylerim diken oldu. "Bu değil-"

Parmaklarını şıklatır. "Dur bir dakika. Tabby'nin herkese bir avukatla görüştüğünü söylediğini hatırlıyorum. Çok para. Nasıl gidiyor?"

Patlamış bir balon gibi s n yorum. Damon -söz konusu avukat- birkaç ay önce beni terk etti. Tam da sonunda ait olduğum yeri bulduğumu, New York'un gerçek evim olabileceğini düşündüğüm anda her şey yerle bir oldu. Orada bir hayat kurmuştum.

Damon'ın bana yeterince iyi olmadığını hatırlatması için.

Troy için bir gülümseme yapııştırıyorum. "İyi," diyorum ona. "Her şey süper kandırmaca."

Bir emlak kartvizitini gösterişli bir şekilde uzatıyor. "Sıkılırsan ve bir şeyler içmek istersen kişisel telefonum orada."

Karta bir göz attım. Burada zaten bir evim var. İçinde büyüdüğüm ev. Bugünlerde gelir için tatil evi olarak kullanıyorum. Ama Rose'da yaşayan ben? Kasaba beni hor görüyor. Ya da en azından on yıl önce öyleydi. Bu yüzden davet çok garip.

"Teşekkürler, ama buraya sadece Öpücük Piyangosu için geldim." "Ben de katılıyorum. Sen giriyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece görüşmeler için buradayım." "Çok kötü."

Hank yemeğimi yere bırakıyor, görüntü ve koku düşüncelerimi hemen rayından çıkarıyor.

Burger tahtta oturan bir kral gibi, köftesi kalın ve sulu. Peynirli patates kızartmasına pastırma ve frenk soğanı serpilir.

Alkışlıyorum.

"Hank, seni ölesiye seviyorum," diye mırıldanıyorum huşu içinde.

"Keyfini çıkarın. Bir kabinde daha rahat edebilirsiniz.

Tabağınızı oraya götürmek için yardıma ihtiyacınız olursa seslenin" diyor.

Davetiyeyi çantama geri koyarken başımı salladım. Evet, bir kabin kulağa hoş geliyor.

Elimde tabak ve soda, kalabalık lokantanın içinde dolanıyorum.

Ve sonra, olur.

Yukarı baktım ve oradaydı.

Göğsüm sıkışıyor.

Nefes almayı unutuyorum.

Beckett Whitfield, 1.80 boyunda, teyzesiyle birlikte bir kulübede oturuyor.

Son sınıfta İngilizce dersinde önümde oturması, geniş omuzları, parmaklarını kalın, neredeyse siyah saçlarında gezdirmesi.

Gülüşünü hatırlıyorum.

Bana gülümsediğinde gamzeleri.

Kolunu omuzlarıma dolaması.

O benim çapamdı.

Bağımdı.

Olmayana kadar.

Seni bir daha asla görmek istemiyorum.

Bu sözler kulağımda yankılanıyor, mezuniyette benimle konuştuğu son cümle, onu arabasına kadar takip ettiğim ve bana bakması için yalvardığım zaman. Soyunma odasındaki o korkunç günden bu yana aylar geçmişti, Carson'la birlikte çıkıp gitmiş ve bana bir kez bile bakmamıştı. Ama denemek zorundaydım, sadece bir kez daha.

Anılardan kurtuluyorum.

Yukarı bakıyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

Omurgamda bir elektrik çarpması oluyor.

Tanrım, neden hala muhteşem?

O jilet gibi keskin çene

hattı. O ısırılabilir dudaklar.

Sertçe yutkunuyorum, geçmiş i ait olduğu yere geri itmeye çalışıyorum.

Camdaki bir sinek gibi yanından geçin ve ona vurmaya zahmet etmeyin.

Kendimi çelikleştiriyorum.

Ama ayaklarım yavaşlayarak bana ihanet ediyor.

Çekil, Everly.

Derinlere uzanarak yüzümü kayıtsızlığa alıştırıyorum, çenemi kaldırıyorum ve geçip gitmeye hazırlanıyorum.

Biri bana çarpana kadar planımız buydu. Bu

Troy.

Lanet olsun.

Yemeğimi taşımama yardım etmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor ama sonunda dirseğime vuruyor.

Tabağım elimde sallanıyor ve onu sabitlemeye çalışıyorum- ahhhhh- ve işte gidiyor. Ağır çekimde, hamburgerim ve patates kızartmalarım havada uçuyor, doğruca

"Dikkat et-" diye sesleniyorum ama artık çok geç. Hamburger krem rengi balıkçı kazağına -muhtemelen kaşmir-sıçrayınca ancak ağzım açık bakabiliyorum. Sonra göğsünden aşağı kayıyor ve kasıklarına düşüyor.

Troy "Çok özür dilerim, sadece yardım etmeye çalışıyordum" diye mırıldanıyor.

Beckett'ın göğsü yavaşça yükseliyor; sonra uzun bir nefes veriyor. Kulaklarından duman çıktığını görmeyi umuyorum. Kucağına bakarken ağzı geriliyor, sonra bana bakıyor. Orman yeşili gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Everly," diye ısıırıyor.

Margo dağıtıcıdan peçeteleri alır ve bir telaş içinde ona fırlatır. "Tanrım, bu beklenmedik bir şeydi. Beckett, şu köfteyi yağlanmadan masaya koy." Dudakları biraz seğirdi. "Saçında pastırma parçaları var, sevgilim. Onları silkelemek isteyebilirsin."

Hamburger köftesini masaya fırlatıyor.

"Tüh," diyorum garip bir kıkırdamayla, sonra bir elimle ağzımı kapatıyorum.

"Bunu mi yaptın?" dedi bana.

Margo huzursuzca kıkırdıyor. "Bunu neden bilerek yapsın ki?"

O cevap veremedi. Hank yanımda beliriyor ve hamburger olayıyla ilgilenmesi için bir işçiye yönlendiriyor. "İyi misin?" diye sordu, ses tonunda endişe vardı. Evet, Beckett'la aramızdaki geçmiş biliyor.

"İyi olacağım," diyorum.

Öğle yemeğimi yeniden pişirmeyi teklif ediyor ama yemek boyunca oturma düşüncesi artık imkansız görünüyor. "Hayır, hayır, sorun değil. Aslında acelem var ve çantamda protein barları var." Kaçma, Beckett'la arama biraz mesafe koyma ihtiyacı çok baskın.

Evet, bir yüzleşme hayal ettim ama seyirciyle değil.

Beckett kabinden kalktı ve üzerimde yükseldi.

Ona bakmak için başımı arkaya eğdiğimde boğazım düğümleniyor. Ben beş beş yaşındayım ama o benden neredeyse bir karış daha uzun. Bana dik dik bakıyor ve ben gözlerimi kaçıramıyorum.

Margo ayağa fırlar ve koşarak yanına gelir, sözcükleri aceleyle dökülür. "Seni görmek harika, canım. Ve podcast'in, vay canına, ne büyük başarı. Her zaman dinliyorum. En sevdiğim Peru'da yaptığınızdı. Söylesene, Öpücük Piyangosu için mi buradasın? Bu yıl Beckett'i yarışmaya soktum. Ondan anlatabileceğin hikayeler! Oh, bir fikrim var. Sen de şapkaya adını koymalısın!"

Tüm dikkatim Beckett'ın üzerindeyken Margo'yu zar zor fark ediyorum. Küçümseyerek omzundan bir domates koparıyor. "Kim onunla eşleşmek ister ki?"

Troy'un sesi "Ben olsam yapardım," diye geliyor ve sanırım bar taburesine geri çekiliyor, yine de dönüp bakmıyorum.

Bakışlarımı Beckett'tan ayırıp Margo'ya bakıyorum. "İçeri girmiyorum."

Beckett yaklaşıyor ve dirseğimi tutarak nefesimi kesiyor.

Eşofmanımın içinden de olsa tenime dokunan eli tüylerimi diken diken ediyor.

çekilemeyecek kadar
sersemlemiş durumdayım. İşte
geldi.

Kalbime ve ruhuma sahip olan çocuk.

Teyzesine bakarken benim zihinsel dikkat dağınıklığımı fark etmemiş gibi görünüyor. "Devam et ve benim için özel sipariş et. Ben dışarı çıkıyorum. Everly ile konuşacaklarımız var."

Ellerini sıkıyor, bakışları aramızda geziniyor. "Şimdi, sevgilim, dostça davranalım. Rose'un ruhunu hatırla Beckett. Bu topluluk ve sevgiyle ilgili."

"Ben her zaman dost canlısıyım," diye homurdanıyor, kendime gelip kurtulmaya çalıştığımda. Gitmesine izin vermiyor. Açıyor

Lokantanın kapısını açıp bana yan çıkışa kadar eşlik etti.

"Bırak beni," diye bağıryorum ama reddediyor, bunun yerine beni kapıdan birkaç adım öteye götürüyor. Dirseğimi bırakıyor ama kişisel alanımdan çıkmıyor.

Ocak sonunun soğuk havası yanaklarıma çarpıyor, onun her ayrıntısını incelerken bakışlarım yanağında X şeklinde üç inçlik bir yara izinin göze çarptığı yüzüne takılıyor. Kenarları hafifçe kalkık, bu da onu kalınlaştırıyor ve bunu yapan gücü ancak hayal edebiliyorum.

Başka yara izleri de var. Biri çenesinde, diğeri alnında ve dördüncüsü de şakağında. Bununla da kalmıyor; ellerinde ve bileklerinde deriye dağılmış kesikler var. Onu bir ön camdan geçerken hayal ediyorum, belki de elleri havadayken.

Onları incelerken duygularım boğazıma düğümleniyor.

Her zaman yakışıklıydı, ama şimdi daha önce orada olmayan bir kenar var.

Bir yanımla onlara dokunmak, geçirdiği trafik kazası için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyor. Neredeyse ölüyordu ve iyileşmesi aylar sürdü, ancak şimdi nasıl hareket ettiğini izlerken bunu bilemezdim. O sırada New York Üniversitesi'nde idim ama Tabby beni haberdar etti.

Yaklaşıyor ve hava çatırdıyor. "Neye bakıyorsun?" diye soruyor sıkıca.

"Yara izlerin."

"Yara izlerini unut." Bakışları üzerimde geziniyor, bol NYU sweatshirt'ümü, jogger'larımı ve Converse'lerimi inceliyor. "Neden buradasın?"

"Burası benim memleketim. Neden beni dışarı sürüklediniz?" "İçeride olay çıkarmaktan daha iyi görünüyordu."

Ellerim kenetlendi. "Yani kitabındaki kötü karaktere benim adımla vermen olay yaratmıyor muydu? Beni kitabında bir karakter yaptın. Çok zekice, Beckett. Sanırım beni düşünmeden duramadın."

Onun romanını kitapçıdan alıp evime götürdüğümü hatırlıyorum. Okumak için kanepeye kıvrılmıştım.

Ever adında mavi gözlü bir kötü adamla karşılaştım. Yüz hatlarımı ve tavırlarımı, hatta gergin olduğumda parmaklarımı köprücük kemiğime vuruş şeklimi bile kullanmıştı.

Ki şu an bunu yapıyorum. Ugh.

Alay ediyor. "Kendini övüyorsun. İnan bana, aklımdaki son şey sendin. Yani temelde kitap yüzünden kızgındın ve bana yemek fırlattın, haksız mıyım?"

"Bir kazaydı. Troy bana çarptı. Beni kâğıt üzerinde bir katile dönüştüren sensin. Ne tür bir insan bunu yapar?"

Dudakları kıvrılıyor. "Bir yazar, Everly. Bildiklerimizi kullanırız." "Hiçbir şey bilmiyorsun." Göğsünü dürtüyorum. Nedenini bilmiyorum.

Belki de sadece onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istedim. Belki de sadece ona dokunmam gerekiyordu. Gerçek olduğundan emin olmak için.

Bana yaklaşıyor, yüz yüze gelene kadar eğiliyor. Yeşil gözlerindeki beyaz benekleri görüyorum. Kolonyasının kokusunu bile alıyorum ve sakinliğimi korumak için tek yapabildiğim bu. Sedir ağacı ve taze yağmur gibi kokuyor, biraz da karanlık bir şey.

Öyle bir koku ki sizi sarıp sarmalıyor ve içine çekiyor.

"Neden buradasın?" Sesi yumuşadı, tehlikeli bir şekilde yumuşadı ve boğazımdaki nefes kesildi.

Ondan uzak durmalıyım. O çok fazla. Bakışlarım yere kayıyor, kendimi sabitleyecek bir şey arıyorum. Ayaklarımın altındaki çakıllara odaklanıyorum, ağırlığımı değiştirdikçe küçük taşlar çıtırıyor.

"Bilmen gerekiyorsa, bir davet nedeniyle buradayım," diyorum, gözlerim onunkileri yakalıyor, gönderdiğine dair bir tanıma titreşimi arıyor, ama yüzünü pasif tutuyor.

Cevap vermiyor.

Belki de o göndermiştir. Çünkü beni özlemişti. Çünkü beni tekrar görmeye ihtiyacı vardı.

Gerçekten istediğim cevap bu.

Onunla savaşıyorum ve devam ediyorum.

"Ve podcast için buradayım. Bil diye söylüyorum, Rose'un sahibi sen değilsin. Hank'in yeri benim. Yıllarca burada çalıştım. Burası benim bölgem."

"Ne kadar kalacaksınız? Siz buradayken gitmemem gereken başka bir yer var mı?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Birbirimizi on yıldır görmüyoruz ve sen benden kaçmak için sabırsızlanıyorsun."

"En azından piyango sana çıkmadı," diyor neredeyse kendi kendine.

Donup , Margo'nun az önceki sözleri zihnimde yankılanıyor. Beckett kaydolmuş. Piyangonun bir parçası.

Ve ben buradayken rahat ve huzurlu hissetmesine izin veremem. Onu kızdırmak, nasıl tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

"Yanlış," diyorum, kararım şekilleniyor. "Ben kaydoluyorum. Rehberimde hâlâ Margo'nun numarası var. Ona bugün mesaj atacağım."

Az önce kabul ettiğim şey yüzünden damarlarımda adrenalin dolaşüyor.

Bunu gerçekten yapacak mıyım? Gözleri genişliyor.

"Gerçekten mi?"

Sırıtiyorum, sözlerim hafif ama keskin. "Belki de eşleşiriz. Eğlenceli olmaz mı? Ne de olsa eskiden birlikte çok güzel zamanlar geçirmiştik."

Bunu sadece onunla uğraşmak, onu kızdırmak için söylüyorum ama söylediğim anda anılar kafamda canlanmaya başlıyor.

Paylaştığımız zamanlar. Bir tanesi öne çıkıyor.

Ailesinin ahırında yalnızdık, sadece ikimiz vardık. Bir saman balyasının üzerine oturmuş, onun eski bir arazi bisikletiyle uğraşmasını izliyordum. On yedi yaşında olmasına rağmen uzun boylu ve yapılıydı, kasları çiftlikte çalışmaktan doğal olarak şekillenmişti. Kollarını sıvamış, bronzlaşmış ön kollarını gösteriyordu. Yanağında bir yağ lekesi vardı. Kot pantolonunun arka cebine bir roman sıkıştırmıştı.

Sonra siyah bir karga ahıra daldı ve doğruca bana doğru uçu. Sıçradım, ayağım takıldı ve onun içine düştüm.

Göğüs.

Gitmeme izin vermeliydi.

Geri adım atmalıydı. Ama yapmadı.

Sanki ayrılmak istemiyormuş gibi bana sarıldı. Sanki ayrılamazmış gibi.

O anda donup kaldık, gözlerimiz kilitlendi, dünya etrafımızdan akıp gitti. Yirmi kalp atışı saydım, belki daha fazla, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Elleri kollarımda sıcacıktı. Gözlerinde beni nefessiz bırakan bir şey vardı - ihtiyaç, istek-.

Ama sonra gerçekler yüzümüze çarptı.

Bunu yüzünde görebiliyordum, ona ait olmadığının farkına varmıştı.

Onun en iyi arkadaşıyla çıkıyordum.

Çenesi sıkıştı. Beni bir kenara bıraktı, yüzü kızarmıştı, neredeyse öfkeliydi.

Ama gerçek şu ki, Carson ortaya çıkmadan önce bile Beckett beni kendinden uzaklaştırmış, arkadaşlığımıza mesafe koymuştu.

Geriye dönüp baktığımda nedenini merak ediyorum. O gün beni bir kenara bırakması Carson'a olan sadakatinden daha fazlasıydı. Sezgilerim bana bunun başka, daha derin bir şey olduğunu söylüyor.

Ama o zamanlar sadece Beckett'a ihtiyacım olduğunu biliyordum. On altı yaşımıdayken annem öldü ve Beckett bana baktı. En kötü gecelerde pencereden içeri girer ve bana sıkıca sarılırdı. Daha fazla dayanamayana kadar ağlamama ve annem hakkında konuşmama izin verirdi. Başını kucağıma koyar ve sabaha kadar bana kitap okurdu.

Ama bir şeyler oldu ve beni yavaş yavaş uzaklaştırdı.

İşte o zaman Carson ortaya çıktı.

Geçmişten geri dönüyorum ve gözlerini tekrar kaçırmadan önce bir anlığına onunla göz göze geliyorum. Bu güneşe bakmak gibi bir şey, bu yüzden onun yerine lokantadaki insanlara bakmaya dönüyorum.

Çoğu bizi izliyor.

Hatta Troy telefonunu çıkarmış ve bizi videoya çekiyor. Nefes veriyorum. Harika.

"Rose'dan bir şey kaçırdın mı?" Sorusu havada asılı kalıyor ve beni hazırlıksız yakalıyor.

Tereddüt ediyorum.

Ne demek istedi? Onu kaçırdım mı?

Tabii ki özledim. Son on yıldır onu özlüyorum.

Gözleri yüzümün her bir özelliğinde geziniyor ve bir anlığına eski halini, kalbimin tam ortasına bakabilen halini görüyorum. Bakışları dudaklarıma iniyor, oyalanıyor.

Eriyesim geliyor.

Hayır. Ben buzlu şeker değilim. Sert biriyim.

Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Bunlar onun sözleriydi. "Sadece patates kızartması," diyorum sessizce.

"Umarım buna değmiştir." Süveterini fırçalayarak uzaklaşıyor. "Senin pisliğini temizlemem gerek."

Boğazım . "Beckett, bekle bir dakika-"

Ben daha fazlasını söyleyemedim lokantanın kapısı açılıyor ve Abigail dışarı çıkıyor. Manzarayı incelerken gözleri kısıldı. Kendini onun yanına yerleştirdi.

"Everly ortalığı dağıtma konusunda her zaman iyiydi," diyor ve sonra kirpikleri kırışarak Beckett'a bakıyor. "Tanrı seni korusun, ne olduğunu gördüm. Belli ki bunu bilerek yapmış."

Ellerimi öfkeyle havaya kaldırıyorum. "Kendine bir hayat bul, Abigail."

Beckett açıkça bıkmış bir şekilde nefes veriyor. Bana son bir kez bakıp lokantanın kapısını açıyor ve içeri giriyor.

Tüm gerginliğim vücudumdan gidiyor.

"Geri döndün ve yaptığın ilk şey Beckett'la uğraşmak oldu. Onu rahat bırakamaz mısın?" diyor kibirle bana doğru yürürken.

Uzun boylu ve söğüt gibi, kasabanın zengin kızıydı. Ortaokuldan liseye kadar her şeyde yarıştık.

Okulda. Dokuzuncu sınıfta onu sınıf başkanı olarak yendim ve beni asla affetmedi.

Abigail burnunu çekiyor. "Rose'u şehir için terk ettin diye bizden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? Lütfen. Tamamen yalnız olduğun herkesin malumu. Sadece onun yolundan çekil. Basketbol takımına yaptıkların için seni asla affetmeyecek. Neden onun yerine Carson'a bakmıyorsun? Eski erkek arkadaşını hatırlıyor musun? Hâlâ şehirde."

Beni kaldırımda öylece bırakarak lokantaya geri döndü.

Ah, Tanrım. Carson'dan bahsetmek zorundaydı.

Soğuk tuğla duvara yaslandım. Carson ve ben lisedeki en iyi çifttik ve üçümüz her şeyi birlikte yapardık. Çifte randevular, nehirdeki partiler, Beckett'in kamyonetiyle arka yollarda dolaşıp radyodaki şarkılara eşlik etmek.

Günlüğüm okulda dağıtılınca her şey çözüldü. Birisi onu bulmuş ve kopyalarını çıkarmıştı. Girişler dolaplara bantlanmış, koridorlarda dağıtılmış, ders kitaplarının içine yerleştirilmişti. Hatta kasaba meydanındaki arabaların ön camlarının altına bile koymuşlardı.

Carson gafil avlanmıştı.

Elbette Beckett'la yıllardır arkadaştık ama Carson gerçekte nasıl hissettiğimi asla tahmin edemezdi.

Basketbol eyalet şampiyonasından önce soyunma odasında Beckett ile karşılaşmış ve kavga etmişler.

Kaybettik ve suç benim üzerime yıkıldı. Carson benden nefret ediyordu.

Beckett benden nefret ederdi. Herkes.

Ama ben artık o kız değilim.

Peki on yıl sonra bile neden aynı hissettiriyor?

Bölüm 4

EVERLY

Adliye binasına giden caddeyi geçiyorum ve ahşap bir sahnenin üzerindeki büyük çardağı görünce duruyorum. Belli ki yakın zamanda dekore edilmiş. Parıldayan peri ışıklarıyla kaplanmış, kırmızı ve pembe güllerden oluşan çelenkler çerçeveden aşağıya doğru sarkıyor. Her şeyin abartılı doğasına sırtıyıyorum. Bu yıl gerçekten her şeyi yapmışlar.

İlerleyerek bir sıra dükkân buluyorum ve Bloom Butik'in cam kapısını iterek açıyorum. Mağazanın arka tarafında bir merdivenin üzerinde bir vitrini ayarlayan kızıl saçlı birini görüyorum.

"Hepiniz hoş geldiniz," diye sesleniyor, sesinde Tennessee tınısı var. "Etrafa bakmaktan çekinmeyin. Arka tarafta daha fazla bedenimiz var."

Boğazımı temizliyorum, arkasını dönüp beni görmesini bekliyorum. Ben.

O bunu yapmadan önce, mavi dikenli saçları olan sıırım gibi bir adam beyaz örgü bir gömlek ve deri pantolon giyiyor. Elindeki kutuyu bırakır, iki elini yüzüne götürür ve şöyle bağırır: "Şeytan kazağını kapsa iyi olur çünkü Everly Jean Davis şehre geri döndü. Kızım, buraya gelsen ve yaşlı Fritz'i kucaklasan iyi olur. Kışını özledim!"

Tabby etrafında dönüyor. "Everly Jean! Bu sen misin? Yemin ederim bir arama ekibi göndermek üzereydin! Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun? Bir daha düşün!"

Fritz'in beni bekleyen kollarına atlarken gülüyorum, Beckett'in yarattığı kaostan ardından dünya biraz olsun kendine geliyor. Şık siyah bir pantolon ve ipek bir gömlek giyen Tabby merdivenden iniyor ve grup kucaklaşmamıza katılmak için aceleyle neredeyse yuvarlanıyor.

Aşağı yukarı zıplayıp gülüyoruz. Onları Manhattan'da görelili sadece birkaç ay oldu ama onları hep özliyorum.

Ayrıldığıımızda, Fritz burnunu kırıştırdı. "Patates kızartması kokusu alıyorum. Buraya gelmeden önce Hank'e mi gittin? Hain."

Omuz silkiyorum. "Hey şimdi. Şehre iner inmez ikinizi de aradım ama sesli mesajlarınızı aldım. Müşterilerle meşgul olduğunuzu düşündüm."

"Öyleydik ama önce sen geldin." Beni butiğın derinliklerine, rahat koltukların olduğu yere götürüyor.

Her yer mankenlerin üzerindeki elbiselerle dolu ve ben her şeyi incelerken hızlı bir dönüş yapıyorum, sonra da yere çöküyorum. "Burası harika! Bana anlattığın her şey burada!"

"Bunu görmenin zamanı gelmişti. Hey, her zamanki gibi şık ve biraz da skandallı bir kutlama yapmamız gerekiyor," diyor Fritz etrafta dolanırken. "Şampanyayı getireyim. Düğün partileri için yanımızda bulunduruyoruz ve bahse girerim kızım susamıştır."

"Evet!" Ben de öyle dedim.

Tabby daha da yaklaşıyor ve beni ciğerlerimdeki nefesi sıkkan bir başka ayı sarılışıyla sarıyor. Küçücük bir beli, dolgun bir göğsü ve kocaman Güneyli saçları var. Ayrıca anaokulundan beri en iyi arkadaşım. "Sadece iş için bile olsa burada olduğuna inanamıyorum!"

İçimden hüznünlü bir nefes çekiyorum. Fritz ve Tabby yılda iki kez alışveriş için beni görmeye geliyorlar ama bu yeterli olmuyor.

Fritz elinde şampanya ve kadehlerle döner. "Pekala hanımlar, bu buluşmayı doğru bir şekilde yapalım ve şehirdeki tüm dram hakkında konuşalım."

Bir salınım yapıyor, sonra mantarı açıp şampanyayı döküyor.

"İlk ben başlayacağım. İlk haber, piyangoya katılıyorum," diye seslendim ve ikisi de heyecan içinde ciyakladılar. Aslında onlara bunu asla yapmayacağımı söylemişim.

Ama tek gereken Beckett'in fikrimi değıştirmesiydi.

"Mezun olduğumuzdan beri her yıl bunu yaptım," diyor Tabby. "Erkeklerin yarısıyla sadece bir kez çıktım, yarısıyla da

çift zamanlar." O verir Ben a
Dürtmek. "Sen Her neyse. Damon ayrılığından
sonra nasılsın?" Onun adını anmak acı veriyor. Bir yıldır
birlikteydik. Başlangıçta, takım elbiselerine ve kaygan sırtına
şüpheyle yaklaşmışım.

ama bunun altında sıcak ve komikti.

Şampanyamı çevirip baloncukların yükselişini izliyorum.
"Ailesi benim uygun olmadığımı düşündü. Son duyduğuma
göre, ailesinin seçtiği sosyetik bir kızla buluşmaya gitmiş."

Tabby boğazını temizler. "Rose'da bir sürü erkek var. Ve
tahmin edin ne oldu? Fritz neredeyse piyangoyu yönetiyor."
Dramatik bir şekilde onu işaret etmeden önce kucağında
eğlenceli bir davul sesi çıkarıyor. "Bayanlar ve baylar, lütfen
Rose Tarih Derneği'nin yeni başkanına hoş geldin deyin. Ve o
da piyango komitesinde. Küçük akıllarını kaybetmiş olmalılar!"
Kıkırdıyor.

Fritz'in omzuna yumruk attım. "Bu inanılmaz! Rose
eşcinsel bir erkeği seçerek gerçekten büyük bir yol kat etti."

Fritz bir kovboy gibi çarpık bacaklarıyla durup
pantolonunu çekiştirirken gururla şişiniyor. "Bu doğru
hanımlar. Kasabada yeni bir şerif var ve evet, muhteşem
pembe bir midilliye biniyor. Gladys Benedict 'cesedini
çiğnemedi' yerine eşcinsel bir adamın geçeceğini söylemişti.
Seçimi kazandım ve o bir ay sonra vefat etti." Elini göğsünün
üzerine koyuyor. "Yemin ederim, kalp kriziyle hiçbir ilgim yok."

Tabby sırtıyor. "Doksan iki yaşındaydı, Fritz. Bence
güvendesin."

Ben cevap veremediğim butiğin kapısı açıldı ve içeriye bir
kadın girdi. Altmışlı yaşlarında görünüyor. Saçları sarı,
boncuklarla örülmüş ve bacaklarını saran kaftan tarzı bir elbise
giyiyor. Altın ve gümüş yüzükler her parmağını süslüyor.
Bileklerinde bilezikler şıngırdıyor.

Belirli bir kişiyle hararetli bir şekilde konuşmaya başlarken
gözleri uzaklara dalıyor. "Evet, elimden geleni yapacağım. Uh-
huh, soracağım. Bulduğum cevaplar paylaşılacaktır. Siz rahat
olun," diyor ve sonra bize dönüyor.

"Selam millet," diyor güneyli aksanıyla. "Everly ile tanışmak için u ramıştım. Hep onun hakkında konuşuyorsunuz."

Tabby aramızda eliyle işaret ediyor. "Everly, Summer Moon'la tanış. Summer, Everly ile tanış."

Elimi tuttu ve tokalaştık.

Fritz bana, "Summer Nashville'den geliyor ve yandaki mekânı açtı," diyor. "Tarot okumaları yapıyor."

"Az önce kiminle konuşuyordun?" Elinde telefon olmadığını fark ederek soruyorum. Ayrıca, genel olarak insanlar hakkında meraklıyım.

G z kırıyor. "Ah, şu. Genç bir bayanla konuşuyordum.  ekilişte eşleşti i adamla ilgili soruları vardı. Her şeyden sonra mutlu olup olmadığını öğrenmek istiyordu."

Fritz kaşlarını  atıyor. "Onun adı ne?"

"Lily, Quincy Seaton ile eşleşti. Ondan beklenmedik bir şekilde ayrılmak zorunda kaldığını ve kendisi gittikten sonra iyi bir hayat yaşıyıp yaşamadı ını bilmek istediğini söyledi," diye yanıtlıyor.

Fritz, "Kasabadaki herkesi tanıyorum ve son birkaç yıldır piyangoya katıldıklarını hatırlamıyorum," diyor.

Başını sallıyor. "Bu hiç şaşırtıcı değil. Beni sisin içinden çağırdı."

Merakla ona bakıyorum. Sis mi?

Bu bana Transilvanya'da Karpat Dağları'nın eteklerinde kamp yaptığım zamanı hatırlattı. Oradaki sis geceleri doruklardan aŗa ı yuvarlanırdı ve yerel halk bunun yüzyıllardır kanla toprağa bağlı olan ölülerin ruhları olduğunu iddia ederdi.

Doğal olarak, podcast yapmak için  adırımı ormanın hemen kenarına kurdum.

"Büyüleyici," diyorum nefesimin altında.

Tabby parmaklarıyla çarpı işareti yapar. "Bekle, burada bir poltergeist'e ihtiyacım yok. Bir rahip  a ırmamız gerekiyor mu? Ben Katolik değilim ama din de iştirebilirim."

Summer, "Korkunç değil, sadece arada kaybolmuş, sis, peçe, adına ne dersiniz deyin," diyor.

"Bu Lily tam olarak kim?" Ben soruyorum.

Summer, "Soyadını bilmiyorum ama Memphis'ten bir kızdı, hemşireydi. 1878'de Noel'de kuzenini ziyaret etmek için Rose'a gelmiş, sonra da Sevgililer Günü'ne kadar burada kalmıştı," diyor.

"Anlıyorum. Elbiselerin yerini değiştirmedeği ya da ışıkların yanıp sönmesine neden olmadığı sürece sorun yok," diyor Fritz.

"Evet," diye başını sallayarak onaylıyor Tabby. "Eğer çılgınca bir görürsem, buradan giderim."

Summer başını sallar. "O kötü niyetli değil. Hikaye şu ki, kuzeni onun adını piyangoya yazmış ve Quincy Seaton ile eşleşmiş. Birbirlerine aşık olmuşlar ve evlenmeyi planlamışlar ama sonra sarı humma salgını Memphis'i vurmuş. Her gün binlerce kişi ölüyormuş. Ailesinin çalıştığı klinikte onlara yardım etmek için eve dönme görevi hissetti. Quincy'nin ona söylediği takdirde fikrini değiştirmeye çalışacağını bildiği için eşyalarını topladı ve gece yola çıktı."

"Yani onu hayalet mi yaptı?" Fritz sırtarak söylüyor. "Ne yaptığımı gördün mü?"

"Komik," diye mırıldandım.

Summer yüzünü buruşturur. "Ne yazık ki ateşten öldü. Şimdi Şubat ayı boyunca Memphis ve Rose arasında dolaşıyor ve Quincy'nin mutluluğu bulup bulmadığını görmek için sesleniyor."

Tüylerim diken diken oldu.

"Quincy'ye bakabilirim," diye mırıldanıyor Fritz. "Adliyedeki yangın nedeniyle Rose'da o döneme ait kayıtlar çok az, ama kasabada evlenmiş ya da ölmüşse bir şeyler bulabilirim."

"Teşekkürler. Eğer bir şey bulursanız, ona iletirim." Son bir el sallayıp kapıdan çıkıp gitti ve bizi sessizlik içinde bıraktı.

Öfkelendim. "Vay be. Bu kasaba tuhaflaştı ama iyi anlamda. Piyangoyu haber yapmanın yanı sıra, podcast için şu Lily olayını da kontrol edebilirim."

Fritz ellerini çırpıyor. "Katılacağın için çok heyecanlıyım."

Gölümsüyorum ama sinirlerim bozuluyor. Ya Beckett ile eşleşirsem? Ya da Carson'la. Ya da kasabadan beni hor gören herhangi biriyle.

"Elbiseyi ben seçeyim," diyor Fritz. "Kırmızı deri bir mini elbisem var." Arka tarafa gidip muhteşem bir straplez elbiseyle dönüyor ve elbiseyi önümde sallıyor. "Ha? Beğendin mi?"

Çantamı yaklaştırıp davetiyeyi çıkarırken ve onlara gösterip Manhattan'daki daireme nasıl geldiğini açıklarken, "Bana istediğiniz gibi şekil verin," diyorum.

"Kasabanın tarihinde hiç davetiye göndermemiştik," diyor Fritz elimden alıp düşünceli bir şekilde çevirirken.

Tabby başını eğiyor. "Ama kim göndermiş olabilir? Gizli bir hayran mı?"

Omuz silkiyorum.

"Beckett olabilir," diye mırıldanıyor Fritz. "Evet, seni küçük cinayet kitabına koydu, ama bu senin hakkında ciddi hisleri olduğu anlamına geliyor."

Onlara lokantada olanları anlattım. "Belki de şimdi beni gerçekten öldürmek istiyordur."

Tabby iç çeker. "Belki Carson. Bu onun yeniden bağlantı kurma yöntemi olabilir."

"On yıl oldu. Sanırım hayatına devam etti," diyorum şampanyamdan bir yudum alarak. "Üniversitedeki sevgilisiyle evlenmemiş miydi?"

Tabby bana "Artık boşandık," diyor ve ben kafamı sallıyorum, zihnim çalkalanıyor.

Fritz dirseğiyle beni biraz dürtüyor. "Yine de. Sen Rose'da iyi ya da kötü bir efsanesin. İnsanlar basketbol maçına kızmış olabilir ama artık kimin umurunda? Beckett dışında, podcast'inle şehirdeki en ünlü kişi sen olabilirsin."

İsveç'e yaptığım son seyahat hakkında konuştuk. Sonra Tabby Noel'imın nasıl geçtiğini soruyor ve ben de ona Manhattan'ın tatillerde ne kadar güzel olduğunu anlatıp ne kadar yalnız olduğumu atlıyorum.

Belki de herkes büyüdüğünde Noel'de biraz boşluk hissediyordur. Emin değilim.

Annemle geçirdiğim Noelleri düşünüyorum. Mısır ekmeği sosu yapamaz ya da iyi bir hindi kızartamazdı ama peynirli makarna güveci? Ölmek için. Mağazadan alınmış hediyeleri de hiç sevmezdi. Bunun yerine bana örgü örmeyi, dikiş dikmeyi ve çömlek yapmayı öğretti ve kendi hediyelerimizi yapmamız konusunda ısrar etti. Geçmiş yaşamında bir sanatçı olduğuna dair şakalar yapardım.

Boğazım düğümleniyor. Rose büyürken kendini küçük hissettiği için seyahat tutkum var, ama içten içe hep bir yere ait olmak istedim.

Tabby eğiliyor. "Rose'a dönersek, burada olduğun için kendini garip hissediyor musun?"

Benim için endişelenmediğini umarak sahte bir gülümseme takınıyorum ama gerçek şu ki, son yılımı hatırlamak hâlâ canımı yakıyor.

Günlüğümün yayınlanmasından sonra haftalarca koridorlarda söylentiler dolaştı.

Sınıf arkadaşlarım benden uzak durdu. Carson okuldaki her güzel kızla çıkmaya devam etti. Amigo kızlar beni reddetti, liderleri de Abigail'di.

En kötüsü de Beckett'ın sessizliğiydi. Hiç irkilmeden yanımdan geçip gidiyordu.

Öğretmenler bile bana farklı davranıyordu. Müdür beni çağırarak "kişisel meseleleri" halletmemden duyduğu hayal kırıklığını ifade etti. Ve basketbol koçu Bay Saunders, sivri bakışlarıyla beni dehşete düşürdü.

Carson ve Beckett bunu aştılar ve arkadaş kaldılar. Ben onların çabucak düzelttiği bir hataydım.

Tabby davetiyeyi Fritz'in elinden kaparak beni şimdiki zamana geri getiriyor. "Belki de Lily göndermiştir."

fısıltılı bir sesle söylüyor ve ben kıkırdıyorum.

Fritz bardağını kaldırıyor. "Tatlım, bu şehirde her şey mümkün."

Bölüm 5

EVERLY

Gül Piyangosu Yarışması'nda kurabiyeleri değerlendirmek bugün yapmayı beklediğim şey değildi. Buradayım çünkü Tabby panik içinde beni aradı ve onun yerine geçmemi istedi.

Meydana park ettikten sonra belediye binasına yürüyorum.

Annem vefat etmeden önce onunla birlikte Bake-Off'lara gittiğimi hatırlıyorum. Ondan sonra festivallere gittiğimi hiç hatırlamıyorum. Belki de çok bunalmıştım. Evde bir ebeveynim yoktu. Tabii ki Knoxville'de yaşayan yaşlı bir kuzenimin vesayeti altındaydım ama o Rose'a taşınmak istemedi. Şimdi hem annem hem de kuzenim öldü. Ailemden kimse kalmadı.

Organizatörler odayı üç bölüme ayırmıştır: kurabiyeler, kekler ve turtalar; her bir tatlı türü pembe dantellerle örtülü masalarda yer almaktadır. Tavandan Sevgililer Günü süsleri sarkıyor. İçeri girdiğinizde, kağıt güller ve yeşilliklerle süslenmiş bir fotoğraf zemini var. Çok şirin.

Kayıt masasında durup Tabby'nin rozetini alıyorum ve takıyorum. Kız elindeki listeye bakıyor ve bana turtalara atandığımı söylüyor.

Güzel.

Arkamı dönüyorum ve Margo kırmızı kalpli bir elbiseyle, yüzünde telaşlı bir ifadeyle bana doğru koşuyor.

"Oh, şükürler olsun buradasın," diye sevinç çığlıkları atıyor. "Piyangoya katılmakla ilgili mesajını aldım, harika! Tabby turtaları değerlendirmek için kaydoldu ama zaten üç kişi var. Odanın uzak tarafındaki kurabiyeleri senin değerlendirmeni istiyorum. Sadece bir kişi daha var ve o da biraz huysuz."

Etrafıma bakıyorum ve Beckett'ı odanın diğer ucunda, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Hâlâ hissettiğimi itiraf etmekten nefret ettiğim o tanıdık sarsıntı beni vuruyor. Yoga pantolonumu ve sweatshirt'ümü görünce yüzünde bir sırtma beliriyor. Ben de ona sırtarak karşılık veriyorum. En azından bugün ruj sürdüm.

"Okul kermesi için Beckett'la sana çikolatalı kurabiye pişirdiğim zamanı hatırlıyor musun?" diye devam ediyor ve beni odanın sol tarafına, ona doğru çekiştiriyor.

"Beckett ile mi yargılanıyorum?" Soruyorum, sinirlerim gerilmeye başlıyor.

"Tabby için burada olacağınızı duyunca bunu önerdi."

"Ne? Neden?"

Sorumu duymazdan gelerek yanından geçen birine başını sallıyor. "Margo, ben-" Ben başlıyorum ama o çoktan dönüyor,

fon müziği hakkında bir sohbete daldı.

Ben daha fazla itiraz edemedim, beni kurabiyelerin bulunduğu alana doğru itiyor. "Al bakalım, sevgilim! Adil bir jüri ol. Sen bir cankurtaransın!" diye seslenirken bana geniş bir gülümseme veriyor, sonra da topuklu ayakkabılarıyla neredeyse koşarak uzaklaşıyor.

Lanet olsun.

Masalara doğru ilerliyorum ve değerlendirilmeyi bekleyen numaralı kurabiye vitrinlerine bakıyorum.

Yaklaşık yirmi kadar kurabiye çeşidi vardır. Bu en azından çok uzun sürmez.

Büyük insan ol, Everly. Hoşuna gitse de de onu şehirde göreceksin.

Derin bir nefes alıyorum ve masaya doğru ilerlerken kendimi çelikleştiriyorum. Bakışları okunmaz halde beni izliyor. Bir zamanlar parmaklarımın altında yumuşacık olan siyah saçları granit bir yüzü çerçeveleyiyor.

Dün, yemeğimi onun kucağına döktüm. Bugün birlikte kurabiye yememiz gerekiyor.

Tuhaf.

İç çekerek telefonunu cebine sokuyor, gözleri beni tarıyor.
"Merhaba, Everly."

"Merhaba."

Boğazını temizlemeden önce aramızda bir süre sessizlik oluyor. "Nasılsın?" Sesi çok sıradan.

"Güzel." Başımı sallıyorum, aramızda yoğun bir gariplik var. Kibar davranıyoruz. Hatta medeni. Ayaklarımın üzerinde kayarak kendimi dengelemeye çalışıyorum. "Sanırım sen de son dakikada geldin?"

"Hayır, ben kaydoldum. Eğer benimle jüri üyeliği yapmak istemiyorsanız, başka birini bulabilirim."

Yutkunuyorum. "Hayır, değil.

Kurabiyeleri severim." Kaşlarını çattı.

"Peki ya ben?"

Kalbim tekliyor. "Ne?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Kurabiyeleri seviyorsun. Ama benim için sorun olur mu?"

Nabzım hızlanıyor ve "Evet" dediğimde kendi sesimi zar zor duyuyorum.

Aramızdaki hava geriliyor. Bakışları benimkileri tutuyor, tereddütsüz ve ben başka tarafa bakmıyorum. Aramızdaki boşlukta söylenmemiş bir şey mırıldanıyor.

"Güzel," diyor.

"Güzel," diye

tekrarlıyorum.

Neyse ki organizatörlerden biri geldi, sert bir ifadesi olan yaşlı bir adam. Her birimize bir pano üzerinde bir puan kağıdı verdi ve kategorilerin üzerinden geçmeye başladı.

Beckett yaklaşıyor, kolu benimkine sürtünüyor ve ben onun balıkçı kazaklarından birini daha giydiğini fark ediyorum, bu seferki soluk yeşil. Dünkü hardal ve yağ felaketini hatırlayarak kahkahamı bastırıyorum.

"Dinliyor musun ki sen?" diyor nefesinin altından.
"Kuralları açıklıyor."

Sesimi alçaltarak fısıldıyorum: "Dün saçındaki pastırma parçalarını düşünüp duruyorum."

"Komik," diye mırıldanıyor. "Seni bir sonraki kitabıma nasıl koyacağımı düşünüp duruyorum."

Yüzümü buruşturdum ve bir karşılık bulmaya çalışıyordum ki organizatör gözlerini bana dikti, sonra da kurabiye jürisi hakkında bir nutuk çekmeye başladı. Bize kırk yıldır kurabiyelerden sorumlu olduğunu ve bu işi çok ciddiye aldığını söylüyor. Denge, tatlar, koku ve sunum hakkında açıklamalar yapıyor. En az on beş dakika sürüyor. Ama Beckett'ı zar zor dinliyorum; kokusu, elindeki panoya bakarken yanağındaki yara izini dalgınca ovalaması dikkatimi dağıtıyor.

Organizatör sonunda bitiriyor ve bizi ilk girişe yönlendiriyor.

Beckett'ın peşine takılıyorum. "Çiğneme merkezlerinin önemi arasında kayboldum," diye mırıldanıyorum ve o da bıyık altından gülüyor.

Bu sesi özlemişim.

Lisede etüt sırasında yan yana otururkenki halimiz gözümün önüne geliyor. Çalışıyor olmamız gerekiyordu ama Beckett her zaman ders kitabında saçma bir şey bulur ve gülerek bana göstermek için eğilirdi. Bu bana, odada onu ve esprilerini gerçekten anlayan tek kişinin ben olduğumu hissettirirdi.

Şimdi ona bir göz atıyorum, gözlerim yontulmuş yüzünde geziniyor. Gözlerimi kapattığımda yine on altı yaşımdayım ve onun yanında oturuyorum, omzu omzuma değerken gülümsememi gizlemeye çalışıyorum.

Ama artık çocuk değiliz. İşler o kadar basit değil.

İlk kurabiye, üzerinde süslü çikolata parçacıkları olan bir kurabiye. İkiye bölüp bir parçasını Beckett'a veriyorum.

Onu inceliyor, sonra kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Dışarıdan harika görünüyor ama kim bilir içinde ne var."

Başımı eğip ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. Hâlâ kurabiyeden mi bahsediyor? Bir ısırık alıyorum, tereyağı tadı

dilimde eriyor. "Daha tatlı olabilirdi. Ağzımda hoş bir his bırakmıyor. Çok soğuk."

Yavaşça, düşünceli bir şekilde çiğnerken gözleri benimkilere kilitleniyor. "Uzak, ha?"

"Hmm, bu kurabiyenin bir şeyleri sakladığını söyleyecek kadar ileri gidebilirim. Belki de sırları vardır."

Alay ediyor, dudaklarında bir sırıtma oynuyor. "Bu kurabiyeyle karşı oldukça sert davranıyorsun. İyi, sanırım senin zevkine göre değil."

Son sözü söylemesine izin vermeyerek başımı eğiyorum. "Bazen tatlı, şefkatli ve hoş bir şeylerin olması güzeldir, tabii ki bir kurabiyenin içinde. Bu, bir kitap yazacak ve bir arkadaşını kötü adam olarak kullanacak türden kötü bir kurabiye bile olabilir."

Kurabiyeyle tabağa geri koyar. "Vay canına. Bu kurabiye çok duyarlı. Etkilendim."

Organizatör, "Jüri üyeleri, lütfen odaklanın," diye çıkıştı ve ikimiz de gözlerimizi kırptık. Onun yakınlarda gizlendiğini unutmuşum.

Beckett kulağıma fısıldamak için eğildi. "Tatlılık genellikle kaybolur. Sonra ne olur? Elinizde kalan tek şey acıdır, özellikle de bir kurabiye yıllarca geride bırakılmışsa. Belki de bu kurabiye yalnız kalmıştır. Belki de bazı travmatik olaylar yaşadı ve sevdiği kişi onu hiç aramadı ya da kontrol etmedi."

Duruyorum, zihnim dönüyor. Sevdiğin biri mi? Hangi travmatik olay? Araba kazası mı? Ama . . .

Beni bir daha görmek istemediğini söyledi. Ne yapmam gerekiyordu?

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Aramızdaki gerilim artıyor ama birden dudakları eğlenerek seğiriyor. "Ah, önemli değil. Neyse boş ver. İhtiyar Cookie geri gelmeden önce skoru kağıdına işaretlesen iyi olur."

Bir sonraki kurabiyeyle geçiyoruz, kalın pembe kreması ve narin borusu olan kalp şeklinde bir şekerleme.

"Bu çok güzel," diyorum, ikiye bölüp bir parçasını ona uzatarak. Parmaklarımız birbirine değiyor ve sanki o da benim kadar yakınlığımızdan etkilenmiş gibi gözlerinin titrediğini fark etmeden edemiyorum.

Bir parça alıyor, bakışları bir saniye benimkinde kaldıktan sonra gözlerini kaçırıyor. Kurabiyeyi ısırtıyor ve bir parçası yere düşüyor. "Hmm. Kolayca dağılıyor," diyor, sesi alçak. "Bizim yaptığımız gibi."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Biliyorsun, günlüğün sonra."

Elimdeki panoyu gereğinden fazla güç kullanarak yere bıraktım. "Arkadaşlığımızı bozan sensin," diyorum.

"Ve Abigail'in bulması günlüğünü dışarıda bırakan da sendin. O gün sınıfta günlüğüne büyük bir yazı yazma şovu yaptığını hatırlıyorum ve o da hemen yanındaydı. Zil çaldı ve hepimiz yemeğe gittik. Belli ki onun bulması için geride bırakmışsın."

Kelimeler aramızda asılı kalıyor. O haklı, elbette. Bunu bilerek yapmadım. Bir şeylerin değişmesini istiyordum ama bu konuda kendim bir şey yapmaktan çok korkuyordum. Ona karşı açık olmaktan, onu ne kadar sevdiğimi söylemekten korkuyordum, bu yüzden bunun yerine kalbimi bir başkasının bulup mahvetmesi için sergiledim.

Abigail yemi yuttuğunda ne kadar gergin olduğumu hatırlayınca midemde bir düğüm oluşuyor. "Sadece her şeyin farklı olmasını istedim. Onu ya da en azından onun seçmesini istedim." Kendimi odaklanmaya zorlayarak başımı sallıyorum. "Sen Carson'ı seçtin. Ve beni buzladın."

Kurabiyeye bakıyor, parmakları tabağın kenarına vuruyor. "Dağılan kalp şeklinde bir kurabiye. Komik. Üçümüzün başına gelenler için oldukça uygun görünüyor." Sesi alçalıyor, şimdi daha sessiz. "On yıl oldu. Sence bunu geride bırakabilir miyiz?"

Sözleri beni hayrete düşürdü.

"Seni incittim Everly," diye devam ediyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "O soyunma odasından çıkıp gittiğim için özür dilerim. Sen bunu hak etmedin."

Nefesim kesiliyor ve bakışlarımız kilitlenirken doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.

Organizatör, "Bir sonraki girişe geçin, jüri üyeleri," diye beni o andan kopardı. Beckett dirseğimi tutup beni bir sonraki kurabiyeye yönlendirirken hafifçe sıcıyorum.

"," diyor usulca. "Çalışmaya devam edelim."

Ondan sonra pek konuşmuyoruz, yargılamaya odaklanıyoruz. Daha sonra, kağıtlarımızı organizatöre teslim ettikten sonra, bölümden uzaklaşıyoruz. Çok uzaklaşmadan dirseğimden tutup beni geri çeviriyor. Yüzünde yıllardır görmediğim kırılğan bir ifade var.

"Evet?" Ben soruyorum.

"Ev nasıl? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bir an nefes alamıyorum. Benimle arkadaşmışız gibi konuşuyor, sanki onun için bir şey ifade ediyormuşum gibi.

Yutkunuyorum. "Orada çok yalnızım. Annemi özlüyorum."

Tam başka bir şey söyleyecekken Abigail'in yüksek topuklu ayakkabılarını yere vurarak yürümesiyle durur. Üzerinde kıvrımlarını saran kırmızı bir elbise var.

"Beckett!" diye mırıldandı bize ulaştığında. "Gönüllü olduğun için teşekkürler."

Sıkı bir gülümseme sunuyor. "Sorun değil."

Elini onun koluna koyuyor, sesi şekerli. "Acaba daha sonra buralarda kalıp temizlikte bize yardım edebilir misin? Margo benden daha fazla insanı organize etmemi istedi."

Gözlerimi deviriyorum. Margo'nun adını bilerek söylüyor. -Beckett'in teyzesine bayıldığını biliyor. Annesi birkaç yıl önce öldüğünden beri Margo onun en yakın ailesi oldu.

Gözleri kısa bir süre bana, sonra tekrar Abigail'e kayıyor. "Üzgünüm, ilgilenmem gereken başka şeyler var."

Hafifçe eğilip kirpiklerini kırıştırıyor. "Oh, hadi ama. Sen her zaman çok güvenilirsin." Devam ediyor, açıklıyor

Bake-Off'u bir saat içinde tamamlamayı ve ardından temizlik yaparak hafta içinde Sevgililer Günü sanat yarışması için zemin hazırlamayı planladıklarını söyledi.

Ona gülümsüyor. "Kusura bakma. Everly'ye yetişeceğim."

Ben başlıyorum. Ne zamandan beri?

Bakışları bana kayıyor, gülümsemesi keskinleşiyor. "Hâlâ şehirdesin, ha?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, daha fazla tatmin olmasına izin vermiyorum. Gülüyor ve elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Ne kadar komik.

Ne zaman gidiyorsun, Everly? Eminim burada çok uzun kalmayacaksın."

"Bu seni ilgilendirmez," diye karşılık veremeden Beckett bir kolunu omzuma doluyor. "Buraya taşınabilir bile," diyor sesi rahatlamış bir şekilde.

Kalbim küt küt atıyor. Ne yapıyor bu?

Gülümsemesi duraksıyor. "Ah, ne eğlenceli olurdu," diyor. "Demek yine arkadaşsınız, öyle mi?"

Sesindeki buzu duyuyorum. Ha. Okuldayken Beckett'a karşı hep bir ilgisi vardı. Bu yüzden günlüğümü alıp beni ispiyonlamaktan heyecan duyacağını biliyordum. Sadece tüm dünyaya anlatacağını beklemiyordum.

Beckett bana yan yan bakarak başını sallıyor. "Sadece arayı kapatıyorduk."

Sahte bir gülümsemeyle kibarca bir şeyler söylüyor, sonra dönüp pahalı parfümü havada asılı kalarak uzaklaşıyor.

Abigail nihayet gözden kaybolduğunda Beckett kenara çekilerek bana yer açıyor. Utangaç bir ifadeyle ensesini ovuşturuyor. "Temizliğe yardım etmek için kalmamın sakıncası yok," diyor, sesi şimdi daha yumuşak. "Ama gerçekten Abigail'in etrafında olmak istemiyorum. Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum ve ben sadece barışı korumaya çalışıyordum." Ağırlığını değiştiriyor, gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Sen buradayken belki medeni davranabiliriz diye umuyordum. Belki bir kahve içeriz? Eğer müsaitsen."

Bekle. Yani beni Abigail'den mi koruyordu? Önce özür, şimdi de bu.

Gerçekten işleri yoluna koymaya mı çalışıyor, yoksa başka bir şey mi var diye düşünmeden edemiyorum.

Davetiyeyi o mu gönderdi? Bu yüzden mi bu kadar açık davranıyor?

"Ben, şey," diye kekeliyorum, bir düşünce bulmaya çalışıyorum. "Kütüphaneye gidip Rose'un tarihi hakkında biraz araştırma yapacaktım. Ayrıca, araştırmak istediğim bir hayalet hikâyesi var."

Bunun üzerine dudakları kıpırdadı. Ne de olsa kitaplar her zaman onun ilgi alanıydı.

"Sen de gelebilirsin," diye ekliyorum. Bekle, az önce bunu mu söyledim? Evet.

Ama sorun değil. Geçmişimizin ağırlığı hafifliyor.

"Çok isterim," diyor hemen, sanki bu fırsatı bekliyormuş gibi. "Kasaba kütüphanesine en son ne zaman birlikte gittiğimizi hatırlıyor musun?"

Onunla geçirdiğim her anı hatırlıyorum. Her biri kalbimde yazılı.

"Dönem ödevimiz vardı ama çalışmak yerine etrafı dağıttık," diyor bana. "Sanırım kitapların yarısını yanlış bölümlere yerleştirdik. Hatta kütüphanecinin onlardan korktuğunu bildiğin için fare görmüş gibi yapmam için bana meydan okudun." Sırıttıyor. "Yine de peşimizde olduğundan emindin."

"Seni kulağından tutup ön kapıya kadar sürükledi. Ömür boyu yasaklanacağımızı düşünmüştüm," diyorum ve anının sıcaklığının üzerime çöktüğünü hissediyorum.

Gözleri benimkilerde oyalanıyor. "Güzel zamanlarımız oldu, değil mi?"

Yutkunuyorum, kalbim daha fazlası için can atıyor.

Ondan daha fazlası için.

"Evet."

Tam telefonu çalarken başını salladı. Telefona cevap vermek için kenara çekilirken bir parmağını kaldırarak beklememi işaret ediyor.

Bir endişe dalgası beni vuruyor ve her şeyi ikinci kez sorgulamaya başlıyorum. Ne yapıyorum ben? Yıllarımı

Duvarlar, kaçış, ve şimdi onu tekrar içeri almak üzereyim? Beni paramparça ettiği son seferden sonra hâlâ kendimi toparlamaya çalışırken bu akıllıca mı?

Bu adam hayatımın aşkıydı. Ama tekrar incinmek istemiyorum.

Konuşmasına dalmış bir halde arkasını dönüyor ve eski bir içgüdü devreye giriyor - Rose'u en başta terk etmeme neden olan, beni bir şehirden diğerine kaçmaya, uyum sağlayabileceğim bir yer aramaya iten içgüdü.

Daha fazla düşünmeden, anlık bir karar veriyorum. Çıkışa doğru kaydım, arabama bindim ve .

Bölüm 6

BECKETT

Ertesi gün dışarıda yağmur yağıyor ve sağanak benim ruh halime uyuyor. Sebzeleri doğruyorum, zihnim Bake-Off'u tekrarlıyor. Bıçağı lavaboya atıp tavuk ve sebzeleri fırına koyuyorum ve kapıyı gereğinden biraz sert çarpıyorum. Yalnız olduğunu söyledi. Bekle, hayır, aslında evin yalnız olduğunu söyledi, ama ne demek istediğini biliyordum. Kendini yalnız hissediyor. Benim gibi.

Sonra biz konuşmadan kaçtı.

Gerçekten benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Tek bir tabak ve çatal bıçak takımı çıkardım, bu gece yalnız yemeye kararlıydım. Margo Teyze "kasaba toplantısı" dediği bir şey için dışarıda, ama bunun sadece barda kız kıza bir gece geçirmek için bir kılıf olduğunu biliyorum.

Yemeğimi fırından çıkarıp tabağıma koyuyorum ve yemek odasında bir sandalyeye yerleşip tadına bakmadan yiyorum.

Everly.

Tanrım, hala güzel.

Soluk pembe saçları, Bake-Off'ta onu beklediğimi gördüğünde mavi gözlerindeki şaşkınlık.

Gerçekten geri geldi.

Yemekten sonra montumu giyip ayaklarıma yürüyüş botlarımı geçiriyorum. Bir şemsiye ve el feneri alarak her zamanki ön yol yerine arka kapıya doğru gidiyorum.

Çiftlik iki yüz dönümden fazla, inişli çıkışlı tepeler, ormanlar ve uzakta dağlar var. Anne tarafından büyükbabama aitti. Artık çalışan bir çiftlik değil ama hala birkaç inek ve at besliyorum.

Tarlaların arasından yürüyorum, annemin ben daha çocukken diktiği kiraz ağaçlarının olduğu korulukta duruyorum. Baharda birkaç hafta boyunca pembe çiçekler açacak.

Annem ölmeden önce bana "Bu ağaçlar senin" demişti. "Sana hayatın kısa olduğunu ama güzel anları da olduğunu hatırlatmak için."

Kaba gövdelerden birine dokunuyorum.

Tabii ki babam çiftlikten nefret ederdi. Sanırım bizden de nefret ediyordu.

Onu aldattığını ilk fark ettiğimde çalışma odasıdaydım ve dekoratif bir paravanın arkasına saklanmışım. On yaşındaydım. İçeri girdi ve bir telefon görüşmesi yapmak için kapıyı kapattı. Sesi, anneme karşı kullandığını hiç duymadığım bir tonda yumuşarken onu dinledim. Karşı taraftaki kadına onu ne kadar çok istediğini, onu tekrar görmek için nasıl sabırsızlandığını anlattı.

Kasabadaki herkes onun Rose'dan nefret ettiğini ve ilişkileri olduğunu biliyordu. Bakkaldaki fısıltılar, kilisedeki yan bakışlar annemi mahvetmişti.

Çiftlik onun tesellisiydi ve benim de tesellim oldu.

Tepenin aşağısına, Everly'nin iki katlı lavanta rengi Viktoryen evinin olduğu yere doğru bakıyorum.

Aşağıya iniyorum, küçük bir bahçe ve bir çamaşır ipiyle işaretlenmiş arazisinin kenarında duruyorum. Çamaşır ipi onu ilk kez öptüğüm yerd. Rüzgârda sallanan beyaz çarşafı hâlâ hatırlıyorum. Belki on yaşındaydık ve sadece bir öpücüktü.

Birçok ilkte onunla birlikteydim.

Boyu direksiyonu görece kadar bile değilken ona babamın kamyonetiyle araba kullanmayı öğrettim.

Göldeki ip salıncaktan atlamasını sağlayan ilk kişi bendim. Su buz gibiydi ama sırtarak yukarı çıktı. İşte o korkusuzdu.

On dört yaşıdayken, ilk aşkını anlattığı kişi bendim. Benden birkaç yaş büyük bir çocuk. Sakin davrandım ama bu beni öldürdü. O zaman bile.

Ona ata binmeyi ben öğrettim. İlk gerçek öpüşmemizi o zaman yaşamıştık - Tanrım, bunu unutamıyorum. Vadiye bakmak için kiraz bahçesinde attan inmiştik ve ben kolumu onun omuzlarına dolamıştım, o da soğukta bana sokulmuştu. Bana baktı, gözleri yumuşacıktı ve ben eğilip onu öptüm, uzun ve tatlı bir öpücük. On beş yaşındaydık.

Annesini kaybettiğinde, o gece beni aradı. Evine koştum, penceresinden içeri girdim ve ona sarıldım.

Diğer ilkleri başkalarına gitti.

Sonuçta, o asla benim olamaz. Bildiğim sırlarla olmaz.

Yağmur daha şiddetli yağıyor, evine bakarken beni geri getiriyor, bakışlarım penceresinden gelen ışığa takılıyor.

Geçtiğimiz on yıl boyunca kaç gece bu noktada durdum, her şeyi tekrar ettim ve her şeyi anlamaya çalıştım.

Annesi babamın işlerinden biriydi.

Babamın ofisinde gerçeği keşfettiğimde Everly'nin annesinin vefatından birkaç ay sonraydı. Bir çekmeceyi açtım ve Ciara-Everly'nin annesi ve annemin arkadaşlarından birinden ona gönderilmiş sayısız mektup buldum.

İlişkiyi keşfetmek pek çok şeyi açıklıyordu, onları ahırda kucak kucağa bulduğum zamanki gibi, adam bana ona sadece at binmeyi öğrettiğini söylemişti. Doğru ya. Annemin arazisindeki komşuyu beceriyordu.

Muhtemelen annem bile gerçeği biliyordu.

Babamla yüzleştüğimde, bana hayatın benim yaşımdaki bir çocuğun anlayamayacağı kadar karmaşık olduğunu söyleyerek geçiştirdi.

Ama yeterince anlıyordum.

Dünyanın dağınık olduğunu. Ve acı vericiydi.

Everly ve annesi ailemin mahvolmasının nedenlerinden biriydi ve bir yanım Everly'ye taparken, diğer yanım

Diğer kısmı ise annemin gözlerindeki hüzün yüzünden onu küçümsedi.

Yavaş yavaş Everly'den uzaklaştım.

Sonra Carson ona aşık oldu ve ona ilklerinin geri kalanını yaşatmasına izin verdi.

Bölüm 7

EVERLY

Bake-Off'un ertesi günü akşam olduğunda hala Beckett'i düşünmeden edemiyordum.

Tekrar incinmekten korkarak ondan kaçtım ve kütüphaneye vardığımda odaklanamıyordum. Baktığım her kitap aklımdaki asıl şeyden uzaklaşmamı sağlıyordu.

Rose'a Öpücük Piyangosu'nu haber yapma bahanesiyle geri döndüm ama gerçek şu ki, o davetiye kimin gönderdiğini bilmem gerekiyordu.

İsimsiz bir sevgililer gününden daha büyük bir his.

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum, kirpiklerim dalgalanıyor. İçten içe, bunun ondan gelmesini istiyorum. Hâlâ umursadığına, beni Rose'a, kendisine geri çektiğine bir işaret.

Belki de onun için davetiye, yıllar önce benim günlüğüm gibi bir şeydir - sessiz bir mesaj, yüksek sesle söyleyemediklerini iletmenin bir yolu.

Ama bunu kabul etmedi.

Ve şimdi her şeyi çok mu abartıyorum ya da bana söylemekten hala korktuğu bir şey mi var diye merak ediyorum.

İçimi çekiyorum ve büyüdüğüm evin mutfağına giriyorum.

Etrafımdaki paslanmaz çelik aletlere bakıp gülüyorum. Sadece bir ocağı çalışan eski beyaz bir fırını net bir şekilde hatırlıyorum. Ya bulaşık makinesi? Lütfen. Annem ve ben her şeyi elde yıkardık.

Evde dört yatak odası, iki banyo ve dışarıda yeni bir spa küveti bulunmaktadır. Dumanlı Dağların yanındaki bir vadide yer alıyor, çok güzel. Ev anneme miras kaldı ve

ailesinden kalan birkaç yüz dönümlük arazi. Üniversitedeyken arazinin çoğunu satarak bursumun yetmediği kısmını karşıladım. Kalan parayla evi yeniledim ve kiraya vermeye başladım. Düzenli bir gelir akışı oldu. Kaçtığım yerin yıllar boyunca beni destekleyen bir temel haline gelmesi komik ya da belki ironik.

Kiracılar buradayken kilitli tuttuğum yatak odam çoğunlukla aynı görünüyor. Yatağım annemin yaptığı bir yorganla kaplı. Parmaklarımı üzerinde gezdirip dokularına dokunuyorum. Annem işe giderken bir araba kazasında öldü ve bu ev hiçbir zaman eskisi gibi olmadı. Bu kasaba.

bir yere ait miyim?

New York'ta değil. Damon benim için mahvetti.

Ve burada Beckett'la değil, kalbimin en çok istediği şey bu olsa bile.

Yalnızlık hissinden sıyrılıp mikrofonumu, pop filtremi ve dizüstü bilgisayarımı pencerenin yanındaki ahşap masanın üzerine kuruyorum. Mikrofon standını ayarlayıp her şeyin doğru olduğundan emin olurken kulaklıklarım boynumda sallanıyor. İçimdeki düşünceleri susturmanın tek bir yolu var, o da çalışmak.

Kayıt düğmesine basıyorum ve mikrofona doğru eğiliyorum. "Hey, millet! Everly ile Seyahatler'in zamanı geldi, size memleketim Rose, Tennessee'den sesleniyorum."

Biraz heyecan yaratmak için lokantadaki karşılaşmayı anlatıyorum, Beckett'in kim olduğunu ve kitabını açıklıyorum. "Hakkında bir film çekileceğine dair bir söylenti bile duydum. Çok komik, aslında onunla aynı liseye gitmiştim. O kadar da iyi değildi. Her gün arabasını nereye park ettiğini unuturdu. Kepeği bile vardı.

"Ama asıl olaya gelelim. Rose'a geri dönmemin sebebi: Öpücük Piyangosu. Bilmeyenler için, piyango isimlerin çekildiği küçük bir gelenektir ve - işte!- anında randevu gecesi. Romantik Rus ruleti gibi. Şapkaya adımı atmaya karar verdim ve detayları paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Bu serinin ilerleyen bölümlerinde

kasabadaki bazı vatandaşlar ve onların
_"

Arka verandadan gelen takırtılı bir ses dikkatimi çektiğinde duraklıyorum. Kaydı durduruyorum, kulaklığımı çıkarıyorum ve ne olabileceğini anlamaya çalışarak dikkatle dinliyorum. Yağmur büyük ölçüde durmuştu.

Pencereden arka bahçeye bakıyorum ama bir şey göremeyecek kadar karanlık. Summer Moon'u ve onun hayalet hikâyesini düşünüyorum. "Lily? Yemin ederim, eğer daha önce bu evde yaşadıysan, lütfen git." Çoğunlukla şaka yapıyorum. Bu ev o kadar da eski değil ama yine de içimde bir huzursuzluk var.

Odamdan çıkıyorum, koridorda yürüyorum ve çalışma odasındaki arka bahçe kapısına doğru gidiyorum.

Kapı kolunu kavradım, derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

Verandanın ışığında, karton bir kutunun içinde cılız, sarı tekir bir kedi yavrusu var. Geniş ve acınası gözlerle bana bakıyor. Kalbim anında eriyor.

"Ah, seni zavallı küçük şey," diye mırıldanarak yavru kediye kucağıma alıyorum. Hemen mırlamaya başladı.

Boynuna gevşekçe bir kurdele bağlanmış ve bir not iliştirilmiş. Onu okudum.

Güller kırmızı, menekşeler mavi, Sevgililer Günü
berbat, ama bu kedi yavrusu sizin için.

İmzasız.

Davetiye gibi kaligrafi ile yazılmamış ama "Güller kırmızıdır" satırı dikkatimi çekiyor. Elbette klişe ama ...

Arka bahçeyi tararken genişçe gülümsüyorum. Ağaçlar rüzgârda hışırdıyor ama orada kimse yok.

Bakışlarım tepeye ve diğer taraftaki eve gidiyor. Beckett'in evi. Evde olup olmadığını merak ediyorum. Benim annemi özlediğim gibi o da annesini özleyiyor mu?

Eğer kediye bıraktıysa.

Onları sevdiğimi biliyor. Ben büyürken annem ve ben bahçede en az üç tane koştururduk.

Yavru kedi miyavlıyor ve ben onu nazikçe okşuyorum.
"Hadi seni içeri alalım."

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve yavru kedi mırıldanarak mutfığa doğru ilerliyorum. Yavru kedi nazikçe tezgâhın üzerine bırakıp telefonumu elime alıp arayan numarayı kontrol ederken telefonum çalıyor.

"Selam Tabby," diye cevap veriyorum. "İyi yerleştin mi?"

"Çok kötü değil. Bayan Spence buzdolabını benim için doldurdu. Eksik olan tek şey bira ve votka. Ama bu garip. Birisi arka verandaya kutu içinde bir kedi yavrusu bırakmış. Sen miydin?" O ve Fritz'in bunca zaman sonra evde yalnız kalmam konusunda nasıl endişelendiklerini biliyorum.

"Hayır, insanlar buralarda her zaman kedilerini bir yerlere bırakır."

Telefonumla yavru kedinin fotoğrafını çekip ona gönderiyorum. "Hiç taşak görmedim, demek ki bir kız. Çok şirin değil mi?"

"Zavallı sıska kediciğim," diye mırıldandı. "Tamam, sadece bir şey sormak ve Bake- Off'taki vardiyamı üstlendiğin için teşekkür etmek istedim. Hey, dışarıya kamera yerleştirmemiş miydin? Belki onları kontrol edebilirsin."

". İyi geceler, Tabby."

"İyi geceler."

Telefonu kapatıyorum ve şimdi tezgâhın üzerinde gezinen yavru kediye bakıyorum. "Görünüşe göre sadece sen ve ben varız," diyorum kulaklarının arkasını kaşıyarak. "Bir isme ihtiyacın var ama bu gece çok yorgunum. Bakalım nasıl yapacaksın." Onun için bir kutu ton balığı açıyorum. O yemeğini yerken, geldiği kutudan ve bir dergi parçasından derme çatma bir kum kabı yapıyorum, çalışırken kendimi mutlu hissediyorum.

Yavru kediye tekrar bakıyorum, içimi bir sıcaklık kaplıyor. O kadar küçük bir şey ki, ama bir şekilde burası daha iyi hissettiriyor.

"Evime hoş geldiniz," diyorum ona.

Bölüm 8

EVERLY

Birkaç gün sonra, Hank's'te öğle yemeği telaşı tüm hızıyla devam ediyor ve ben de dirseğime kadar siparişlere batmış durumdayım. Bu sabah erken saatlerde Hank ile lokanta hakkında bir röportaj yapmıştım ve şimdi de garsonluk yapıyorum çünkü doğal olarak iki müdavimi öğle yemeği için gelmemiş. Tipik küçük kasaba kaosu.

Siparişleri almak ve bugünün spesiyali olan kalp şeklinde köfte ve patates püresini teslim etmek için odanın içinde hızla dolaşırken, penceredeki yansımama bir an için gözüm takılıyor. Saçlarım yüksek bir at kuyruğuyla toplanmış, birkaç tutam yüzümü çerçevelemek için kaçıyor. Gözlerimin altında uykusuzluktan kaynaklanan gölgeler var. Bazı nedenlerden dolayı Rose'da iyi dinlenemiyorum. Çok fazla çözülmemiş sorun var.

Ön pencereden dışarı bakıyorum ve Beckett'ın kaldırımında kot pantolon ve siyah bir palto giydiğini görüyorum. Güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor.

Yalnız değil. Yanında Abigail var, yine dar bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş. Tabby, kasabadaki bankalardan birinde müdür olarak çalıştığından bahsetmişti.

Pencereye yaklaşıyorum, kapının yanındaki dev saksı bitkisinin arkasına saklandığımdan emin oluyorum. Ayağımla kapıyı iterek biraz aralıyorum, onları izlerken gözlerim kısılıyor. Abigail ağlıyor gibi görünüyor, dudaklarını büzüyor. Bana sahte görünüyor.

"Beckett," diye mırıldanıyor, sesi benim duyabileceğim kadar yüksek. "Beni görmezden gelmeye devam edemezsin. Bugün ikimizin de öpüşme kabini üzerinde çalışmamız gerekiyor."

Başını sallıyor. "Seninle çalışmam için beni kaydettirdin. Bak, ilgilenmiyorum. Sana defalarca söyledim."

Koluna tekrar dokunmaya çalışarak yaklaşıyor. "Birlikte iyi olabiliriz. Okuldayken aramızda hep bir bağ vardı, değil mi?"

Geri adım atıyor. "Um, hayır. Boşanmanız için gerçekten üzgünüm ama size yardım edemem. Biz hiçbir zaman bir şey ve olmayacağız."

"Ama-"

"Hayır." Sesi şimdi daha keskin, sözünü kesiyor. "Bırak gitsin ve Everly'yi de rahat bırak. Nazik ol. Ona kaba davranmayı bırak. O bu kasabanın ve benim ailemin bir parçası."

Adımdan ve ailemden bahsedilince mi başlıyorum?

Abigail sertleşir. "Oh, o, değil mi? Ha. Hep o. Carson'ı seçtikten sonra seni affedeceğini mi sanıyorsun? Basketbol olayından sonra onunla bir daha konuşmadığını herkes biliyor."

Çenesi gerilir. "Bu seni ilgilendirmez."

Sesi soğuk. "Ben ondan daha iyiyim. Her zaman öyleydim." Fırlayıp gitmek için dönüyor ama Beckett'in sesi onu durduruyor.

"Günlüğünü geri ver, Abigail. O sana ait değil."

Etrafında dönüyor. "Gerçekten mi? Ne demek istediğini hakkında hiçbir fikrim yok."

Kollarını kavuşturup başını sallıyor. "Onu aldığını gördüm. Eğer atmadıysan geri ver."

"Neden yapayım ki?"

"Çünkü ona ait," diye homurdanıyor. "Çünkü o yazdı."

Saçını savuruyor. "Vay canına, onu gerçekten koruyorsun. Çok yazık. Eminim senden nefret ediyordur." Sonra gülüyor ve uzaklaşmak için dönüyor.

Onu izliyor, vücudu gergin.

Bitkinin arkasına saklandım, kalbim hızla çarpıyordu.

Vay be.

Az önce ne oldu? Her

şeyi anlamaya

Çalışıyorum.

Beckett benim ; bana ailem dedi.

Beni önemsiyor. Hala.

Duygular beni pençesine alıyor ve gözlerim yaşarmak istiyor, ama onlarla savaşıyorum.

"Neye bu kadar sert bakıyorsun?" Hank bana yaklaşıırken soruyor, sonra bakışlarımı kaldırıma doğru takip ediyor. Beckett ellerini paltosunun ceplerine sokmuş, hâlâ orada duruyor. Kaşları çatılmış, derin düşüncelere dalmış görünüyor.

"Hala aşık mısın?"

Ona bakarken yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Hayır."

Kıkırdıyor. "İkinizin çok sıkı fıkı olduğunuz zamanları hatırlıyorum. Sen çalışırdın, o da gelir saatlerce oturup kitaplarını okurdu. Eğer okumuyorsa, sizi çalışırken izlerdi."

Alt dudağımı kemiriyorum. Beckett sık sık elinde ciltsiz bir kitapla bir köşede otururdu. Çift vardiya çalışmak zorunda kaldığım bir doğum gününü hatırlıyorum ve elinde bir hediyeyle gelmişti. Her zamanki yerine geçti ve bana vermek için molamı bekledi.

İçinde oval altın bir madalyon vardı.

Ama kısa bir süre sonra aramızdaki şeyler değişti. Benden kaçmaya başladı.

Sonra Carson beni ilgi yağmuruna tuttu ve çıkma teklif etti, ben de evet dedim. Beckett'la olan ilişkimdeki kafa karıştırıcı karmaşadan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

"Sonunda birlikte olacağınızı düşünmüştüm," diye mırıldanıyor Hank. "O zamandan beri çok şey oldu," diyorum.

Bana baktı. "Belki de bazı şeyler doğru zaman gelene kadar erteleniyordur."

Gülmeye zorlayarak başımı sallıyorum. "Göreceğiz bakalım. Şu anda sadece sana yardım etmek için buradayım." Yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum ve mutfağa geri dönüyorum.



Birkaç dakika sonra Troy'un masasındaydım, elimde not defteri vardı. Burada dizüstü bilgisayarına yapışmış haldeydi. Sürekli buzlu çay doldurma istekleri yüzünden birbirimize bağlandık.

Lokantanın kapısı açıldı ve Tabby içeri daldı. Benimle göz göze geldi ve koşarak yanıma geldi. Bugün göğüslerini ortaya çıkaran beyaz korseli bir elbise giyiyor. Eteği toz mavisi bir tül, beyaz topuklularla eşleştirilmiş. Bir balerin gibi görünüyor.

"Az önce duyduklarıma inanamayacaksınız!" diye haykırıyor.

Troy sandalyesinde doğrulur ve kravatını düzeltir. "Merhaba güzelim. Nasıl gidiyor? Öğle yemeği için mi buradasın? Bize katılmak istersen sipariş vermek."

Ona zar zor bakıyor, gözleri bana sabitlenmiş. "Hey, Troy. Everly, bunu duymalısın. Dedikodularım var."

Troy'a menüsünü uzattım. "Siparişini alana kadar bu düşünceni unutma. Troy, ne istersin?"

Hâlâ Tabby'yi kontrol ediyor.

"Troy?" Mırıldanıyorum.

"Siparişiniz?"

Göz kırpıyor. "Özel olan ne?"

Tabby oflayıp pufluyor ve duvardaki panoyu işaret ediyor. "İşte orada. Köfte ve patates püresi. Sen bayılırsın. Sipariş etmelisin."

"Köfte sevdiğimi nereden biliyorsun?" diye soruyor.

Nefesini üflüyor. "Çünkü her salı buradan geçiyorum ve seni yemek yerken görüyorum. Her zaman ekstra limonlu çay alıyorsun. Yedikten sonra da eve gidip kestiriyorsun."

"Nasıl-"

"Muhtemelen büyük bir yemekten sonra uykun geldiği içindir. Ayrıca, eviniz butiğin hemen arkasında. Araban orada ve tüm ışıklar kapalı. Televizyonunu açık bile göremiyorum."

Sırıttırıyor. "Vay canına, harika gözlem yeteneklerin var. Pencerelerime bakmak için dürbün mü kullanıyorsun?"

Ona bakıyor. "Sen san."

"Köfte o zaman?" diye soruyorum, o da dalgınca başını sallıyor. Siparişini yazıp gülümseyerek oradan uzaklaşıyorum.

Kesinlikle takıldılar ve Tabby bunu aşmış gibi görünse de Troy'un aşmadığı açık.

Döndüğümde Tabby patlamak üzereymiş gibi .

"Tamam, neler oluyor?" diye sordum.

Eğiliyor. "Dul Moss bugün bir elbise için butiğime geldi."

"Tamam," diyorum.

Troy başını sallar. "Her zaman birilerinin tüm parasını almak istediğine ikna olan o mu?"

Tabby ona aptalmış gibi bir bakış fırlatır. "Evet Troy, şu Dul Moss. Kasabada Dul dediğimiz tek kişi o. Onu bebekliğinden beri tanıyorsun. Hatta baba tarafından amcan, anne tarafından üçüncü kuzeniyle evli."

Troy onu dürtüyor. "Benim hakkımda çok şey biliyorsun. Nedenmiş o?"

Ona el sallıyor. "Her şeyi biliyorum. Şimdi sessiz ol ve köfteni bekle. Kadınların konuşması lazım. Neyse, butiğe dönelim. Çıkış yaparken - üzerinde inciler olan siyah şifon bir elbise aldı - bana Abigail'in lokantanın önünde büyük bir tartışma yaşadığını söyledi. Görünüşe göre senin adını duymuş, Everly." Derin bir nefes alıyor. "Vay canına, bütün bunları anlattığıma sevindim."

Troy onun kolunu okşar. "İyi işti."

Bana baktı. "Çalışırken onları gördün mü?"

Omuz silkiyorum. Onlarla tekrar konuşmak istemiyorum, özellikle de meşgulken. Ayrıca, hala her şeyi düşünüyorum.

Lokantanın kapısı açılır ve içeri Fritz girer. Bugün kadife bir blazer ceket, siyah bir gömlek ve beyaz bir pantolon giymiştir. Saçları mükemmel bir şekilde toplanmış.

"Tatlım, ben geldim!" diye sesleniyor ve herkese el sallıyor. Bazı lokantacılar da el sallıyor ve çeşitli kabinlerde durup piyango hakkında sohbet ettikten sonra bize doğru yöneliyor.

Troy'un yemeğini aldıktan sonra Hank bana koşuşturmanın bittiğini söyledi, ben de onlarla oturdum.

"Son dram nedir, canlarım?" Fritz bize soruyor. "Sulu bir şey olmalı çünkü Tabby patlamak üzere gibi görünüyor."

Tabby beni dürtüyor. "Fritz butiği çalışanlarımıza bıraktı ve bu sabah Lily ve Quincy hakkında bilgi toplamak için kütüphanedeydi, bu yüzden Dul Moss'u kaçırdı."

Fritz'e hikâyeyi anlatmak için eğilir.

Telefonunu çıkardı. "Margo'yu arayıp ne olduğunu öğreneceğim."

Margo'nun bir şey bilip bilmediğini merak ederek sessiz kalıyorum.

Margo'nun sesi arka plandaki gürültüden boğuk bir şekilde gelmeden önce telefon birkaç kez çalıyor. Bir çekiş sesi ve kahkaha duyuyorum.

"Çardakta," diye fısıldıyor Tabby bana. "Bugün herkes öpüşme kabini üzerinde çalışmak için orada."

"Margo, sevgilim!" Fritz diyor ki. "Beckett ve Abigail arasında bir hesaplaşma olduğunu duyduk. Tam açıklama, yanımda Troy, Tabby ve Everly var. Görünüşe göre birileri butikte dedikodu yapıyormuş."

"Tamam, bekle, daha sessiz bir yere gideyim," diye cevap veriyor ve ben de onu fırfırlı elbiselerinden birinin içinde bir köşeye kaçarken hayal ediyorum. "Şey. Kadın yıllardır adamın peşinde, adam da görmezden geliyor ama kadın hep bir adım ileri gidiyor. Bugün onu azarladı ve kızdı. Gerçekten, tüm bildiğim bu." Sesi alçalıyor. "Ona Everly'ye karşı kaba davranmayı bırakmasını söyledi ve sonra da günlükten bahsetti."

Vay canına, Margo'nun iyi istihbaratı var. Görünüşe göre, kulak misafiri olan tek kişi ben değilmişim.

"Sağ ol canım. Sen benim en sevdiğim komite kızıydın," diyor Fritz ve telefonda ona bir öpücük gönderiyor.

"Herkes bu gecenin o gece olduğunu hatırlatın! Blackbird Bar'da eşleştirme töreni var!" diyor Fritz'e.

Tabby sinsî bir gülümsemeyle bana döndü. "Blackbird'e geliyorsun, değil mi?"

İçimden inlerken başımı sallıyorum ama bundan kurtuluş yok. Sonuçta piyango için kayıt yaptırdım.

Bir adam lokantaya giriyor ve "Everly Davis için özel teslimat!" diye seslenene kadar odayı tarıyor.

Donup kalıyoruz, ona doğru döndüğümüzde gözlerimiz kocaman oluyor. Elinde en az bir metre boyunda, krem rengi dev bir oyuncak ayı tutuyor.

"Bu tarafa!" Adam devasa ayıyı masaların etrafında dolaştırırken Fritz beni işaret ederek sesleniyor.

"Vay, vay, vay, erken bir Sevgililer Günü hediyesi almak için ne yaptın?" Tabby alay ediyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldanıyorum, teslimatçı yaklaşırken ayağa kalkıyorum.

Homurdanarak ayıyı standımızın önüne bırakıyor, sonra da kimliğimi doğruluyor. "Boynuna bağlı bir not ve bu var." Bir çantaya uzandı ve bir şişe Patrón tekila çıkardı.

"Wahoo!" Troy diyor. "Atışlar!"

Notu çözüp açıyorum ve arkadaşlarımla gözlerini üzerimde hissediyorum. Yazı kalın ve tanıdık.

Güller kırmızıdır, tekila altındır, Sevgililer Günü'nde yalnız olmak artık eskidi. İşte sarılacak bir ayı ve paylaşacak bir içki - bunu kim gönderdiyse, gerçekten önemsiyor.

İmzasız.

Önce ayıya, sonra da tekila şişesine bakıyorum. "Yüzünde aptal bir gülümseme var," diyor Tabby, Gözlerini kısarak. ", söyle bize. Kim ?" Fritz sırtıyor.

"Beckett olmalı."

"Nedenmiş o?" Troy tekilanın kapağını çevirerek soruyor.

Eline vuruyorum. "Hey şimdi, o benim."

Dilini bana doğru uzatıyor ve ben de şişeyi göğsüme bastırıyorum. "Eğer henüz bilmiyorsan, Beckett ve benim tekila ile bir geçmişimiz var."

Troy sırtarak eğilip, "Bu çok iyi olacak," diyor.

"Bu hikâyeyi zaten biliyorum," diye mırıldanıyor Tabby.

Başımı salladım. "Kuzeninin göl kenarındaki yaz partisinde on beş yaşıydık. Birisi tekila getirmişti ve biz de şişeyi alıp kaçmanın havalı olduğunu düşünmüştük. Birkaç kadehten sonra tamamen sarhoş olmuştuk. Beckett ayağa kalkmaya çalıştı, ayağı takıldı ve yüz üstü kayalıklara düştü. Şişe suya düştü ve Beckett'ın gözü düşmeden dolayı morardı. Tam bir felaketti."

Tabby bir kaşını kaldırıyor. "Peki neden gülüyorsun?"

Sevinç beni vuruyor. Çok fazla. "Çünkü bunu o gönderdi. Hatırlıyor."

Dev bir ayının beni hissettirmesi aptalca mı?

Olabilir. Ama gizli hediye vereni ve arkadaşlarımı da işin içine katarsak... "Bu kediye de gönderdiği anlamına mı geliyor?" Tabby soruyor.

Evet, o olmalı.

Yavru kedinin ortaya çıktığı geceye ait güvenlik kameralarımı kontrol etmem gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

Troy kabinde arkasına yaslanır. "Bu lokantada çok cesurca bir hareket. Bugün burada çalıştığını biliyor olmalı."

Parmaklarımı ayının yumuşak kürkünde gezdiriyorum, sonra bir sandalye çekip onu içine oturtuyorum.

Fritz uzanır ve ayının pençesini sıkar. "Havalı çocukların masasına hoş geldin."

Gözlerimi deviriyorum. "Ha-ha, komik, ama gerçekten, bu şeyle ne yapmam gerekiyor?"

Tabby sırtıyor. "Onunla tatlı tatlı sevişmek mi?"

"İğrenç," diye karşılık veriyorum, ona şakacı bir şekilde dirsek atıyorum.

"En azından ona bir öpücük ver," diye mırıldanıyor, ben sonunda merhamet edip ayının yanağına bir öpücük kondurana kadar "öpücük, öpücük" diye bağıyor.

Kıkırdamaya başladık.

Sonra, Hank kızarmış çikolatalı turtalar getirdi, onları yere koydu ve bize müesseseden olduklarını söyledi.

Yemeğimizi yerken Tabby, "Bu bana lisedeyken ot içtikten sonra acıktığımız geceleri hatırlattı" diyor.

"Lafı açılmışken... ." diyor Troy ve çantasına uzanıyor. Küçük bir teneke kutu çıkarıp açıyor ve içinden düzgünce sarılmış bir esrar çıkıyor. "Okulda sizinle pek takılamadım ama bakın ne buldum."

"Bunu yanında mı ?" diye soruyorum. "Her zaman hazırlıklı," diye yanıtlıyor.

Tabby omzunu sıvazlıyor. "Kötü bir etki bırakıyorsun! Bunu sevdim. Ama plan nedir?"

"Etkinlikten önce Everly's'de buluşalım, biraz kafayı bulalım, sonra da Blackbird'e gidelim derim. Bu her şeyi daha eğlenceli hale getirir," diye yanıtlıyor.

Fritz başını sallar. "İyi fikir. Sigara içmiyorum, o yüzden ben sürerim."

"Pekâlâ," diyorum yüzümde kararlı bir gülümsemeyle.

"Hadi yapalım şu işi. Saat yedide benim evimde?"

"Anlaştık," diyor Troy, tenekeyi çantasına geri koyarken.

"Bu çöpçatanlık etkinliği epik olacak."

Bölüm 9

BECKETT

Mavi gömleğimin yakasını çekiştiriyor, pürüzsüz kumaşın tenime değdiğini hissediyorum. Soyunma odamdaki ayna, fazla yaşlanmamış bir yüzü yansıtıyor, ancak yara izleri farklı bir hikaye anlatıyor.

Kaza olduğunda Knoxville'deki UT'de birinci sınıftaydım. Noel tatili yeni başlamıştı ve babam kısa süre önce vefat ettiği için annem ve Margo bir ay sürecektir bir İtalya turuna çıkmaya karar verdiler. Ben de New York'a gitmeye karar verdim. Kendime bunun macera için olduğunu söyledim ama aslında kaçıyordum. Everly'ye.

Dağ yolları kar ve buzla kaplıydı ve ben kaygan bir yere çarptım. Araba savruldu, yoldan çıktı ve dağdan aşağı uçtu. Metal metale çarptı, cam kırıldı, sonra karanlık çöktü.

İki hafta sonra bir hastane yatağında, alçı ve bandajlarla sarılmış olarak uyandım. Vücudum kesikler, çürükler ve kırık kemiklerden oluşan bir yol haritası gibiydi. Tekrar yürümeyi öğrenmek cehennem gibiydi.

Tüm bunlar olurken Everly'yi düşündüm. Kazayı biliyordu - Rose halkı arasında söz çabuk yayılır. Ama o hiç gelmedi.

Seni bir daha asla görmek istemiyorum.

Pantolonumu giyiyorum ve iç çekerek kemerimi bağlıyorum. Sırada annemin bana Avrupa'dan aldığı İtalyan mokasen ayakkabılar var.

Margo kapıyı çalıp içeri giriyor, gözleri bir talim çavuşunun yapacağı gibi kıyafetlerimi tarıyor. Küçük siyah kanişi Pipi de peşinden içeri girdi.

"Senin için yeterince iyi mi?" Kuru bir şekilde sordum.

Başını öne eğiyor. "Gömlek iyi ama kravata ihtiyacın var."

Tartışmak anlamsız. Hiç sahip olmadığı oğlu gibi üzerime titreyerek büyüyor.

"Bu," diyor bana yeşil ve kraliyet mavisi ekose bir kravat sallayarak.

Kravatı alıp boynuma düğümlüyorum.

"Ne oldu? Bir şey mi oldu?" Garip ifadesi karşısında duraksayarak soruyorum.

"Bugün Everly'ye karşı neden bu kadar korumacı davrandığını merak ediyorum. Biraz abarttın. Everly'yle uzun zamandır arkadaştınız ama basketbol şampiyonasından sonra sanki hayatınızdan çıkıp gitmiş gibi oldu. Katerina yüzünden mi onu kendinden uzaklaştırdın?"

Evet, annem için onu hayatımdan çıkardım.

Omuz silkiyorum. "Sadece kısa bir süreliğine burada."

Bunu bir süre düşündükten sonra, "Eğer Katerina hayatta olsaydı, Everly ile aranızdaki ilişkinin bu hale gelmesine çok üzülürdü. Her şeye rağmen ona tapardı."

Ben de bir şeyler söylemeye başlıyorum ama o elini sözümü kesiyor.

"Geçmiş geçmişte kaldı. Sen sensin. Hayatının geri kalanını mutsuz yaşama."

İç çekiyorum. "Kim demiş mutsuz olduğumu."

Tırnaklarına bakar. "İyi. İnatçı ol. Senin eşin olması için piyangoya hile karıştırayım mı?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Komiteden atılabilirsin."

"Şaka yapıyordum," diye cevap veriyor kibirli bir kokuyla.

Doğru. Gözlerinde o kararlı parıltıyı görüyorum. Piggly Wiggly'de son karpuz için küçük bir kavgaya karıştığı zamanki gibi. Ellerini karpuzdan çekmek, diğer bayandan özür dilemek ve onu dükkandan dışarı sürüklemek zorunda kalmıştım.

Ona alaycı bir şekilde baktım. "Piyangoya hile karıştırmayacağına dair bana yemin et."

"Asla. Ayrıca, bu yıl bilgisayardan Fritz sorumlu."

Elbisesine son bir kez bakması gerektiğini söyleyerek ayrılıyor. Hazırlanmayı bitirip merdivenlerden aşağı iniyorum. Koridoru geçerken duvardaki annemin fotoğraflarına bakıyorum. İlkokuldan itibaren sayısız fotoğrafı var.

Onlara gülümsüyorum, özellikle de küçük bir kızken ilçe fuarında mavi kurdele tutarken çekilmiş olanına. Ama en sevdiğim, bebekken beni kucağına alıp verandada otururkenki fotoğrafı. Muhtemelen Margo tarafından çekilmiş. Annem o zamanlar mutlu görünüyordu. Babam aldatmaya başlamadan önce.



Daha sonra Blackbird Bar'a giriyorum. Mekân kasaba halkı ve turistlerle dolup taşıyor. Tavana peri ışıkları asılmış ve barbekü kokusu yayılıyor. Bar büyük bir açık alana açılıyor, beyaz bir çadırla kaplı dev bir veranda ve etrafa serpiştirilmiş gazlı ısıtıcılar.

Margo Teyze'yi erken bıraktım ve sonra parka gittim. Tanıdık yüzlere başımı sallayarak kalabalığın arasından geçtim.

Barda Carson'ı fark ediyorum, uzun boyu ve sarı saçları onu kolayca bulmamı sağlıyor. "Selam," diyorum yanındaki tabureye kayarak.

Sırıttırıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Ne olacak? İlk tur benden. Dürüst olmak gerekirse, bir vızıltıya ihtiyacım var. Bunu yapmak istemiyordum ama mecbur kaldım."

Barmene muslukta Guinness için işaret ediyorum. "Margo Teyze?"

Yavaş bir ısıklık çalıyor. "Korkunç biri, dostum. Karakola geldi ve ofisime daldı."

Gülüyoruz.

"Sence Titanların bu sezon şansı var mı?" diye soruyor birasından bir yudum alarak.

"Sağlam bir kadroları var. Tabii sağlıklı kalabilirlerse."

Rahat bir sessizliğe gömüldük. O hâlâ benim en iyi arkadaşım. O zamanlar ona sadık kalmak için elimden geleni yaptım - hiç kimseye sadık olmayan babamın aksine.

Yüz ifadesi değişerek kapıya doğru bakar. "Vay canına. Bakın kim buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Şehirde olduğunu duydum."

Carson'ın bakışlarını takip ederken biramdan uzun bir nefes çekiyorum. Dünya eğiliyor.

Nefesim kesildi.

İşte orada, kırmızı deri bir mini elbise giyiyor ve pembe saçları ışıltılı tokalarla geriye doğru toplanmış. Gerçek hayattaki bir peri gibi görünüyor. Tek ihtiyacı olan bir çift kanat.

Göğüslerinin arasında altın bir madalyon yatmaktadır ve garip bir panik duygusu kaplar içini.

Yıllar önce, o madalyonun içinde bir resim vardı.

Acaba hala orada mı?

Carson rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Üçümüzün bir geçmişi var, ha?"

Omuz silkiyorum, soğukkanlı olmaya çalışıyorum. "Hmm. O sadece podcast için burada." Guinness'imi bitiriyorum ve hemen bir tane daha sipariş ediyorum.

Bakışları onun üzerinde çok uzun süre kalıyor. Tam olarak şehvet değil, ama yakın.

Yumruklarım sıkılaşıyor, nabzım hızlanıyor.

Boğazını temizliyor ve ondan uzaklaşıp tekrar bana bakıyor. "Biliyor musun, o zamanlar olanlar hakkında hiç konuşmadık."

Kaskatı kesiliyorum, soyunma odası kavgasının anıları geri geliyor. Doğru. Biz yolumuza devam ettik. Sanki sözsüz bir anlaşma yapmışız gibi, onun adını hiç söylemedik. "Biz çocuktuk."

Yavaşça başını sallıyor. "O gece her şeyi değiştirdi." Birasından bir yudum alıyor, beni incelerken gözleri kısılıyor. "Ben seni incittim. Sen de beni incittin. Hayatımızın en önemli maçını kaybettik."

"Dağınıktı."

Gözlerini kısarken ve çatlak arar gibi yüzümü incelerken gergin bir sessizlik oluyor. Sırtımı sıvazladığında sessizlik bozuluyor. "Bazı şeyler risk almaya değer, kardeşim."

Bu da ne demek oluyor?

Başını ona doğru itiyor. "İyi görünüyor. Eve bir kez bile gelmediğine inanamıyorum ama sanırım annesi gittiğinden beri görüşecek kimsesi yok."

Ben.

"O çok güzel." Kelimeler ben onları durduramadan döküldü.

Bir kaşını kaldırıyor. "Doğru. Onunla bir maç yapardım."

Daha da gerildim ama fark etmemiş gibi görünüyor.

Başını hüzünle sallıyor. "Onun için çıldırıyordum. Onunla ilgili bir şey vardı, ne olduğunu bilmiyorum. Rose'dan kurtulup büyük bir şeyler yapmak istemesi hoşuma gidiyordu. Hey, yanlışlıkla otağı ateşe verdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

"Eğer doğru hatırlıyorsam, Temmuz ayında şenlik ateşi yakmak ve şekerleme pişirmek senin fikrindi, salak herif."

"Ama daha fazla odun eklememiz için ısrar eden oydu. Peki biz ne yaptık? Daha fazla ekledik. Tüm çiftliğimizi yakmadığımız için şanslıyız. Gerçekten kotlarımızı çıkarıp ateşi mi söndürdük?" diyor gülerek. "Tanrım, Everly'nin de gömleklerimizi çıkarmamız için bize bağırdığını hatırlıyorum. Muhtemelen bizi neredeyse çıplak görmek istemiştir."

"Sonra itfaiye geldi ve tüm kasaba ortaya çıktı." Homurdanıyorum. "Babam çok kızmıştı."

"Ne günlerdi ama, değil mi? Bela ve eğlenceden başka bir şey yoktu."

Everly'ye tekrar bakıyorum, gülümsemem soluyor. "Evet, ne günlerdi ama."

Eğiliyor. "Babanın polislerle bizi kelepçeleyip devriye arabasına atmaları için nasıl ısrar ettiğini hatırlıyorum. Bizi doğruca karakola götürdü. Bir ay ceza almıştım. Annen, yine de, bu konuda iyiydi. Çok üzgün değildi. Hatta memurlardan biriyle tatlı dille konuşup

fotoğrafımızı çekti. Orada, aramızda Everly'nin olduğu bir sırada oturuyorduk, kelepçeli ve perişan bir halde. Acaba o fotoğrafa ne oldu?"

Ona bakarken başladım. "Bu Everly'nin madalyonundaki, ya da eskiden öyleydi."

"Doğru." Omuzları çöküyor. "Tüm bunları düşünmek bana sadece eyalet şampiyonu olabileceğimizi hatırlatıyor. Lisedeki vitrinde o ikincilik kupasını görmek hâlâ içimi acıtıyor. Basketbol maçlarına gittiğimde yanından bile geçemezdim."

Gözlerini tekrar Everly'nin üzerinde gezdiriyor ve ben de onu izliyorum. Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor mu?

Bana dönüp bakıyor. "Günlüğünü kimin çaldığını ve bu saçmalığı etrafa kimin yaydığını asla bulamadık, değil mi?"

"Hmm."

"Hem de büyük maçtan hemen önce." Bir grup kadınla birlikte bir bar masasında oturan Abigail'e bakıyor. "Sence Abigail miydi?"

"Öyleydi."

Carson birasına bakar ve bunu düşünür. "Vay be. Tam bir baş belası. Everly'den nefret etmiş olmalı. Bu bana bursuma mal olabilirdi."

Ama öyle olmadı. Maryville'de üniversiteye gitti ve dört yıl basketbol oynadı.

Everly'nin beni görmesini bekliyorum.

Odaya bakıyor, gözleri üzerimden geçiyor, sonra geri dönüp kalıyor.

Sonunda beni gördü.

Göğsümden uzun bir nefes kaçıyor.

Ev. Bu benim ona taktığım isimdi. Benden başka kimse ona öyle demezdi.

"Onu mezuniyetten beri görmedim," diyor omuzlarını düzeltirken ve spor ceketini ayarlarken. "Hâlâ harika saçlarım var. Sence bana bir şans verir mi?"

"Manhattan'da bir avukatla çıktığını duydum," diyorum hemen.

Bir kaşını kaldırdı. "Küçük bir kasaba polisinin yeterince iyi olmadığını mı söylüyorsun?"

"Sadece o alındı." Tabby bir süre önce bana böyle söylemişti.

"Huh." Ayağa kalkıyor, hayali tozu fırçalıyor. "Sanırım bunu göreceğiz."

Kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyorsun?"

"Onunla konuşmak için. Biraz flört etmek. Dans etmek isteyip istemediğini sormak.

On yıl oldu. Arayı kapatmak istiyorum. Belki benim yatağımda."

Biramı boşaltıyorum, boş bardağı bir gümbürtüyle yere bırakıyorum. "Bence yapmamalısın."

"Kıskanç mı?"

"Siktir git."

Dudaklarında bir sırıtiş beliriyor. "Öylesin. Ah, biliyordum. Sen ve o. Belki teknik olarak aldatmadınız ama aklınız hep ondaydı. Eminim hâlâ öyledir." Bir kaşını kaldırıp cevap vermemi bekliyor.

Gülüyor. "Pekâlâ. Orkestraya okuldaki en sevdiği şarkıları çaldıracağım. Seksenlerin retro baladlarının büyük hayranıydı. Her zaman onları nasıl söylediğini hatırlıyor musun? Bana şans dile." Beni selamlıyor ve ona doğru gidiyor.

Tüm vücudum öfkeyle sarılıyor. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Carson'ın onunla birlikte olma fikri içimdeki öfkeyi ateşliyor.

Ayağa kalkıyorum ve kalabalığın arasından geçerken onu takip ediyorum, ona yaklaşıırken gözlerim ona kilitleniyor.

Yukarı bakıyor, gözlerinde şaşkınlık titreşiyor.

Adımlarımı hızlandırıp mesafeyi kapatıyorum.

Bölüm 10

EVERLY

Birkaç dakika önce

Blackbird Bar'a girmek gerçeküstü bir şey. Mezuniyet balomuzu burada, barın arkasındaki mağaraların yanında yapmıştık. Orada bir şelale vardı ve büyüleyiciydi. Fritz, Tabby ve eşleriyle birlikte gitmiştim.

Carson bir amigo kızla geldi.

Ve sonra Beckett vardı. Tek başına geldi ama bana hiç bakmadı. Onu mağara tünellerinden birine kadar nasıl takip ettiğimi hatırlayarak başımı salladım. Yolu aydınlatmak için mağara duvarlarına meşaleler asılmıştı. Adını seslenmiş ve beni beklemesini söylemiştim ama beklememişti. Tünelde bir çatala geldiğimde hangi yolu seçeceğimi bilemedim. Ya sağa ya da sola gitti. Onunla konuşmaya o kadar ihtiyacım vardı ki. Okulda, o kadar insan beni izlerken bu imkansızdı. Tabii ki çiftlikte onu aradım ama hiç ortalıkta yoktu ve evine gittiğimde Margo bana beni görmek istemediğini söylüyordu.

Mağarada sağ mı sol mu?

Sola gittiğimi ve sonra şelalelere geri döndüğümü hatırlıyorum, Beckett görünürde yoktu. Sağa gitmiş olmalı.

Göğsümden küçük bir nefes geliyor. Bu kasabadan bir daha dönmeyeceğime yemin ederek ayrıldım ama yine buradayım.

Ne düşünüyorum ben?

Kafan güzel. Hiçbir şey düşünmüyorsun.

Yüksek topuklu ayakkabılarımla biraz tökezliyorum ve Tabby beni düzeltiyor, kolunu koluma doluyor ve fısıldıyor, "Birden ona kadar bir ölçekte, ne kadar yükseksin?"

Ona bakıyorum. Kızıl saçlarını ortaya çıkaran sarı ellili yılların pinup elbisesi içinde çok sevimli görünüyor. "Ben on bir yaşındayım. Üstüne biraz şarap içelim mi?"

Bara doğru giderken başını sallıyor.

Küçük bir kasaba barını idare edebilirim. Ve Beckett. New York'ta metro fareleriyle yüzleştım. Ben havalıyım ve Tanrım, neden midem zıplıyor? Tekila yüzünden mi?

Boş ver. Saçıma bu aptal tokaları takmamalıydım. Başımı acıtıyorlar. Sanırım hasta olacağım ve hayır, burada herkesin önünde kusarsam çok kötü olmaz mı? Hayır, hayır, ben iyiyim. Yutuyorum. Vay be.

"Yapabilirsin," diyor Tabby bana. "Bir kraliçe gibi yürü, kızım." Bu doğru. Ben bir süper kahramanım. Wonder Woman gibi, ama ile daha küçük kaslar. Oh, I Aşk

Wonder Woman'ın bilezikleri. Onlara ihtiyacım var.

Ve onun kementine. Altındandı ve erkekleri ona sardığında doğruyu söyletirdi. Bekle, Wonder Woman esaretten

hoşlanıyor muydu? Belki de yaratıcısı öyleydi. Wonder

Woman'ı kim yarattı? Göğüslerinin büyüklüğüne ve kıyafetine bakılırsa bir erkek. Not

Wonder Woman hakkında bir podcast yap.

"Burada çok fazla insan var," diye homurdanıyor Tabby kalabalığın arasından geçerken.

Işıkların dans ettiği bara bakıyorum. Whoaaaaaaaaa, çok güzel.

Odaklanın. Pink Floyd'un "Comfortably Numb" şarkısını hayal edin. Evet, o yumuşak havaya bürünün. Kendinin en versiyonu ol. Başımı kaşıyorum. Tamam, bu saç tokaları şeytan. Neden iyi bir fikir olduklarını düşündüm ki? Kafa derimde küçük işkence aletleri gibiler. Ve mideme ne oldu? Yemeğe mi ihtiyacım var?

Bu iyi. Her şey yolunda.

Derin nefes al. Omuzlar dik. Çene yukarı.

Kıkırdıyorum.

Evet, bu doğru. Sen harikasin. Sen Audrey Hepburn'ün Snoop Dogg'la buluşmuş halisin. Zarif ama havalı. Sofistike ama uçmuş. Sadece gülümse ve bulutların üzerindeymişsin gibi davran. Çünkü belki de öylesindir.

Bekle. Bulutlar beyaz mıdır yoksa mavi mi? Hayır, gökyüzü mavidir. Doğru, doğru.

Ve yıldızlar beyaz, mavi ya da kırmızıdır. Ne tür olduğuna bağlı.

Eski evimin dışında yıldızları görmek çok güzel. Bunu özlemişim.

Boğazım .

Gözyaşları tehdit ediyor ve ben onları çalışıyorum. Üzgün müyüm?

Dur.

İyisin.

Hayır, değilsin.

Ne olduğunu biliyorsun. Kaçmakta iyisin. Kaçmakta ustasın.

New York'tan kaçtın.

Rose'dan kaçtın.

Beckett'tan kaçtın.

Neden hep kaçıyorum? Neden olaylarla yüzleşemiyorum- Açık mı?

Nefes alıyorum, yumruklarımı sıkıyorum. Şimdi bunun zamanı değil. varoluşsal bir kriz.

Burada değil.

Sadece gülümse.

Yürümeye devam et. Güçlü ol.

Parçalanıyor olsam bile.

Troy, Tabby'nin diğer tarafından, "Bu gece tüm yemekler bedava," diyor. "Kimin canı çekti?"

Tabby ona barbekü nachos istediğini söylüyor ama ben sadece başımı sallıyorum.

Odayı tekrar taradım.

Barda Carson ve Beckett'ı gördüğümde karnım zonkluyor. Uzun boylu ve sarışın Carson başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Hâlâ seksi, hâlâ onu Rose Lisesi'nin altın çocuğu yapan o havayı yayıyor.

Ondan Beckett'a doğru bakıyorum. Siyah saçlı, yeşil gözlü Beckett.

Beckett, Beckett, Beckett.

Neden kalbimi kırdın? Ruhumu günlüğüme döktüm ve sen umursamadın bile.

Tabby kolumu tuttu. "Carson buraya geliyor. Ne yapacağız?"

"Tuvaletlere gidip saklanalım mı?" Troy öyle diyor. Troy onun koluna vurur. "Hayır, bu çok belli olur.

Sadece doğal davran."

"Doğru, doğal," diye tekrarlıyorum. "Beyaz bir bulutun üzerinde bir kedi yavrusuyla pasta parçası."

"Ne bulutu?" Troy soruyor. Ona el sallıyorum.

"Kahretsin," diye fısıldıyor Tabby. "Beckett da geliyor. Everly için bir canlı kalkan oluşturalım mı?"

Carson bize ulaştığında "Çok geç," diyorum. Bana , gözleri hâlâ o güzel mavi-yeşil.

O zamanlar onu sevmiştim, sevebildiğim kadar. Herkesin söylediği doğru. İki insanı aynı anda ama farklı şekillerde sevebilirsiniz. İki favori şarkıya sahip olmak gibi. İkisi de kalbinizi mutlu eder ama ritimleri farklıdır. Carson'la tatlı ve eğleneliydi.

Ama Beckett başka bir seviyede. O, dünya elden gittiğinde, her şey gürültüden ibaret olduğunda ve anlamlı olan tek şey o olduğunda çalan şarkıdır. Onunla daha derin, beni en kötü halimde gören bir aşk. Annem için ağladığımda bana sarıldı. Bana en sevdiği kitapları okudu. Doğum günümü asla unutmazdı ve en önemlisi, bana sanki onun evreniymişim gibi bakardı. Ama sonunda, beni iten ve inciten bir aşktı bu.

"Selam," diyor Carson, sesi yumuşak. " zaman oldu."

Bir süre sessizlik oldu, hava gerginleşti. Kafam güzel olabilir ama o gün soyunma odasında yüzündeki öfkeyi, sırf bana inat olsun diye benden sonraki her güzel kızla nasıl çıktığını çok net hatırlıyorum. Onu gerçekten suçlamıyorum. Onu aptal gibi göstermiştim.

Sanki o da anılara kapılmış gibi gülümsemesi hafifçe duraksıyor.

Glmsyorum. "Evet, ."

Beckett geliyor ve onun yanında duruyor, temkinli bir ifadeyle bizi izliyor. Göğsü hızla inip kalkıyor ve bize doğru koşup koşmadığını merak ediyorum.

"İyi görünüyorsun," diye mırıldanıyor Carson. "New York sana iyi davranıyor olmalı."

"Teşekkrlar," diye cevap veriyorum, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak.

Beckett bana biraz daha yaklaşıyor, kolu benimkine sürtünüyor. Bakışları yüzümde geziniyor, sonra da madalyonumun durduğu boğazıma takılıyor. "Biz de tam tarlada yaktığımız ateş hakkında konuşuyorduk."

İçgüdüsel olarak madalyonu kavrıyorum, parmaklarımla altındaki metali hissediyorum. Soruyu sormuyor ama resmimizin hala içinde olup olmadığını bilmek istiyor.

Carson'ın gözleri madalyona kayar. "Ah, Beckett'ın sana verdiği kolye. Hâlâ takıyorsun."

"Rose'da olduğum için uygun olduğunu düşündüm," diyorum mandalı açıp parmağımı içerideki boş kısma srterken. "Eskiden burada üçümüzün bir fotoğrafı vardı ama kaybettim. Yine de güzel bir mücevher parçası."

Bu bir yalan. O fotoğraf hâlâ bende.

Carson anlamış gibi başını sallıyor.

Beckett'ın boğazı düğümleniyor ve gözlerini gözlerimden

kaçırıyor. "Nasıl vardır senin podcast
görüşmeler gidiyor içinde Rose mu?"

Herkes bunun hakkında konuşuyor," diyor

Carson. "Güzel."

Topuklarının üzerinde sallanıyor. "Pekala. Sırada kiminle röportaj yapmayı planlıyorsun? Büyürken içine girdiğimiz bazı şeyler hakkında konuşmak isterim."

Gülümsüyorum, sonra ciddileşip önce Carson'a sonra Beckett'a yaklaşıyorum, gözlerim kocaman. "İçinizden biri bana piyango davetiyesi mi gönderdi?"

"İnsanlar davetiye mi gönderiyor?"

Carson soruyor. "Hayır, ama bende bir tane var," diye yanıtlıyorum.

Beckett telefonuna bakıyor, beni görmezden geliyor. Hmm. Görüyorum ki ondan cevap yok.

Her birini işaret ediyorum. "Güzel. Biriniz bana yavru kedi mi verdi?"

Carson gerçekten şaşırılmış görünüyor. "Neden ki?"

Beckett homurdanıyor.

Hala cevap yok.

Kaşlarımı çatıyorum, hafifçe geri çekilip aralarına bakıyorum. "Birisi verandama yavru bir kedi bırakmış. Bir kutunun içinde. Bir notla birlikte. İtiraf et."

Tabby sırtıyor. "Bugün dev bir ayıydı. Sırada ne var merak ediyorum."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Kediyi kim gönderdiyse beni sizden daha çok önemsiyor olmalı. En azından evimde bir arkadaşla ihtiyacım olduğunu düşünüyorlar."

"Ben değilim," diyor Carson.

Beckett omuz silkiyor, bakışlarımı kaçırıyor. "Bir kedi yavrusu kulağa hoş geliyor.

İyi ki alerjiniz yok."

Gözlerimi kısarak onu işaret ediyorum. "Gördün mü, sadece benim alerjik olmadığımı bilen biri onu bırakırdı."

Sırtıyor. "Sen kedilerle büyüdün. Tabii ki alerjin yok."

Gruptan seksenli yıllardan yavaş bir balad geliyor ve Beckett ile göz göze geliyoruz. "Dans etmek istiyorum. Beckett ile."

Bunu gerçekten söyledim mi?

"Benimle mi?" Beckett şaşırarak sorar.

", birlikte bulutların üzerinde dans edelim."

"Buna hayır diyemem," diye mırıldanıyor elimi tutup beni dans pistine götürürken.

İnsanların dans ettiği kürsüye ulaştığımızda "Kafan iyi, değil mi?" diye soruyor.

Başımı salladım.

". Çok nazik davranıyorsun. Bu çok kafa karıştırıcı."

"Bu gerginlikten bıktım," diyorum.

"O zaman buna değsin."

Beni kollarına çekiyor, elleri belimde sıkıca duruyor. Müzik etrafımızda titreşiyor -bir Air Supply şarkısı- ama ben zar zor duyuyorum. Her ince hareket onun göğsünü benimkine yaklaştırıyor, içime bir ürperti gönderen alaycı bir temas.

Ben kafayı bulmuş olabilirim, ama onun vücudunun aşırı farkındayım.

Beckett. Hepsi o. Ve ben onun içinde erimek istiyorum.

Ellerimi omuzlarına doğru kaydırıp parmaklarımin ensesini sıyırmasına izin veriyorum. Sıcak ve odunsu kokusu beni sararken yavaşça sallanıyoruz.

On yedi yaşındaki Everly'nin hiç kadınsı kurnazlığı yoktu ama bu kadının var. Parmaklarım omuzlarına girip oradaki gerginliğe masaj yapıyor, sonra da ensesine yakın saçlarını hafifçe ekiştiriyorum.

Nefesi titriyor ve dudakları şakağıma değiyor, kısa bir dokunuş içimde bir heyecan yaratıyor.

Başparmağı belimde hafif daireler çiziyor ve ben ona doğru daha fazla eğilerek leğen kemiğimin onunkine kasten sürtünmesine izin veriyorum.

Usluca tıslıyor, eli sıkılaşıyor ve ben onun üzerinde yarattığım etkiyi çok iyi bildiğim için geniş, masum gözlerle ona bakıyorum. Aramızdaki gerilim çatırdıyor ve yüzümü göğsüne bastırırken gizlice glmsyorum. Bunun her anının tadını çıkaracağım çünkü ona bir daha asla bu kadar yakın olamayabilirim.

Hafifçe geri çekiliyorum. "Yeni yavru kedime ne isim vermeliyim? Beyaz ayaklı siyah bir kız."

"Sarı tekir olduğunu sanıyordum?"

Gözlerimi deviriyorum. "Biliyordum. Onu sen gönderdin. Bir isme ihtiyaı var. Snickers hakkında ne düşünüyorsun?"

Dişleriyle alt dudağını çekiştiriyor. "Kafan iyi sanıyordum."

"Netlik anları damlıyor. Ayrıca, arka bahçeme giden yürüyüşleri sadece sen yapıyorsun." Duraklıyorum, parmağım boş boş omzunu çiziyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Yaklaşık beş yıl önce bir CCTV kamerası yerleştirdim. Haberin var mıydı?"

Başını sallıyor. "Ekibin onu kurmak için geldiği günü hatırlıyorum."

"Ve son beş yıldır seni geceleri mülkümün kenarında dururken görebilmem umurunda değil miydi? Bunu çok yapıyorsun. Bu biraz utanç verici. Sen bir çeşit sürüngen misin?"

"Polisleri arayın. İzinsiz girmedim."

"Hayır, ama bazı kiracılar tarafından vurulabilirsin. Daha dikkatli olmalısın."

"Sadece arazimde yürüyorum, Everly." "Neden?"

"Çünkü sahibi benim."

"Bunu yapmayı bırakmalısın. Seni kamerada görmekten hoşlanmıyorum." Surat astım. "Her neyse. Sanırım yavru kediye Murder adını vereceğim."

Bir an için dans etmeyi bırakır. "Cinayet mi?"

Gözlerinin içine bakıyorum. "Kitabında beni kötü adam yaptın, ben de yavru kediye senin adını vereceğim. Cinayet. O benim küçük kötü adamım olacak. Ona örümcek ve fare yemeyi öğreteceğim. Sert bir kız. Kalbinin derinliklerinde saflık var."

"Everly . . ."

Başımı göğsüne yaslayıp sözlerini kesiyorum. "Merak etme Beckett. Sadece eğleniyorum."

"O zamanlar senden hiç nefret etmemiştim," diyor birden. "Sana karşı hislerim hiç değişmedi. Sadece nedenlerim vardı. . ."

"Hangi sebepler?"

Bana bakıyor, çenesindeki bir kas sanki içsel bir şeyle boğuşuyormuş gibi çalışıyor. Başını iki yana sallıyor. "Sana anlatmak istemediğim şeyler. Seni incitmek istemedim."

Kafam karışık, kafam iyi ve sözlerini algılayamıyorum.
Başka bir şeye odaklanıyorum. "O zamanlar beni biraz
kurtarmıştın. Günlüğü Abigail için bıraktığımı bilen tek kişi
sensin ama kimseye söylemedin. Bunun için sana teşekkür
etmeliyim. O zamanlar yaptığım bir şey için endişelenmem çok
aptalca.

sadece on yedi yaşındaydı, ama bu arkadaşlığımızı
mahvetti." "Everly . . ."

Sözünü kestim. "Arkadaşlığımızı, seni, beni ve Carson'ı
mahvetmekten çok korkuyordum. Sadece başka birinin
gerçeği söylemesini istedim. Günlüğümü alıp sevinç içinde
kaçacağını biliyordum." Yüzümde bir gölge belirliyor. "Sadece
bunu ne zaman ve nasıl yapacağını bilmiyordum, tam da
maçtan önce. Onu manipüle ettiğimi sanıyordum ama son
gülen o oldu. Olan her şey benim hatamdı. Sen ve ben, asla
çizgiyi aşmaya çalışmamalıydık."

Bölüm 11

BECKETT

Gözlerimi ondan kaçırmak zorundayım. Basketbol maçındaki mağlubiyeti hâlâ ona karşı kullandığımı ve bu yüzden onu bir daha görmek istemediğimi düşünüyor. Annem ve babam hakkında bir şey bilip bilmediğini hep merak etmişimdir ama bunu duyunca hiçbir şeyden haberi olmadığını anladım.

Yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. "Carson bunu yaptığımı bilseydi, hâlâ bana bağılıyor olurdu. Madem kendimi ısıltılı hissediyorum, ona söyleyeyim mi?"

"Sizi affedecektir, her ne kadar hala her şeyden şikayetçi olsa da."

Bana gülümsüyor ve ben de belini sıkıca kavriyorum. Vücudunun sıcaklığı, saçlarının kokusu anılarımı canlandırıyor. Yaptığımız her hareket bizi daha da yakınlaştırıyor gibi görünüyor ve elimde olmadan onun her santimetresinin aşırı farkında oluyorum.

Yumuşak bir sesle konuşurken nefesi boynuma değiyor. "Neden bu kadar ciddi görünüyorsun?"

"Sadece yarını düşünüyorum." "Ne hakkında?"

Sırıyorum, burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar yaklaşıyorum. "Bana tatlı davrandığına pişman olacaksın."

Dramatik bir şekilde iç geçiriyor, dudakları benimkinden sadece birkaç santim uzakta. "Ama şu anda eğlenceli. Ayrıca, bana bir kedi yavrusu ve tekilayla birlikte büyük bir pelüş ayı gönderdin. Kabul et."

Gülüyorum ve gözleri açılıyor, bana hayretle bakıyor, sanki güldüğümü duyduğuna şaşırmış gibi. Belki ben de şaşırdım. Onunla gerçekten gülmeyeli uzun zaman olmuştu.

Başını eğiyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve bana bakışına karşı koyamıyorum, sanki bir şey bekliyormuş gibi.

"Pekâlâ, pekâlâ," diyorum, hâlâ onunla birlikte sallanarak. "Onları ben gönderdim."

"Neden?"

Daha yakına eğildim, dudaklarım kulağına değerken şöyle dedim: "Sadece bu şehirde insanların seni önemsedğini hatırlatmak istedim. Ben önemsiyorum. Çocukluğumuzdan beri hayatımın bir parçasısın. Ayrıca, herkesin bir kucak arkadaşına ihtiyacı vardır, değil mi? Yavru kedinin biraz desteğe ihtiyacı olabileceğini düşündüm. Ayrıca, Bake-Off'ta benden kaçtıktan sonra seni biraz utandırmak istedim. Seninle konuşmak istediğimi biliyordun ve kaçtın."

Gözlerime bakacak kadar geri çekiliyor. "Küçükken her yıl bana bir Sevgililer Günü hediyesi verirdiniz. Annesini kaybeden yavru bir kuş vardı. Ona yardım etmek konusunda çok ciddiydin." Gülümsüyor. "Bana verdiğin taşlar hâlâ bende, hepsini bizzat sen topladın. Bir de tuvalet kâğıdı ve en sevdiğin Steinbeck romanıyla birlikte hazırladığın hayatta kalma kiti vardı. Bir keresinde bana eski ayakkabı bağcıklarını bile vermiştin. Bunu hala çözebilmiş değilim."

"Sanırım ben biraz farklıyım. Ayrıca, bu bağcıklar en sevdiğim spor ayakkabılarımdan geldi."

Bana bakıyor. "Senin 'farklı' olmanı hep sevmişimdir." Ben bu konuda yorum yapamadan grup çalmayı bıraktı. İsteksizce onu Tabby ve Troy'un bulunduğu köşedeki masaya geri götürüyorum. Carson duvara yaslanmış, gözleri her hareketimizi takip ediyor. Nedense mutlu görünüyor.

Everly ona doğru yöneliyor ve ben de onu takip ederek elini tutuyorum. Elimde değil. Onu bir daha asla ona vermeyeceğim.

Everly ona doğru adım atıyor. Onu bırakmadan önce içimdeki sahiplenme duygusu alevlenerek bir saniyeliğine elimi sıkıyorum.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diyor.

Gözleri ondan bana kayıyor, sonra tekrar geri dönüyor, dudaklarında bir sırıtma.

Everly ona alaycı bir gülümseme veriyor. "Sana bir özür borçluyum, Carson."

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor ama hemen ifadesini düzeltiyor. "Ne için?"

"Aramızdaki şeylerin nasıl bittiği için, dürüst olmadığım için" diyor, sesi yumuşak. "Seni incittim ve bunun sorumluluğunu hiç almadım. Özür dilerim."

Bir süre onu izliyor, sonra başını sallayarak nefes veriyor. "Gençtik ve hormonlarla doluyduk. Hepimiz bir şeyleri yeni yeni çözüyorduk. O zamanlar çok kızgındım, evet. Ama düşünmek için çok zamanım oldu. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Dürüst olmak gerekirse, bence en kötüsünü sen aldın." Bakışları yumuşuyor ve gözlerinde gerçek bir kapanış görüyorum. "Artık iyiyim. Gerçekten iyiyim. Gücenmek yok."

Acı çekmiyor. Artık değil.

Güzel bir kadın gelip Carson'la sohbet ediyor ve vedalaşıp ayrılıyor. Ondan uzaklaşırken Everly bana doğru eğiliyor, eli hâlâ benim elimde. Yumuşak bir iç geçiriyor, rahatlama gibi bir şey. Ona bakıyorum, gözlerindeki o uzak bakışa dikkat ediyorum, bu da bana daha önce yaşadığı şeyin etkilerini hala hissettiğini söylüyor.

"İyi misin?" Başparmağımla elinin arkasını okşayarak nazikçe soruyorum.

Biraz omuz silkiyor. "Midem bir tuhaf. Sanırım yemeğe ihtiyacım var."

Kıkırdıyorum. "Evet, kulağa doğru geliyor. Hadi sana bir şeyler alalım."

Yürürken insanlar bize bakıyor, merakları neredeyse elle tutulur halde. Everly ile el ele tutuşmak, şehirde sanki birlikteymişiz gibi dolaşmak gerçeküstü hissettiriyor. Eminim insanlar on yıl önceki günlüğü ve yarattığı kargaşayı hatırlıyorlardır.

Çekip gitmeden önce yanında kalmama ne kadar izin vereceğini merak edip duruyorum. Ama şimdilik, hala dayanıyor.

Birkaç adım sonra, yaşlı bir çift bizi durdurdu. Anaokulu öğretmenimiz Bayan Spence, Everly'ye sıcak bir gülümseme veriyor. "Seni Rose'da tekrar görmek çok güzel. Bu gece çok güzel görünüyorsun."

Everly tatlı tatlı gülümser, sonra bulutlar, kedi yavruları ve oyuncak ayılar hakkında bir şeyler söyler.

Boğazımı temizleyerek onu çalışıyorum. "Sadece biraz yiyecek alacağız. Sonra görüşürüz."

Biz devam ediyoruz ama insanlar konuşmak için gelmeye devam ediyor. Sanki bu gece mıknatıs gibiyiz. Belki de el ele tutuşma şeklimizdendir. Rose'da beklenmedik bir şey.

Umarım yarın için sakıncası yoktur.

"Biliyor musun," diyor sesi hülyalı bir şekilde, "sonsuz kadar böyle kalabilirim."

Nefesim kesiliyor. "Ne gibi? Taşlanmış ve açlıktan ölüyor gibi mi?"

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Seninle. Burada. Herkes çok nazik. Sanki basketbol maçının artık bir önemi yokmuş gibi geliyor."

"Öyle değil. İnsanların üzgün olduğunu düşünerek ayrılmış olabilirsin ama podcast için buralarda ünlü olduğunu biliyorsun. Herkes seni görmek için heyecanlanıyor. Ayrıca podcast'in Rose'a daha fazla turizm getirecek. Bunu herkes takdir eder."

Başını sallıyor, düşünüyor. "Seninle el ele tutuşmayı seviyorum. Eskiden bunu hep yapardık. Hiçbir sebep yokken, gerçekten." Ondan bir kahkaha geliyor. "Hatta birkaç kez sen benim yatağında uyuyakaldın, ben de seninkinde. Sen kitap okurken ben ya elini tutardım ya da saçınla oynardım. Bunu çok düşünüyorum."

Sesi hüzünlü, neredeyse kırılgan ve göğsüm sıkışıyor. Şu anda tam olarak kendinde olmadığını biliyorum ama yine de. Sözlerini daha sonrası için kalbime yakın tutuyorum.

O zamanlar onu itmiştim. Ne için? Annemi korumak için mi, parçalanmış bir aileye sadık kalmak için mi?

Carson'ın dediği gibi, gençtik ve babama karşı öfke ve kızgınlıkla doluydum ama bu Everly'nin suçu değildi. Ona karşı açık olmalıydım. Ona annem ve babamdan bahsetmeliydim.

Döndüğüne göre ona gerçeği söyleyebilir miyim?

Bir yiyecek standına ulaştığımızda bu düşünceyi bir kenara itiyorum ve ona patates kızartması ve soda söylüyorum. Tezgâha yaslanıyor, hâlâ dünyanın en doğal şeyiymiş gibi elimi tutuyor.

Beklerken, ona bakmadan duramıyorum. O benim istediğim ve kaybetmekten korktuğum her şey. İçimi kemiren bir soru var: Beni bırakıp New York'taki hayatına ve erkek arkadaşına dönmesi ne kadar sürecek?

"Bana bakıyorsun," diyor.

"Beni suçlayabilir misin? Çok güzelsin."

O patates kızartmasını alıyor, ben de gazozunu Troy ve Tabby'ye götürüyorum.

Fritz'in sahnedeki bir podyumun arkasına geçtiğini fark ederek ona "Görünüşe göre maçları yapma zamanı geldi," diyorum.

"Kıçını tekmele, Fritzzy!" Tabby kalabalığın uğultusu arasında bağıırıyor.

Boğazını temizler. "Eşleştirme törenine hoş geldiniz, dostlar! Öpücük Piyangosu 1801 yılından bu yana Rose'da bir gelenek haline gelmiştir. Başlangıçta isimler bir şapkadan çekilir ve şanslı çiftler bir dansı ya da sohbeti paylaşırdı. Neyse ki artık bilgisayar kullanıyoruz, yoksa bütün gece burada olurduk!"

Margo Teyze öne çıktı. "Yirmi bir yaş ve üzeri her bekâr kişinin ismini yazdırma şansı vardı. İsimler rastgele eşleştirildi."

Everly'ye bakıyorum. Tabby'nin yanında bir koltuk bulmuş, çenesini ellerine dayamış, Margo'nun sözlerini dinliyor.

Margo Teyze sözlerini şöyle sürdürüyor: "Sevgililer Günü gecesi, adliye meydanında dans ve öpüşme kabiniyle tamamlanacak bir açık hava partisiyle sonlandıracağız, ancak ondan önce, eşinizle bir buluşma ayarlamanızı umuyoruz. Belki iki arkadaşın yeniden bağlantı kurmak için buluşması ya da ne olmasını isterseniz. Meydandaki partiye randevusu olsun olmasın herkes davetlidir."

Fritz bir dizüstü bilgisayar açar ve kalabalığa sorar. "Hazır mısınız?"

Kalabalıktan biri birasını kaldırarak "Anlat bize!" diye sesleniyor.

Margo başını sallıyor. "İsimler hem arkamdaki dijital ekran panosunda hem de çadır alanında yanacak. Bu yıl o kadar çok isim var ki hepsini duyurmak zor ama bu gece sesim kesilmeden önce birkaç tanesini duyuracağız."

Fritz ile dönüşümlü olarak isimleri söylemeye başlar. İsimler anons edildikçe alkışlar ve eğlenceli homurtular odayı dolduruyor. Arka tarafta Nashville'den bir televizyon ekibinin canlı yayın yaptığını fark ediyorum.

"Sırada, Carson Blake ve Tabby Moore!" Margo anons ediyor.

Carson sırtarak ona dilini çıkaran Tabby'ye bakıyor.

"Troy Simmons ve Abigail Wells!" Fritz çağırıyor.

Troy'un gözleri Abigail'e bakarken büyüyor, Abigail ise bize hançer gibi bakıyor ve sonra arkasını dönüyor. Belli ki bu maç asla olmayacak.

Margo Teyze etkili olması için duraklıyor ve benimle göz teması kuruyor. "Beckett Whitfield ve Everly Davis!"

İçimde bir duygu seli dönüyor ve bir gülümseme yaratıyorum. Everly'ye bakıyorum, kaşlarını çatıyor.

Ayağa kalkıyor, biraz sallanıyor. "Biraz tazeliğe ihtiyacım var hava."

Çabucak ayağa kalktım. "Ben de seninle geleceğim."

Çıkışa doğru acele ediyor, ben de ona rehberlik ediyorum. Kasaba halkının arasından geçip ağır ahşap kapıyı iterek açıyoruz. Ormandan gelen çam kokusunu taşıyan soğuk gece havası yüzümüze çarpıyor. Barın taş dış cephesine yaslanıyor, nefes alıp verişini düzene sokmaya çalışırken göğsü inip kalkıyor.

Yanında sessizce durup ona alan açıyorum.

Birkaç dakika sonra nihayet konuşur. "Bu çılgınlık. İnanamıyorum..."

"Eşleştığımızı mı?"

Başını sallıyor, eğik tutuyor. "Sonra ne olacak?"

"Kafamın çok iyi olduğunu, seni göt."

Bir bastırıyorum. "Hala bulutların üzerinde misin?"

Bir kafa sallama daha, saçları yüzüne dökülüyor.

Kaşlarımı çatıyorum, ona yaklaşıyorum. Tanrım, çok güzel kokuyor, vanilya ve hindistan cevizi gibi. "Neyin var? Ağlıyor musun?"

Başını kaldırıp bana bakıyor, boynu bakışlarımla buluşmak için eğiliyor. Kırmızı dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. "Kendini çok beğenmişsin. Ağlamıyorum. Gülüyorum."

Doğruluyorum. "Oh. Maçlarımızda mı?"

"Kusacağım ve bunu gören tek kişi sen olacaksın."

Ben geri adım atamadan ya da cevap veremedenden İtalyan derisi ayakkabılarımın üzerine kustu.

"Özür dilerim, ugh. Kusmak için gerçekten yalnız kalmak istedim ama sen beni takip etmek zorunda kaldın."

"Merak etme." Takım elbisemin ceketini çıkardım ve yüzünü temizlemek için kollarını kullandım. Çok fazla değildi. Göğsüme yaslandı, hâlâ ne kadar üzgün olduğunu mırıldanıyordu.

"Saçıma mı bulaştı?"

Başımı salladım. "Neredeyse hiç." "Ayakkabıların hayatta kalacak mı?"

"Elbette." Kesinlikle hayır, ama onu burada, bana karşı, benim korumam altında tutmak için her şeyi söyledim.

Başını kaldırıyor ve bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Eğer bu eşleşmemiz için bir kötü şans işareti değilse, neyin olduğunu bilmiyorum."

"Daha iyi hissediyor musun?"

Yutkunuyor. "Sadece eve gitmek istiyorum. Beni götürebilir misin?"

Telefonumu buluyorum ve hemen arkadaşlarına onu eve götürdüğümü bildiren bir grup mesajı gönderiyorum. Sonra da

Margo'ya haber ver.

"Arabam oldukça uzakta. Ben gidip getirirken burada bekleyebilir misin?"

Titriyor ve ben de tenine çarpan rüzgârdan irkiliyorum. "Ama kendimi çok yalnız hissediyorum. Sanki yalnızlıktan ölecekmişim gibi. Rose'u çok özledim ama burada ailem yok. Burası gerçekten benim evim mi?"

Birkaç kişi yanımdan geçip fısıldayarak bana bakıyor ve ben de onlara ters ters bakarak yollarına devam etmelerini söylüyorum.

Ona baktım. "Hey, gitmeye odaklanalım. Buna ne dersin? -Sırtıma binebilir misin? Çocukken doğu tarlasındaki ateş karıncalarından korktuğun gibi."

Bana sevimli bir dudak büküşü yapıyor. "Ama elbisem sarkacak. Biri külotumu görebilir."

Etrafa el sallıyorum. "Burada önemli olan kimse yok ve eğer saçmalarlarsa, kışlarına tekme bizzat ben basarım. Gel hadi. Seni düşürmeyeceğim."

Diz çökme pozisyonuna eğildim ve o da bindi. Kollarımı kullanarak onu dengede durana kadar yukarı kaldırıyorum ve tutuyorum.

"Sırtına kusmayacağım. Belki."

Benden bir kahkaha geldi. "Bunun için bana borçlanacaksın."

Başını omuzlarıma yaslıyor. "Hayır. Kitabın için beni ilham kaynağı olarak kullandıktan sonra bana borçlusun." Yumrukları omzuma vuruyor. "Gözümün altındaki beni bile ekledin. Neden?"

Dürüst olmak gerekirse, sağ gözünün altında çok ince siyah bir nokta var. Ekleme zorundaydım. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri.

"Şu anda tüm erkekler berbat," diye geceye ilan ediyor.

"Peki ya Damon?" "O bir pislik."

Olduğum yerde durdum. "Ciddi olduğunu sanıyordum."

Homurdanır gibi bir ses çıkarıyor. "Beni terk etti çünkü havalı bir aile geçmişim yok." Duraklıyor. "Nasıl

onun adını biliyor muydun?"

"Um, oh, bak! Az önce bir tilki geçti," diye sesleniyorum dikkat dağıtmak için. Onu.

Etrafında dönüyor. "Nerede?" "Boş ver, o gitti."

İç çekiyor. "Beni bu duruma soktuğun için seni affedebileceğimden emin değilim.

Kitabında. Beni özel dedektif ya da anne yapabilirdin. Ama hayır, beni beyni yaptın."

"Her zaman kontrolün sende olmasını sevdin. Kötü adam her zaman en ilginç olanıdır. İtiraf et, kitabın en iyi kısmı sendin."

Başını omzuma yaslıyor. "Beni incittin." "Biliyorum. Biliyorum. Özür dilerim."

Sessizleşiyor ve tek duyduğum yanıımızdaki çimenlerin arasından gelen yaprak hışırtısı oluyor.

"O zaman bunu neden yaptın?" Seni kalbimden çıkarmak için.

"İşte arabam," diyorum, onu nazikçe yere bırakıp kapıyı açıyorum. Bana uykulu bir gülümseme veriyor, sonra yanağıma dokunuyor.

"Beni kışımın üstüne düşürmediğin için teşekkürler." "Ne zaman istersen. Hadi seni eve götürelim."

Koltuğa yerleşiyor, elbisesinin etekleri kalçalarının üstüne kadar çıkıyor. Yavaşça düzeltiyorum.

"Patates kızartmalarımı içeride unuttum ve acıktım," diye mırıldanıyor, içeriye göz gezdirirken canlanmış gibi görünüyor. "Güzel araba. Range Rover, değil mi? Tuhaf. Seni zihnimde gördüğümde, hâlâ o külüstür Toyota kamyoneti sürüyor ve berbat country müzik dinliyorsun. Yani, Dolly ya da Patsy gibi iyi country müzikler de var, ama eskiden Kenny Rogers'ı severdin. Kenny'ye karşı değilim, huzur içinde yatsın - yetenekli bir adamdı - ama hayatında biraz kadın country müziğine ihtiyacın var."

Gözlerimi kırıştırıyorum, saçmalamasını anlamaya çalışıyorum. Rüya gibi sarhoşluktan geveze sarhoşluğa geçmişti.

"Bu hafta Dolly dinleyeceğim. Söz veriyorum."

Yaklaşıyor, gözleri kocaman. "Hiç Dolly şarkısı biliyor musun?"

Sırıtiyorum. "Tabii ki biliyorum-'9 to 5,' 'Islands in the Stream,' Kenny Rogers ile birlikte."

Dramatik bir şekilde nefesi kesiliyor. "Düet mi dinliyorsun? Harika." Şarkıyı söylemeye başladı ve ben orada öylece durup ona başımı salladım.

"Bunu daha sonra şantaj için videoya çekmeliyim."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. ". Ne dedin sen?

Sana aç olduğumu söyledim mi?" Kirpiklerini bana doğru savuruyor. "Evet, söyledin," diyorum. "Kentucky Fried Chicken mi?"

"Mükemmel!" Memnun bir gülümsemeyle arkasına yaslanıyor. "Şimdiye kadarki en iyi gece. Çok açım."

"Bana zaten söyledin."

Kıkırdıyor. "Senin için açım. Seni yemek istiyorum." Başını bana doğru eğiyor, sonra öyle geniş gülümsüyor ki kalbim sıkışıyor. "Ah, sadece oynuyorum. Beckett'im için küçük bir şaka. Huzzah!" Pantolonumun ceplerini okşuyor. "Gerçekten biraz tavuk istiyorum. Yanında hiç var mı?"

"Ceplerimde değil, hayır."

"Hadi gidip biraz bulalım. Yolculuk!"

Kıkırdıyorum. "Önce seni eve götürsek, sonra yemek için dışarı çıksam nasıl olur?"

"Ama ya açlıktan ölürsem?"

"Tamam, yolda bir şeyler buluruz."

Gözleri parlıyor. "Arabaya servis gibi mi? Arabalı geçişten geçebilir miyiz? Ben de patates kızartması istiyorum. Belki bir de milkshake. Hayır, bekle, kötü fikir. Laktoz ve ben can düşmanınız."

O kadar çok gülüyorum ki yoldan geçen biri durup bize bakıyor. Hala kıkırdayarak el sallıyorum. "Pekâlâ, açık olan yerlere bakacağız. Ama uyanık kalacağına söz vermelisin. Bundan çok keyif alıyorum."

Sahte bir selam veriyor. "Uykuya dalmak yok. Hey, hiç New York'a gittin mi?"

Ona bakıyorum, yüz hatlarını inceliyorum - mavi gözlerini, kalın koyu kirpiklerini, alt dudağındaki girintiyi. "Evet, birkaç kez," diyorum, sıradan görünmeye çalışarak.

"Gerçekten mi? Neden?"

Tereddüt ediyorum, yere bakıyorum.

"Çoğunlukla kitap işleri." Bunun üzerine düşünüyor. "Ben orada yaşıyorum."

"Biliyorum."

"Beni görmeye hiç gelmedin." Sesinde pişmanlık var.

Boğazımı temizliyorum. "Güzel bir yer. Yemekler harika.

Etrafta dolaşmayı, şehri görmeyi seviyorum."

"Keşke beni görseydin." Alnında bir kırılganlık oluşuyor.

Göğsüm sıkışıyor.

Her geldiğimde seni düşündüm. Apartmanının önünden geçtim, seni bir an görebilmeyi umdum. Karşısındaki yerlerde yemek yedim, içeride olup olmadığını, ne yaptığını merak ettim.

"Peki ya yemek?"

"Pekâlâ," diyorum kapıyı kapatıp sürücü tarafına doğru yürürken, sonra da onun için kaloriferi açıyorum. emniyet kemerini takıyorum.

Radyoyu açar ve bir country istasyonu bulur.

Komitenin üzerinde çalıştığı çardağı ve öpüşme kabinini görmek için meydanda dolaşmak istediğinde kasabaya dönüş yolunu yarılamıştık. Arabayla geçerken onlara el sallıyor, nefesinin altında kıkırdıyor.

İlginç bir arabalı servis yolculuğundan sonra, onun evine doğru yola çıktım.

Evin önüne geldiğimizde bir şarkı mırıldanıyor. Arabayı kapatıyorum ve bakışlarım evinin arkasındaki büyük tepeye ve ötesine gidiyor.

"Kiraz ağaçları yakında çiçek açacak, değil ?" diyor ve ben ona bakıyorum, gözlerinde anlayış görüyorum.

"Evet."

Saçını karıştırıyor, tokalarından birini çıkarıyor, sonra bir hediye gibi bana uzatıyor. "İşte, bu kalbi tut. Ağrına iyi gelecektir."

Duygularım boğazımda düğümleniyor. Her zaman benimle çok uyumluydu, nasıl hissettiğimi ve neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Yanağıma dokunuyor. "Bunu doğru düzgün söyleyemedim. Çiçek ve kart gönderdim ama annen için çok üzgünüm. Eminim o ağaçlar çiçek açtığında onu düşünüyorsundur. Harika bir insandı."

Boğazımdaki sıkışıklığı dizginlemeye çalışıyorum. Annemin doğduğundan beri kalp rahatsızlığı vardı. Hiçbir zaman şikayet etmedi ya da durumunun ne kadar kötü olduğunu belli etmedi.

Nefes alıyorum ve hiç söylemeyi düşünmediğim kelimeler dökülüyor ağızımdan. "Vefat ettiğinde orada değildim. Batıda kitaplarımdan biri için araştırma yapıyordum. Bana gitmemi söyledi ve ben de iyi olduğunu düşündüm. Ama eve varmadan önce ..." Sesim kesildi ve yutkundum. "Elini tutmak için orada değildim."

Gözleri yumuşuyor ama sessiz kalıyor, konuşmama izin veriyor.

"Döndüğümde ağaçlar çiçek açmıştı, sanki veda ediyordu," diyorum.

"Bu çok güzel," diyor nazikçe.

Kalp klipsini sıkıyorum, kendimi topraklamaya çalışıyorum. "Ona veda etmediğim için kendimi suçlu hissediyorum."

Uzandı, eli kısa bir süreliğine benimkinin üzerinde durdu. "Ona hayallerinin peşinden gittiğini, mutlu olduğunu bilmenin huzurunu verdin. Senin için istediği de buydu."

Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve uzun dakikalar geçiyor.

Tanrım. Taşlandığını biliyorum ama söylediklerinde doğruluk payı var.

Elim yanağına değiyor. "Seni özledim, Ev."

Bölüm 12

EVERLY

Uyandığımda bana bir kamyon çarpmış gibi hissediyorum. Başım zonkluyor, ağzımın tadı zımpara kağıdı gibi ve hafızam bulanık. Yuvarlandım ve sütyenimle külotumun içinde olduğumu fark ettim. Tuhaf. Genelde sütyenimi çıkarır, tişörtümü giyer, sonra da yatarım.

Geriniyorum ve doğruluyorum. "Dün gece ne halt oldu?" diye mırıldandım. Beckett'ın benimle eşleştiğini hatırlıyorum, sonra da kusuyorum. Ugh. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Hâlâ mırıldanarak üzerime bir eşofman altı, bir tişört ve dizlerime kadar gelen eski bir hırka giyiyorum. Kalan makyajımı yıkadıktan ve dişlerimi fırçaladıktan sonra kendimi neredeyse insan gibi hissediyorum.

Çalışma odasına doğru ilerledim ve karışık bir çılgılık attım.

Beckett kanepemde boxerıyla yayılmış ne halt ediyor?

Patates cipsleri göğsüne saçılmış ve Murder koltuk altına kıvrılmış. Daha da tuhafı, sehpa tavuk kemikleriyle dolu. Sadece bu da değil, havada yanık kokusu da var.

Parmak uçlarımla yaklaşırken, "Korkunç bir ottu," diye mırıldanıyorum. Hafifçe kırırdanıyor, uykusunda mırıldanıyor. Lüks siyah kirpiklerinin yanaklarına nasıl dayandığını fark ediyorum.

Yastık gibi dudaklarına bakıyorum, sonra çene çizgisindeki kalın, koyu renkli kirli sakala doğru ilerliyorum. Göğsü bir sanat eseri gibi, ne yazık ki karın kaslarına varıncaya kadar tonlanmış ve şekillendirilmiş. Murder tek gözünü açıp bana sırtlıyor, sonra uykusuna geri dönüyor. Hain.

"Beckett," diye tıslıyorum kirli yanağını dürttüğümde.

"Uyan!" İnliyor ve yavaşça gözlerini açıp bana doğru kırıştırıyor.

Kaşları aşağı eğik. "Everly? Benim evimde ne yapıyorsun?"

Ev mi?"

"Burası benim evim. Burada ne yapıyorsun? Ne oldu?"

Birkaç cipsi yerinden oynatarak doğruluyor. "KFC'de arabaya servis bölümünden geçtik. Sonra Sonic'ten kola istedin. Buzlarını seviyorsun. Yemek yedin mi?"

Yarı uykulu. Kemiklere bakarken, kafamda bir bacağı kemirdiğime dair bir görüntü beliriyor. Eyvah. Kafam güzel olduğunda tamamen mağara kadınına dönüşüyorum.

"O saatler önceydi."

"Bana bir dakika ver," diye mırıldanıyor, elini siyah saçlarında gezdirirken. Tamamen doğruluyor ve buranın gerçekten benim evim olduğunu anlıyor. İç çamaşırına baktı.

"Oh, kahretsin. Biz mi

."

Sözünü kestim. "Hayır. Bunu hatırlardım." Bana yan gözle baktı.

"Evet, hatırlarsın."

Bakışlarım aşağıya kayıyor ve yüzüm ısınıyor. Kasıklarında bir durum var. Kocaman bir şey. "Um" diye sesleniyorum, dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak için odaya göz gezdiriyorum.

Bir yastık kapıyor ve kasıklarının üzerine yerleştiriyor. "Daha yeni uyandım. Beni daha önce de iç çamaşırlarımla görmüştün. Yangını hatırlıyor musun?" Sonra kıkırdıyor.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sen. Skandala uğramış gibi davranıyorsun. Sanki daha önce sabah odunu olan bir adam görmemişsin gibi. Kıyafetlerim nerede?" diyor ayağa kalkarken, sonra ayaklarının üzerinde sallanıyor. Tökezliyor; dizi sehpaye çarpıyor. Bir küfür savurur.

İrkildim. "İyi misin?"

"Tanrım. Hayır. Ölü gibi hissediyorum." Kanepenin etrafında sallanıyor, kıyafetlerini bulmak için etrafına bakınıyor.

"Onları nerede ?"

Yere yığılıyor ve elini tekrar saçlarında gezdiriyor. "O kısmı gerçekten hatırlamıyorum. Bu çok saçma." Duraklıyor, çaresizlikle bana bakıyor. "Cidden. Kahretsin. Belki de mutfaktır?"

Homurdanıyorum. "Tabii, çünkü insanlar genellikle orada soyunur."

Banyoyu kontrol ediyorum, orada elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı buluyorum ama onun eşyalarını bulamıyorum.

Çamaşır odasına girdim. Çamaşır makinesinin kapağı açıktı ve içinde bir çift çorap vardı. "Çorap buldum!" diye seslendim.

İçeri girer ve bir göz atar. "Benim değil."

"Muhtemelen bir kiracınıdır."

Mutfağa bakıyoruz ama hiçbir şey yok. Buzdolabını bile kontrol ettim.

Murder ağzında kumaşla yanımızdan geçip gidiyor. "Murder'da bir şey var," diye işaret ediyorum.

"Ona öyle demeyi kes," diye homurdanıyor.

"Sadece kendini suçluyorsun. Beni kötü adam yaptın ve şimdi o da kötü adam oldu."

"Her neyse," diye homurdanarak yavru kediye takip ediyor.

Arkasından giderken sırtıyorum. Neredeyse çıplak ve bir zombi gibi evimi arıyor. Sonra, sabah ışığı sırt kaslarındaki belirginliği yakalıyor ve kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum, zorlukla yutkunuyorum.

Cinayet, kumaşı eğitimli bir köpek gibi Beckett'ın önüne bırakıyor. Uzanıp bir çift iç çamaşırımı alıyor. Tanrım. Kirli olanlar. kaptım. "Onlar benim."

Yavaş adımlarla çalışma odasına geri dönüyor ve orada kanepeye çöküyor. "Tekila içtim, değil mi?"

Kollarımı kavuşturup etrafımızdaki karmaşaya bakıyorum. Yanına gidip Patrón'u aldım. Bana verdiği. Yarıyı boştu. Ona doğru salladım. "Sence?"

Başını kaldırıp bakıyor, gözlerinin odaklanması bir saniye sürüyor. "Belirli bir şey hatırlamıyor musun?"

"Ufak tefek şeyler. Troy'un bana bıraktığı bir sakızı yediğine eminim."

Şakaklarını ovuşturarak inliyor. "Harika."

İkimize de birer şişe su ve Tylenol getirdim. İlaçları içiyor, sonra kanepeye yaslanıyor.

Akşamdan kalma halimle ondan daha iyi durumda olduğum için, ben evin geri kalanını kontrol ederken onu iyileşmesi için orada bırakıyorum. Dışarıda hızlı bir yürüyüş yapıp bahçeyi tarıyorum. Ellerimi kavuşturup Range Rover'ına bakıyorum. "Ceket ve ayakkabılar! Onları buldum!"

Tabii ki beni duyamıyor, ben de çalışma odasına geri dönüp ona anlatıyorum.

"Muhtemelen kusmuk yüzünden onları arabada bıraktım," diyor.

"Bunun için üzgünüm."

Elinin tersiyle itti. "Bundan çok daha fazla zarar verdiğini gördüm."

"Doğru." Carson partilerimizde sosyalleşmekle meşgulken onun birçok kez saçımı tuttuğunu hatırlıyorum. "Daha fazla suya ihtiyacın var mı?" Yara izlerine bakmamaya çalışarak soruyorum. Omzundaki yarayı, göğüs kafesindeki daha uzun yarayı, sonra da dizindeki izleri takip ediyorum.

Elleriyle yüzünü kapatıyor ama iki parmağını ayırıyor ve onları incelerken beni yakalıyor. Pazılarını esnetiyor, dirseğini kıvrarak sivri bir yara izini işaret ediyor. "Bunu atlamışsın. Dirseğimi yerinde tutmak için orada iki vida var. Her yağmur yağdığında ağrıyor. Vücudumun sağ tarafı gerçekten berbat durumda. Elli yaşına geldiğimde baston kullanıyor olacağım."

Dudaklarımı çiğniyorum. "Herkes hayatta olduğun için şanslı olduğunu söylüyor. Gerçekten çok korkmuş olmalısın."

"Umurunda mıydı?"

"Tabii ki konuştum. Tabby ile neredeyse her gün konuştum ve o da beni bilgilendirdi." Kaşlarımı çatıyorum, yüzündeki incinmiş ifadeyi fark ettiğimde kaşlarım birbirine çarpıyor.

Aşağı bakıyor, sesi alçak. "Kaza yaptığımda seni görmeye gidiyordum. Seni NYU'da bulacaktım."

Midem bulanıyor. Kendimi sabitlemeye çalışarak koltuğa gömülüyorum. "Ne?"

Bakışları benimkilerden kaçarak sehpaye kayıyor. "Noel tatiliydi. Margo ve annem şehir dışındaydı ve benim de yapacak daha iyi bir işim yoktu. Bir anlık bir şeydi.

Anlıyor musun? Net düşünemiyordum, sadece seni görmek istiyordum. Ama kar çok kötüydü ve yoldan çıktım. Daha iyi bilmeliydim ama on dokuz yaşındaydım ve aptaldım."

Hırkamın kenarlarını sıkıca kavırıyor, toparlanmaya çalışıyorum. "Ama neden beni görmeye geldin? Koridorlarda bana bakmazdın bile. Sen-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Beni bir daha asla görmek istemediğini söylemiştin."

Başını kaldırıyor, yeşil gözleri çiğ bir yoğunlukla benimkilere kilitleniyor. "Çünkü ben bir aptaldım. O sözlerle seni incittim ve sonraki her saniye pişmanlık duydum. Onları geri almak, söyleyiş şeklimi, duyduğunda yüzünün buruşmasını silmek istedim."

Nefesim kesiliyor. İtirafı üzerime çöküyor, beni düğüm düğüm ediyor.

Az önce söylediklerine nereden başlayacağımı bilemiyorum. Zihnim koşturuyor, tüm bunları süzgeçten geçirmeye, bunca yıldan sonra bunun ne anlama geldiğini bir araya getirmeye çalışıyorum. O devam ederken hırkamın yıpranan iplerini çekiştiriyorum, sesi artık daha yumuşak.

"Kazadan sonra haftalarca hastanede kaldım. Sonra rehabilitasyon, fizik tedavi. Sana ulaşmayı düşündüm, gerçekten. Ama olan biten her şey -kaza, aramızdaki sessizlik- bir işaret gibi geldi. Belki de bu işin peşini bırakmalıyım. Seni yalnız bırakmalıyım. Büyük bir burs kazanmıştın ve Rose'u geride bırakmıştın. İşleri senin için zorlaştırmak istemedim. Sadece mutlu olmanı istedim. Tek istediğim buydu."

Gözlerim yaşıyor. "Beckett. ."

Bunca yıl ve şimdi bu, benim için geliyordu. "Mutlu oldun mu?" diye sordu nazikçe.

Kafam karışmış bir halde başımı sallıyorum. "Bazen. Birlikteyken hissettiğim gibi değil."

Belli ki her şeyi bilmiyor. Elini tutuyorum. "Kazanı duyduğumda uçağa yetişmek için finali kaçırdım. Yoğun bakımda seni görmem için bir hemşireyle konuştum.

Ziyaret kuralları konusunda çok katıydılar ama New York'tan geldiğimi açıkladım." Komadaki anıları aklıma geldikçe sesim titriyor. "Ağır bir şekilde yatırılmış ve bandajlarla sarılmıştın. Elini tuttum ve izin verdikleri sürece yanında kaldım, sonra da geri döndüm."

Şaşkın görünüyor. Şok olmuş. "Ben-ben bilmiyordum. Kimse bana söylemedi. Annem İtalya'da olduğu için bana ulaşması biraz zaman aldı."

Başımı salladım. "Hemşireler dışında kimse beni görmedi. İki gün boyunca oradaydım ama bunun bir önemi yok. Beni neden hiç görmek istemediğini açıkla. Günlük meselesinden daha fazlası olduğunu biliyorum."

"Everly, ben-"

Cep telefonu çalıyor ve ikimiz de başlıyoruz. Öne doğru eğildiğimi, bedenimin onunkine yaklaştığını fark ediyorum ama o cep telefonunu minderlerden çıkarırken geri çekiliyorum. "Buna bakmam lazım," diye mırıldanıyor, cevap vermek için ayağa kalkıyor. "Hey. Hayır, hayır, ben iyiyim."

Dikkatim dağıldığı için rahatladım. Biraz daha su almak için mutfağa doğru yürüyorum, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Telefonu kapatıyor ve gözlerinde kararlı bir bakışla bana doğru yöneliyor. Mutfak tezgahına yaslanmış, konuşmamıza devam etmeye hazır. Hiçbir şey söylemiyorum, sadece ona bakıyorum. Konuşmaya başlıyor, ama sözünü kesmek için elimi kaldırıyorum. Bir dakika bekle.

"Kokuyu alıyor musun?" Havayı kokluyorum. Kesinlikle bir koku var. Daha önce fark etmiştim ama kanepemdeki Beckett yüzünden dikkatim dağılmıştı.

"Öyle mi? Eski tavuk kemikleri olduğunu düşünmüştüm." Odaya bakıyor, sonra küfredip çalışma odasına ve şömineye doğru koşuyor.

Onu takip ediyorum, giysiye benzeyen yanmış parçaları görünce ağzım açık kalıyor. "Bu senin pantolonun mu?" Mavi kumaş parçaları görüyorum. "Ve gömlek?"

"Kahretsin." Eğilip şömineyi inceliyor, sonra başını ellerinin arasına alıp yere oturuyor.

Aklımdan bir anı geçiyor. "Doğruluk mu cesaret mi?" diye mırıldanıyorum.

"Ne?"

"Doğruluk mu cesaret mi oynadık. Sana teklif ettiğim doğruyu kabul etmedin, ben de sana soyunmanı söyledim. Bir sonraki turda yine doğruyu kabul etmedin, ben de sana kıyafetlerini yakmanı söyledim."

İnançsız bir kahkaha atıyor. "Şeytani. O takım elbise ne kadar biliyor musun?"

"Bunu yapacağını kanıtlamak için oldukça ." İnliyor.

"Kaçındığım gerçek neydi?"

Geçmişini düşünüp parçaları birleştirmeye çalışıyorum. "Sanırım sana en son kiminle yattığını sormuştum."

Gözleri kısıldı. "Ve ben bundan neden kaçındım?"

"Bilmiyorum Beckett. Belki de bana söylemek istemedin."

"En son yattığım kişi Nashville'de görüştüğüm bir kadındı. Altı ay önceydi. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, eminim bunu araştırıyordun, Abigail ile hiç yatmadım."

"Tamam, bu kadar kolay paylaştığın için teşekkürler. Belki de dün gece sadece çıplak olmak istedin."

"Harika. İkinci gerçek neydi?"

Tırnaklarıma bakarken nazikçe omuz silkiyorum. "Bilmek istemez miydin ..."

Kollarını kavuşturup bacaklarını açarak savunma pozisyonuna geçiyor, bu da onu daha seksi gösteriyor. "İyi. Suçlayıcı bir şey yaptım mı? Neden hatırlayamıyorum?"

"Tekila. Bu senin baş düşmanın," diyorum tatlı tatlı. "İyi tarafından bak, bir sonraki kitabın için harika bir hikâye olur. Yeni kötü adamını tarif ederken boyumu ve kilomu doğru yazdığından emin ol."

Kollarını havaya kaldırır. "Lütfen şu kötü adamın gitmesine izin verir misin!"

"Hayır!" Ben de karşılık verdim. "Gerçekten acıttı."

İnliyor ve alnını ovuşturuyor. "Lanet şeyi okuyacağını bile düşünmemiştim."

"Yalan! Yazarsan okuyacağımı biliyordun."

"Siktir! Tamam, tamam. Özür dilerim!"

"Senin kitabında sonsuza dek berbat bir insanım."

Yüzü biraz düşer. "Everly, hayır, hayır, öyle değil, asla. Lütfen böyle düşünme."

Yırtık ifadesi beni etkiliyor. "Bunu nasıl telafi edebilirim?"

Dün geceye dair bir an daha geldi. Sorduğum ikinci gerçek, beni neden kitabına koyduğuydu. Cevap vermeyi reddetti. Tamam, tamam, boş vereceğim.

"Beni bir karakter olarak kullandığın için gerçekten üzgün müsün?" Ellerimi kalçalarımaya koyarak soruyorum. Dürüst olmak gerekirse, o kadar da üzgün değilim. Evet, ilk başta çok canımı yaktı ama düşündükçe bunun beni gerçekten unutamadığı anlamına geldiğini fark ettim. Ben hâlâ oradaydım, kalbinin bir yerinde.

"Ne olursa olsun, bunu telafi etmek için benim için bir şey yapar mısın?" Diyorum.

Ona birkaç santim mesafede durup yaklaştığımda gözleri kısılıyor. Başımı geriye eğiyorum, kendimi alıngan hissediyorum, beni memnun etmek için endişelenmesinin tadını çıkarıyorum. "Eee?"

"Ne istediğine bağlı." Sesi daha boğuk. Yüzümü ararken gözleri yarıya iniyor. "Ne istiyorsun?" Burun buruna gelene kadar eğiliyor.

"Öyle harika bir şey ki samimiyetini hissedebileceğim."

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Bir gök yazarı tutmamı mı istiyorsun?"

Omuz silkiyorum, rahatsızlığının tadını çıkarıyorum.

Başını sallıyor, belli ki sinirlenmiş, ama beyninin çoktan döndüğünü, bir şeyler bulmaya çalıştığını biliyorum. "Sen imkânsızsın, bunu biliyor musun?" Başını dramatik bir şekilde eğiyor ama gülümsemesini görmeden önce değil.

Poposunu tokatladım. "Neden duş almıyorsun? Hadi, kışt. İçeri gir ve tavuk yağını temizle. Ben de

klozetin üzerinde birkaç kıyafet var."

Benden uzaklaşıp banyoya doğru gidiyor. "Beni korkutmaya başlıyorsun."

"Hoşça kal. Sıcak suyun tadını çıkar ama biraz da bana bırak." Ellerimi göğsüne dayayarak onu banyoya kadar itiyorum, sonra kapıyı kapatıp yaslanıyorum.

Oh, oğlum. Gözden kaybolduğuna sevindim, böylece kalbimi rahatlatabilirim.

Birkaç dakika sonra banyonun kapısını çaldım. "Beckett?"

"Öyle mi?" Sesi su yüzünden boğuklaşıyor.

"Kıyafetlerini aldım."

"Elbise olmasa iyi olur," diye homurdanıyor.

Kapıyı iterek açıyorum ve hindistan cevizli vücut losyonumun kokusuyla buharlı bir odaya giriyorum. Sırtarak dolabımın arkasından çıkardığım şalvarıma bakıyorum. Üzerlerinde Rose Lisesi'ni simgeleyen "RHS" yazıyor; zamanında bana ödünç verdiği bir şeydi. Bir tişört bulmak daha zordu, bu yüzden son sınıfta Nashville Hayvanat Bahçesi'ne yaptığımız bir geziden XL kapüşonlu bir tişört buldum. Üzerinde muz yiyen bir maymun var.

Kıyafetleri klozetin üzerine bırakıyorum. Çıkmak için kapıyı açtığımda aklıma başka bir düşünce geliyor. "Hey, senin diploman İngilizce, değil mi?"

"Huzur içinde duş alamaz mıyım?"

Öyle demek istemedi. Sesinin tınısından bunu anlayabiliyorum. Duvara yaslanıyorum, o eski dostluğun geri geldiğini hissediyorum.

"Ve evet, İngilizce ve yaratıcı yazarlık" diyor.

"Dün gece sürekli senin oduncu, benim de peri olduğumu söyleyip durdun. Bir halk masalıyla ilgili bir şey." Ben gülmekten yerlere yuvarlanırken onun ayağa kalkıp donuyla odun kesiyormuş gibi yaptığını çok net hatırlıyorum.

Duş perdesine bakıyorum, cevabını bekliyorum ama hiçbir şey yok. "Hmm? Bir şey çağrıştırdı mı?"

"Hayır," diye kısa bir cevap verdi.

"Ah, tamam. gerekecek."

"Everly!" diye sesleniyor ama ben çoktan kapıyı kapatmışım.

Bölüm 13

BECKETT

Kendimi biraz daha insan gibi hissederek duştan çıkıyorum. Everly'nin hindistan cevizli vücut losyonunun kokusu tenime siniyor. Dışarı çıktığımda, telefonuna bakarken kanepede uzanıyordu. Yemek artıklarını toplamış ve sehpayı silmişti. Kanepedeki yastıkları bile kabartmış. Murder bir tanesinin üzerine tünemiş, her şeyi bilen bir gözle beni izliyor. Dün geceki her detayı net bir şekilde hatırlıyor ve bizi yargılıyor.

Everly rahat görünüyor, saçlarını dağınık bir şekilde toplamış, yüzü çıplak, asosyal siyah gözlükler takıyor. Kıyafetimi incelerken dudakları seğiriyor.

"Çok sevimli," diyor.

Kapüşonun etekleri göğsünün ortasında duruyor. Muhtemelen daha uygun başka bir şeyi vardı ama beni dürtmek istiyordu, ben de izin verdim.

Okuldayken, beni çılgınca şeyler yapmaya ikna etmenin bir yolunu bulurdu. Bir moral mitinginde amigo kıyafetini giymem için beni ikna ettiği zamanı hatırlıyorum. Koç çok kızmıştı ve beni iki saat boyunca tribünlerde koşturmuştu. Spor salonundan çıktığımda o ve Carson yüzlerinde sırıtışlarla beni bekliyorlardı. Kamyonetime atlayıp bira aldık ve göle gittik. O günler ondan uzak durmaya çalıştığım günlerdi ama kaçınılmaz olarak onun yörüngesine giriyordum.

Tanrım, onu nasıl da istemiştim. Onu hala istiyorum.

Bu hiç durmadı.

Gözlerim yan masadaki çerçeveli fotoğrafa takılıyor; Everly ve annesi kollarını birbirlerine dolamış, kameraya sırıtıyorlar.

Fotoğrafa bir adım daha yaklaşıyorum, anılar canlanınca boğazım düğümleniyor. İlişkisi yüzüme patladıktan sonra penceresinin önünde oturduğum tüm geceler, yalnızlığında onun yanında olamayacağımı biliyordum. İhanet çok derindi ama bu onun suçu değildi. Yine de öyleymiş gibi hissettirdim.

Kanepede kayarak bacaklarını uzatıyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, yutkunuyorum ama bakışlarım fotoğrafta kalıyor. Ona hâlâ söylemediğimi bildiğim için zihnim hızla çalışıyor. Söyleyeceğim ama bugün değil. Hâlâ zamanım var.

Kolçağın üzerinde kemerimi görüyorum ve muzaffer bir edayla kapıyorum. "En azından bir şey kurtarıldı."

"Kanepenin altında buldum."

"Belki dün gece esaret oynamışsızdır."

Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Dün gece boxer'ınla odun kesme dansı yaptın. Bir açıklama istiyorum. Araştıracaktım ama seni beklemeye karar verdim."

Elimi nemli saçlarımda gezdirerek inliyorum.

Düşünüyormuş gibi yaparak başını öne eğiyor. "Oduncunun bir perinin kanatlarını bulduğunu ve periler ülkesine geri uçmasın diye onları sakladığını söylediğini hatırlıyorum. Sonunda onunla evlendi ve çocukları oldu, ama hep üzgündü çünkü kanatlarının eve uçmasını istiyordu."

"Hmm."

Kaşını kaldırıyor. "Oduncu olduğunu ve benim de peri olduğumu söylemiştin."

Tereddüt ediyorum. Bu folkloru gündeme getirdiğim için kesinlikle yıkılmıştım. Sanırım bilinçaltımda bu hikaye su yüzüne çıkmış olmalı. Bir oduncunun, periye aşık olduğu için onu yanında tutmasıyla ilgili bir masal. Peri de onu seviyor ama aynı zamanda uçup gitmeyi de arzuluyor. Kafamda bizi bu hikayeye benzetmiş olmalıyım, onu istiyor ama gitmesine izin veriyordum. Boğazımı temizliyorum. "Sarhoş saçmalığıydı, o yüzden boş ver. Her neyse, Carson'a spor salonunda onunla basketbol oynayacağıma söz verdim. Çıksam iyi olacak."

Yüzü hafifçe düşüyor ama başını sallıyor. "Tamam. Gitmeden önce kahvaltı etmek ister misin?"

Başımı salladım. "Teşekkürler, ama gitmeliyim. Onu bekletmek istemiyorum."

Gitmeye başladım ama geri döndüm. "Bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum."

Bölüm 14

EVERLY

Birkaç gün sonra Hank's Diner'a geri döndüm ve Cumartesi kalabalığına karışmaya çalıştım.

Buzlu çayları doldururken, üzerinde çalıştığım podcast röportajlarını düşünüyorum.

Bayan Spence'in Kiss Lottery ile ilgili anıları çok dokunaklıydı. Bir önceki yıl, hırdavat dükkânı sahibiyle eşleşmişti. Adam yaşlı, dul ve garip biriydi. Kadının kendisi için çok genç olduğunu düşünüyordu, bu yüzden onunla tanışmayı reddetti. Bir yıl sonra, kadın onunla fırında karşılaşmış. Altı ay sonra evlenmişler.

Bütün hikâyeler sonsuza dek mutlu sonla bitmiyordu. Kasabanın kütüphanecisi Willa Astor, kasabanın en zengin ailelerinden birine mensup Elias Fordham ile eşleşmişti. Randevuları şık bir restorandaydı ve Willa bana detay vermediği için ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama Willa tuvalete gitmek için izin istedi ve arka kapıdan çıktı. Adam hâlâ bekâr, kadın da öyle.

Masayı toplayıp bulaşıkları tepsime yığarken kafamda programla ilgili bazı diyaloglar dönüyor. Ben büyürken piyangoonun aptalca olduğunu düşünürdüm ve son on yıldır hakkında neredeyse hiç düşünmedim. Dışarıdan bakanlar tarafından genellikle yanlış anlaşılıyor ve bir tür tuhaf flört ritüeli olduğu düşünülüyor. Ama işin güzel yanı, kimsenin buna mecbur olmaması.

Tabby'nin kasabanın dışçisiyle eşleştirildiği zaman gibi. Dışçilerden ve köpeklerden çok korkuyor. Onun gururu ve neşesi. Sonu kötü oldu. Sonunda bir şeyler içerken bu konuya güldüler ve bir dostluk kurdular.

Kimse kimseyi aşık olmaya ya da birbirini sevmeye zorlamıyor. Sosyal bir deney gibi. Ve dürüst olmak gerekirse, küçük bir kasabada, eğlenceyi kullanabilirler.

Troy, Fritz ve Tabby öğle yemeği molaları için gelirler ve her zamanki kabinlerine gidip siparişlerini verirler.

Sodalarıyla döndüğümde maçları tartışıyorlardı.

Kapının üstündeki zil çalıyor ve kafamı kaldırdığımda geçen günkü teslimatçının içeri girdiğini görüyorum. Bu sefer elinde bir kutu var ama kimin için olduğu belli değil.

"Everly Davis için özel teslimat!" diye sesleniyor, sesi lokantanın içinde gürliyor.

Hank bana doğru işaret ediyor, kulübenin orayı.

Donup kalıyorum, gözlerim kocaman açılıyor, arkadaşlarıma bana baktığını hissediyorum. "Ah, hadi ama," diye mırıldanıyorum ama kalbim hızla çarpıyor.

Tabby sırtarak beni dürttü. "Görünüşe göre gizli hayranın yine iş başında."

"Bu noktada bu gerçekten bir sır mı?" Troy öyle diyor.

Fritz canlanır. "Bu sefer ne var? Bir mariachi grubu mu? Sıcak hava balonu gezisi mi? Gah, piyango bülteninde bu harika olurdu."

Troy homurdanıyor. "Yine tekila olsa iyi olur, yoksa ilgilenmiyorum."

Teslimatçı adam standımıza doğru ilerlerken gözlerimi deviriyorum. Kutuyu bir gümbürtüyle masaya bırakıyor ve bana küçük bir zarf uzatıyor. "Yine mi sen?" diyor. "Merak etme, bu sefer dev bir oyuncak ayı yok."

"Tanrıya şükür," diye mırıldanıyorum ve kapıdan çıkmadan önce kıkırdıyor.

Önce zarfı açıp bir not çıkarıyorum, tanıdık kafiye okurken kalbim küt küt atıyor:

Güller kırmızı, menekşeler mavi, bu şapkayı takın
ve bu piyangoyu görelim. Eğer şanslıysan, belki
ben de şanslıyım.

Dudağımı ısıyorum, aptal gibi sırtmamaya çalışıyorum. Bu o. Beckett.

"Eee?" Tabby daha da yaklaşıyor, meraktan adeta vızıldıyor. "Ne yazıyor?"

Umursamazca omuz silkiyorum. "Sadece piyango hakkında küçük bir şey. Önemli bir şey değil."

Troy gözlerini devirir. "Evet, doğru. Aç şu kutuyu artık!" İç çekerek kapağı kaldırıyorum ve iki beyzbol şapkası ortaya çıkıyor.

Biri pembe renkte ve ön tarafında "Şansını dene" işlenmiş, diğeri ise siyah renkte ve üzerinde kırmızı harflerle "Büyük ikramiyeyi kazandı" yazıyor. Küçük kalpler süslüyor.

Fritz kıs kıs güler. "Hangisini giyeceksin?"

Tabby pembe şapkayı kapıyor ve ben onu durduramadan kafama yerleştiriyor. "Tabii ki bu. 'Şansını denemelisin' kızım."

Troy bana bir başparmak işareti yaptı. "En azından senin maçın eğlenceli. Abigail'le konuşmayı bile reddediyorum." Tabby'ye dirsek atıyor. "Carson'la yakında çıkacak mısınız?"

Omuz silkiyorum.

Troy onun çenesinden tutup yüzünü ona çeviriyor. "Eee?"

Homurdanıyor ve geri çekiliyor. "Hayır, bilmen gerekiyorsa. Ona zaten arkadaş olduğumuzu ve bugünlerde meşgul olduğumu söyledim."

Troy yüzünde memnun bir ifadeyle arkasına yaslanır.

Onları izliyorum, başımı sallıyorum, keşke kendi aşklarını kendileri bulsalar diye. Aralarında bir kıvılcım olduğu çok açık.

Summer Moon içeri girdiğinde bu durum unutuluyor ve o eterde konuşurken herkes duraksayıp ona bakıyor. Odayı tarıyor, bir sandalye kapıyor ve bize katılıyor.

"Lily beni yine ziyaret etti," diyor masadakilere, hoşbeşi atlayarak. "Quincy hakkında bilgi almak istiyor. Yardıma ihtiyacım var."

Troy şaşkın görünüyor, Tabby de onu bilgilendiriyor.

"Lily, piyango sayesinde Quincy Seaton ile tanışan bir hemşireydi. Birbirlerine aşık oldular ve evlenmeyi planladılar, ancak Memphis'teki sarı hummaya yardım etmek için ayrılmak zorunda kaldı. Kendini çok kötü hissediyordu ama gitmeden önce onu göremedi,

Sonra da Quincy'ye ne olduğunu bilmeden öldü," diyor Summer'a bakarak. "Görünüşe göre Summer'la sisin içinden konuşuyor."

"Bu çok ürkütücü. Alınma ama," diyor Troy.

"Bir şey ister misin?" Summer'a sordum.

Sıcak bir çay istiyor ve döndüğümde sohbet tüm hızıyla devam ediyor. Yerel mezarlıkları nasıl araştırdığını ama Quincy Seaton'a dair hiçbir kayıt bulamadığını anlatıyor. Kütüphanedeki tarihi kayıtları da kontrol ettim ama sadece o kadar geriye gidebildim.

"Nasıl oldu da peçenin içinde Quincy'ye hiç rastlamadı?" Zihinsel olarak notlar alarak soruyorum.

Summer başını sallar. "Olması gereken yere doğru ilerliyor."

"Lily onu kendisi bulamaz mı? O bir ruh," diyorum.

Sakin bir şekilde gülümsüyor. "Onların sınırlarını bilmiyorum. Henüz ölmedim. Tek bildiğim onun kışın burada kaldığı. Aşk karmaşıktır."

Beckett'i düşünüyorum. Evet, öyle.

"Ee, plan nedir, Fritzzy?" Tabby yemek tabaklarını toplarken soruyor. Diğer siparişleri alırken konuşmalarının bir kısmını kaçırdım.

Fritz eğiliyor. "Adliye binasının bodrumunu kontrol etmeliyiz. Orada Quincy Seaton hakkında bir şeyler olabilir. Bu gece gidebiliriz."

Tabby alkışlıyor. "Bu tam Çözülmemiş Gizemler gibi."

Summer çayını yudumlar. "Kırmak ve girmek bana göre değil. Yöntemi sana bırakıyorum. Ben sadece iletişimciyim."

"Cumartesi gecesi yapacak daha iyi bir şeyimiz yok ki. Teknemde bira içebiliriz ama hava cehennem gibi soğuk," diyor Troy.

"Ruhen orada olacağım," diyor Summer çayını bırakırken.

Bir saat sonra, öğle yemeği kalabalığı gitmişti ama arkadaşlarım hâlâ kulübede toplanmıştı. Önlüğümü çıkardım ve

Summer'ın sandalyesi.

"Neredeyse hiç korunmayan bir arka giriş biliyorum," diyor Fritz. "Bakım alanına gidiyor ve oradan bodruma inebiliyoruz." Duraksıyor. "Hepiniz hikâyeleri duydunuz, değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. Hayır. Asla.

Boğazını temizliyor. "Görünüşe göre, bodrum katı eskiden geçici bir hastaneymiş. Bazı bakım görevlileri oradan inilteler duyduklarını söylüyor."

"," diyor Tabby.

Troy onu nazikçe iter. "Sadece haçını tak ve iyi olacaksın."

Fritz, "Gece yarısından sonra gidersek görünmekten kurtulabiliriz," diyor.

"Çok soğuk olacak," diye sızlanıyor Tabby.

Troy ona sarılmaya çalışarak, "Seni sıcak tutacağım," diyor.

Onu omzundan vurur. "Ellerini kendine sakla, aşık çocuk. Abigail'in var, unutma."

Tuhaf bir filmdeymişim gibi hissederek arkadaşlarıma bakıyorum. Küçük kasabalardaki insanlar gerçekten kendi ritimleriyle yürüyorlar. "Çocuklar, ağzınızdan çıkanı kulağınız duysun. Pazartesiye kadar bekleyip tezgâhtarlara bakıp bakamayacağımızı sormak daha mantıklı değil mi?"

Fritz yüzünü buruşturuyor. "Muhtemelen hayır diyecekler."

"Neden? Siz tarih derneğinin başkanıısınız."

Söyle.

"Teknik olarak, derneğin ofisi kütüphanede bulunuyor.

Eski belgeleri orada saklıyoruz, ama adliyedeki ana katip - eskiden ..." Fritz sözünü kesiyor. "Çok iyi şartlarda ayrıldık."

Tabby gülüyor. "Gerald. Onun kalbini kırdın."

Fritz titriyor. "Güzel olmama engel olamıyorum. Leland County'de kırık kalplerden oluşan bir iz bıraktım."

Masayı tokatlıyorum. "Adliye federal bir bina. Hapse girmek istemiyorum. Mantıklı düşün. Summer, Lily'nin soyadını ya da hangi akrabasını ziyaret ettiğini bilmiyor. Bu bir

ıkma  sokak. Yerel mezarlıkları kontrol etti ama hiç Seaton bulamadı. ıkma  sokak. Belki taşınmıştır, bir çiftliğe gömülmüştür ya da bir kuyuya düşmüştür. Belki de her şeyi sırf bizi endişelendirmek için uydurmuştur."

Bana göz kırpmıyorlar, sonra da kahkahayı basıyorlar. "Kesinlikle geliyorsun, değil mi?" Fritz diyor ki.

Başımdaki şapkayı düzeltiyorum. "Tabii ki!"

Bölüm 15

EVERLY

Saat gece yarısına yaklaşıyor ve buluşma yeri benim evim. Herkese su şişeleri dağıttım. "Bu gece alkol ya da sigara içmek yok. Bu işi dürüstçe yapacağız."

Troy bana sırtarak, "Bunu birkaç gece önce zil zurna sarhoş olan kız söylüyor," diyor. Simsiyah giyinmiş, elinden bir kar maskesi sarkıyor. "Ama evet, kabul ediyorum."

Sevimli bir kamuflaj kıyafeti giymiş olan Tabby cin toniğini içiyor. Geldiğinde yapmıştı. "Sadece bunu içtim."

Fritz kanepeme tünedi. O da tepeden tırnağa siyahlar içinde. Sehpaya doğru eğiliyor. "Joey Williams'la konuştum, adliyenin temizlik işlerini yapan adam. Yüksek kaliteli kameraların çoğunun mahkeme salonlarının içinde olduğunu söyledi. Dışarıda kapıların etrafında birkaç tane var, bu yüzden onları spreyle boyayla boyamamız gerekecek." Getirdiği bir kutuyu eline alıp sallıyor, uğursuz bir ses çıkıyor. "Bize Ruh Kurtarıcılar adını veriyorum."

Ayağa kalkıyor. "İçeri girmek için bir planım var. Rodney Noel için bana bir dizi maymuncuk aldı. Onlarla pratik yapıyorum."

Göz kırpıyorum. "Bunu sana neden aldı?"

Yanaklarında bir kızarıklık belirliyor. "Şey, kelepçelerle yatakta seksi zamanlar geçirdik, anahtarı kaybettik ve Tabby gelip bizi kurtarana kadar birlikte sıkışıp kaldık. Sadece bir şaka hediyesiydi."

Bir şaka hediyesi maymuncuk. Tanrım, direksiyonu al. Hapse gireceğiz.

Kapının aniden çalınması kalbimin küt küt atmasına neden oluyor. "Bu da kim?" diye soruyorum.

Troy pencereden bakıyor ve bize dönüyor. "Beckett."

"Evde kimse yokmuş gibi mi davranalım?" Tabby etrafta koşuştururken fısıldıyor ve birkaç eldiveni bir spor çantasına tikiştiriyor. Fritz sprey boyayı atıyor.

Troy yüzünü buruşturarak, "Beni gördüğüne eminim," diye cevap verdi. "El salladım."

Onun burada olduğunu bilmek beni heyecanlandırıyor. Son birkaç gündür mesajlaşıyoruz, sadece hayatlarımızda neler olup bittiğini konuşuyoruz.

Kapıyı açıyorum, siyah joggers'ım ve sweatshirt'ümle rahat davranmaya çalışıyorum. Gece havası çam ve onun kokusunu taşıyarak içeri doluyor. Derin nefes alıyorum.

Gözlerini üzerimde gezdiriyor, siyah şapkama takılıyor. Bana gülümsüyor, gamzeleri parlıyor. "Merhaba. Çoktan yatmışsındır diye düşünmüştüm ama ışıkların açık olduğunu gördüm."

Koyu renk kot pantolonu, kazağı ve paltosuyla tamamen rahat görünüyor. Koyu renk saçları rüzgârdan dağılmış. Bakışlarım boynundaki yeşil örgü atkıya takılıyor ve midem bulanmaya başlıyor. Ona o atkıyı ben yapmıştım. Örgü örmeyi öğrenmeden önce en az üç tane yapmıştım.

Bakışlarımı takip ediyor. "Hâlâ kullanıyorum. Gözlerime uyduğunu söylemiştin."

"Oh. oluyor?"

Soğuk havayı da beraberinde getirerek içeri adım atıyor. "Dışarıda yürüyordum ve garaj yolundaki arabaları gördüm. Bunu iade edeyim dedim." Bardaki kalp şeklindeki saç tokalarımın birini bana uzattı.

"Hâlâ arabamdaydı." Gözleri benimkileri yakalıyor. "Onu tutmamı istediğinde bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Güzel. Konuştuklarımız benim için çok önemliydi. O fiyongu kaybetme."

Gülümsüyorum. "Peki, tamam. İçeri gelmek ister misin?"

Başını sallayarak içeri giriyor ve manzarayı, çıtırdayan şömineyi, masadaki sıcak çikolata fincanlarını ve kanun kaçağı arkadaşlarımı görüyor. Kanepede oturan oyuncak ayıyı görünce sanki grubun bir parçasıymış gibi dudakları seğiriyor. Beckett'ın şapkasını takıyor. "Hmm, sevimli ayı. Parti mi veriyorsun?"

"Film izleyeceğiz," diyor Tabby telaşla.

Beckett bir kaşını kaldırıyor. "Gözlerinin altı neden siyah?"

"Bir aksiyon filmi seçtim ve sadece hissediyordum. Nasıl görünüyorum?" Karate duruşu yapıyor ve Beckett gülüyor.

Troy boğazını temizler. "Sadece takılıyoruz. Takılıyoruz. Rahatlıyoruz. Sadece iyi, temiz, yasaları çiğnemeyen bir eğlence."

Beckett Troy'un düşürdüğü siyah maskeyi kaldırarak bakıyor. "Kar maskesiyle mi?"

Her şey içimden dökülüyor. "İyi bir şey yapmıyoruz. Summer Moon bizi hayalet avına gönderdi. Bize güven vermeye çalıştığı bir ruhtan bahsetti. Adı Lily Someone ve yüz elli yıl önce ölmüş."

Beckett bön bön bakar. "Bu bir dönüş oldu." Fritz ona her şeyi açıklar.

"O şimdi burada mı?" Beckett bir salatalık kadar soğukkanlı bir şekilde odanın etrafına bakarak sorar.

Başımı sallıyorum.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki sadece Summer'a musallat oluyor," diyor Tabby.

"Rose'da hiç Seaton hatırlıyor musun?" Fritz soruyor.

Beckett topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, kaşları konsantrasyonla çekilmiş. "İsim tanıdık geliyor." Başını iki yana sallar.

Tam o sırada Murder zıplayarak Beckett'ın yanına gelir ve bacaklarına dolanır. Beckett eğilip onu kucağına alıyor ve kollarının arasına alıyor. Kız memnuniyetle mırıldanıyor, küçük bedeni ona karşı titreşiyor.

Kedi seven bir adamı seviyorum. Gözlerimi onlardan ayıramıyorum.

"Gerçek şu ki," diyorum, "eski kayıtlar için bodrumu kontrol etmek üzere adliyeye girmeyi planlıyoruz. Çok uzun zaman önce olduğu için hiçbir şey bulamadık."

Beckett hemen endişelenir. "O bodrumu gördüm. Berbat bir yer. Muhtemelen tehlikeli. Artı, haneye tecavüz."

"Ama Kiss Lottery'de tanıştılar," diyor Fritz. "Onların hikayesini gönderdiğimiz bültende bile anlatabilirim. İnsanlar bunu yiyor."

"Podcast'imde kesinlikle bundan bahsedeceğim," dedim.

Söyle.

Beckett başını sallar. "Siz sarhoş musunuz?"

"Soğukkanlılıkla," diye cevaplıyor Fritz. "Sadece iyi bir hikayeye bayılırım."

Tabby homurdanıyor. "Daha önce bir cin tonik içmiştim ama dürüst olmak gerekirse, iyi oturmuyor."

Beckett iç çekerek doğrudan bana bakıyor. "Eğer bunu yapmaya kararlıysan, ben de seninle geliyorum. Birinin seni beladan uzak tutması gerekiyor."

"Biz de. Bizi beladan uzak tut," diye ekliyor Tabby.

Yaklaşıyorum. O kendimi daha güvende hissedirdim. Her zaman . Yüzümü arıyor. "Hey. Şapkanı beğendin mi?"

Omuz silkiyorum. "Olabilir. Lokantada beni utandırıp duruyorsun. Herkes gördü."

Gülümsüyor. "Ben istedim."

Yüzümün kızardığını hissediyorum ama sonra Fritz'in alkışıyla dikkatimiz dağılıyor.

"Beckett gemide. Kilit açmayı biliyor musun?" "Hayır, ama ben iyi bir gözcüyüm. Ya polis adliyedeki turlar?" Beckett diyor ki.

Tabby titriyor. "Polislerin silahları ve biber gazı var."

"Ayılmaya başladığını görüyorum," diyorum ona dikkatle.

Fritz her birimize bakıyor. ". Eğer işler kötüye giderse, sadece koş ve sarhoşmuş gibi davran.

Anlaştık mı?" Bir adrenalin dalgası hissediyorum.

Beckett siyah paltosunu çıkarıp omuzlarıma örtüyor.

"Al, bunu giy. Dışarı soğuk

bu gece."

Kollarımı içine . Benim için düğmelerini iliklerken tenimde karıncalanmalar dans ediyor.

Tabby sırtarak bizi izliyor. "Her gelebilir, siz ikiniz."

Bölüm 16

EVERLY

Beckett bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini söyleyip uzun sürmeyeceğine söz verdiğinde verandadaydık. Bir şey arıyormuş gibi yaparak içeri dönüyorum ve mutfaktaki cep telefonuna mırıldandığını duyuyorum, ama sadece boğuk kelimeler yakalayabiliyorum. Bu saatte kimi arıyor?

Beckett telefon görüşmesini bitirirken birkaç şişe su almak için buzdolabını açıyorum.

"Kimdi o?" Ben sordum.

Durakladı, sonra "Margo." dedi.

Gülümsedim. "Pekâlâ, gidelim."

Adliyenin karşısındaki ara sokağa girdiğimizde saat gece yarısını biraz geçmişti. Tek aydınlatma sokak lambaları ve adliyenin dış ışıklarından geliyor.

"Düşündüğümde daha parlakmış," diyorum, arabadan kayarak çıkarken.

Araba.

"Herkes evinde ve yatağında," diye mırıldanıyor Beckett. Soğuk havada nefesi görünüyor. Gölgelelerin arasında toplanmış olan Fritz, Troy ve Tabby'ye katılırken o da yanımda yürüyor.

"Eldivenleri takın," diye fısıldıyor Troy, lateks uzatırken.

Gecenin sessizliğinde yüksek sesle şaklıyorlar ve hepimizi irkiltiyorlar.

"Bir cin toniğe daha ihtiyacım var," diyor Tabby bir şişe çıkarıp bir yudum alırken.

Onu dürtüyorum. "Ayık kal."

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Korkuyorum."

Beckett binayı tarıyor, yerleşim planını incgözleri kısılıyor.

Alçakta kalarak ve gölgelere yapışarak caddenin karşısına geçiyoruz. Çakılların çitirtisi yüksek sesle geliyor

Adliye binasının arkasına yaklaşın. Teknik olarak arka taraf ama meydanın ortasında olduğu için yoldan da görülebiliyor.

"Gezintideymişiz gibi birlikte hareket edin. Şüpheli görünmeyin," diyor Beckett.

"Biri bizi kamerada görürse tamamen siyah kıyafetlerin çok suskun olacağını düşünüyorum," diye fısıldıyorum.

Olması gerekenden çok daha rahat bir şekilde sırtıyor. "Ben, Carson ve birkaç çocuk son senemizde mesai saatleri dışında okula gizlice girmiştik."

"Sınav mı arıyorsun?" Ben soruyorum.

"Eğlence için," diyor duvarlara bakarak. "Kameralara bakın. Yanıp sönmüyorlar. Dışarıdalar."

"Ah, sanırım bu spreyci boya yok demek," diye homurdanıyor Troy. "İşte " diye mırıldanıyor Fritz, arka kapının yanında çömelerek.

Kilit açma setini çıkarır, sonra kendini sabitlemek için elini kapıya koyar ve kapı gıcırdayarak açılır.

Geri atlıyoruz.

"Eyvah," diye tıslıyor Tabby. "Bebek İsa, kurtar bizi. Lily yardım etmek için mi burada? Git buradan, Lily." Haçını gömleğinden çıkarıp etrafa gösteriyor.

Beckett kapıyı kontrol ederken, "Sanırım şansımız yaver gitti," diyor. "Bu nadiren kullanılır."

"Lucky? Burası mahkeme binası. Mahkeme salonları, süslü mobilyalar, belgeler ve bilgisayarlar var. Herhalde geceleri arka kapıyı kilitliyorlardır," diyorum.

"Bu kader. Gidelim," diye fısıldıyor Fritz, geçmemize izin vermek için kenara çekilerek.

İçeri giriyoruz, adliyenin havası serin ve bayat. Beckett önden gidiyor, loş koridorda ilerlerken el feneri karanlığı yarıyor.

"Herkes yakın dursun," diyor ve beni daha yakına çekiyor. Tabby ve Troy , Fritz de geliyor. "Bodrum kapısı kuzey tarafında."

Ona bakıyorum. Jilet gibi keskin çene hattı. O dolgun dudaklar. "Bu bizim randevumuz sayılır mı?" diye soruyorum.

"musun?"

Omuz silkiyorum. "Geceyi kanepemde geçirmen de sayılabilir."

"Doğru. Ben eğlendim. Ya sen?"

Ona sadece gülümsedim. "Bana peri dedin. Keşke oduncu gibi davrandığın bir videom olsaydı." Duraklıyorum. "Dur bir dakika. Sanırım bir video çektim. Bir kontrol edeyim."

İnliyor.

"Kahretsin."

Kıkırdıyorum.

Etrafımızdaki hava küf kokuyor. Cilalı üst katların aksine, bu kat sade ve donuk gri duvarlara sahip. Tavan boyunca açıkta borular uzanıyor, bazıları yıpranmış yalıtımla sarılmış.

Sol tarafımda masa ve sandalyelerin olduğu küçük bir dinlenme odası var. Köşede bir otomat vızıldıyor. Karşısında bir hademe dolabı var.

Paslı asma kilitlerle tutturulmuş birkaç deponun önünden geçiyoruz. Bir tanesinin üzerinde "Elektrik" yazıyor ve arkasından makine uğultusu duyuluyor.

Her adımda nabzım hızlanıyor.

Sonunda üzerinde "Bodrum" yazan metal bir kapıya ulaşıyoruz. Beckett kapıyı gıcırtyla iterek açıyor ve aşağı inen dar merdivenleri gösteriyor.

Bölüm 17

EVERLY

Oda beklediğimden daha büyük ve örümcek ağlarıyla kaplı eski ahşap raflarla dolu. Raflar teneke kutular, kasalar, eski aletler ve adliye binasının inşa edildiği dönemden kalan tuğlalarla dolu. Havada toz zerrecikleri uçuşuyor.

", , " diye önerdi Beckett. "Ben ve Everly bu tarafı alacağız, siz üçünüz de diğer tarafı alın."

Fritz başını sallayarak onaylarken o, Troy ve Tabby el fenerleri karanlıkta sekerek sola doğru ilerliyor.

Onlar gözden kaybolurken Beckett'ın kolunu çekiyorum. "Margo'yu arayıp arka kapıyı açması için birini çağırmasını söyledin mi?"

Sırıttıyor. "Aslında Carson'ı aradım. Bizim için söyledi."

Çok fazla düşünmeden ona kocaman sarıldım ve başımı kaldırıp ona baktım. "Teşekkür ederim."

Bana bakıyor. "Senin için her şeyi yaparım."

Karanlıkta bir şey koşturuyor, muhtemelen bir fare, ve birbirimizden ayrılıp odaklanıyoruz.

Raflardaki kutuların üzerindeki etiketleri okuyarak başlıyoruz. Tarihe göre düzenlenmişler, yani en azından birileri onları bir noktada organize etme öngörüsüne sahip.

"Quincy'nin hayatı için bir tarih aralığıyla başlamalıyız," diye önerdim. "1850'den 1920'ye kadar gidelim."

Başını salladı ve kutuları indirmeye başladık. Açtığım ilk kutu birkaç eski gazeteyle doluydu. Quincy Seaton'dan bahseden bir şey var mı diye bakıyorum. Tanrım. Bu saatler sürebilir.

"Doğum kayıtlarını, ölüm belgelerini, bize ipucu verebilecek her şeyi arayın" diyorum.

"Ben öyle bir şey görmüyorum. Eski kayıtların çoğu 1922'deki bir yangın sırasında yok oldu. Geriye kalanlar muhtemelen o yangından kurtarılanlar."

Birlikte çalışırken bir saat geçti.

"Hey. Şuna bak," diyor, 1910'dan kalma bir yıllık tutarak. Birkaç tane bulduğunu ve onları karıştırdığını görüyorum.

Kapağı solmuş ve sayfaları sertleşmiş ama sağlam. Dikkatlice bakıyoruz, siyah-beyaz fotoğraflar bize bakıyor.

"İşte," diyor bir ismi ve fotoğrafı işaret ederken. "Quincy Seaton."

Gözlerim açıldı. Vay be. O gerçek bir adam.

Resimde takım elbiseli, gözlüklü, uzun boylu bir adam görölüyor. Fotoğrafının altında şöyle yazıyor: "Rose Okulları Müfettişi, Quincy Seaton."

Vay be. Bu harika.

Beckett metni okurken, "O eğitimciydi," diye mırıldanıyor. "Ve şuna bakın."

Baştaki ithaf sayfasını çeviriyor. "Bu yıllık Memphis'li hemşire Lily Wane'e ithaf edilmiştir."

Karıncaalanmalar tenimde dans ediyor. "Aman Tanrım, bu o." "Hey, çocuklar!" Fritz odanın öbür ucundan sesleniyor.

"İhtiyacınız olan bunu görmek için."

Aceleyle eski bir sandığın etrafında toplandıkları yere gidiyoruz. Yakınlarda bir sıra metal hastane yatağı var.

"Burası perili hastane bölgesi mi?" Tabby fısıldıyor.

Kolunu okşuyorum. "Hayaletler gerçek değildir."

Yıllığı çıkardım. "Bakın, Quincy gerçek bir insandı."

Fritz nazikçe elimden aldı. "Evli olup olmadığı yazmıyor."

Ona dirsek atıyorum. "Bu Lily için gerçekten önemli mi? Sadece onun mutlu olup olmadığını bilmek istemiyor mu? Harika bir mesleği vardı. Çocuklara yardım ediyordu. Bu yeterli değil mi?"

Tabby matarasını çıkarır ve uzun bir yudum alır. "Eğer bir ruh olsaydım, erkeğimin beni kaybettiği için sonsuza dek ağlamasını isterdim. Tüm detayları öğrenmek isterdim. Onu rüyalarında takip ederdim."

Troy, "Evet, beni takip et," diye mırıldanıyor ama kız onu duymuyor.

Fritz başını sallıyor. "Yıllığı ona ithaf etmiş, yani onu sevmiş olmalı."

Beckett başını sallıyor, sesi düşünceli. "Aşk her zaman mantıklı değildir ama zamana, mesafeye, hatta hatalara bile dayanabilir."

Hepimiz ona bakmak için dönüyoruz ve birden bana baktığını fark ediyorum. Göğsüm sıkışıyor, aramızdaki hava kalınlaşıyor. Ses tonunda bir şey var, kişisel hissettiren bir şey.

Sakin davranmaya çalışarak alay ediyor. "Ama hey, ben ne bilirim ki? Sadece tahmin yürütüyorum."

Fritz bana döndü. "Hmm, piyango eşleşmenin bu konuda bazı ilginç fikirleri var, Everly. Sen ne düşünüyorsun?"

Kendimi zor durumda hissediyorum, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. Düşüncelerimi toparlamak için başımı sallıyorum. "Aşk vefasız olabilir. İnsanlar bir anda değişebilir."

Gözleri tekrar Beckett'a kayıyor. Beckett irkilmiyor. "Ama bu gittiği anlamına gelmez," diyor sessizce. "Belki de başından beri oradaydı, bekliyordu."

Sözleri beni tam kalbimden vurdu.

Bizden mi bahsediyor?

Hissettiğimiz her şeyin hâlâ onun içinde olduğunu bana söyleme şekli bu mu?

Yani, evet, kedi yavrusu, ayı ve şapkalar var, ama ...

Boğazım düğümleniyor. "Çekiliş için Rose'a gelmem için bana bir davetiye mi gönderdin?"

Tam ona bakıyorum ve diğerleri arka planda kayboluyor gibi görünüyor.

Alaycı bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. Konuşurken sesi yumuşak. "Tabii ki yaptım."

Bölüm 18

EVERLY

İki gün sonra akşam koşusundan gelirken adliye macerası hâlâ aklımda. Kediye kucağıma alıp kokluyorum. Pek katil sayılmaz.

Beckett aklıma geliyor. Adliyedeki maceraya atlayışı, sonra aşkın zamana ve mesafeye meydan okuyuşu hakkındaki konuşması; sonra da beni Rose'a davet eden kişinin kendisi olduğu gerçeği. Daha sonra arabanın arkasında otururken onu sorguladım ama Troy, Tabby ve Fritz bizi dinlerken zor oldu. Beckett'ın tek söylediği on yıl geçtiği ve eve dönmemi istediğiydi.

Şimdi aramızda bir sessizlik var, sanki beni rahat bırakıyor. Margo'nun benim için yaptığı bir pastayı bıraktı, limonlu bir pasta, en sevdiğim, ama komitenin dansa hazırlanmasına yardım ettiği için fazla kalamayacağını söyledi.

Akşam yemeğinden ve televizyondan sonra Murder'ı odama götürüp uyumayı planlıyorum. Yine de uyuyamıyorum.

Kalkıp koridora çıkıyorum ve annemin odasına gidiyorum.

Geçen hafta gelip etrafa bakmıştım ama Beckett'ın atkısını sonra Murder için bir kazak örmeyi düşünüyorum.

Kapının kilidini açtım. Odanın ortasında, direkleri çiçek desenleriyle oyulmuş, kiraz ağacından, sayvanlı, gölgelikli bir yatak duruyor.

Şifonyerine baktım. Yüzeyi benim ve onun fotoğraflarıyla kaplıydı. Babam hiç hayatımda olmadı. Nashville'e müzik sahnesi için gelmiş ve annemle tanışmış, annem hamile kalınca da Kaliforniya'ya gitmiş.

Çalışma masasının en alt çekmecesine uzanıyorum ve iplik çilelerini buluyorum. İpliğin yanında dekoratif ahşap bir kutu gözüme çarpıyor. Hmm. Daha önce annemin eşyalarını karıştırmıştım ve muhtemelen kutunun içine bile bakmıştım ama yıllar geçmişti. Kutuyu açtığımda zarflar içinde birkaç mektup ve ilkokul günlerimde yaptığım birkaç biblo buluyorum. Eski deri bir aile İncil'i gördüğümde onları bir kenara bıraktım. Hah. Belki daha önce görmüşümdür ama hatırlayamıyorum. Paskalya ve Noel dışında kiliseye pek gitmezdik. İnce sayfaları çeviriyorum.

Bir aile ağacında durup parmağımı listede gezdiriyorum, bazı isimleri tanıyorum ama daha önce hiç duymadığım diğerlerini görüyorum.

Bir tanesi gözüme çarpıyor ve ciyaklıyorum. Murder havaya sığıyor ve tüyleri kabarak bana tıslıyor. Quincy Seaton sayfada! Soy ağacını tararken hızla göz kırpiyorum, bir şeyler görmediğimden emin olmak için. . 1862'de doğmuş ve 1925'te ölmüş. Adına kayıtlı hiçbir çocuk ya da eş yok. Kalbim biraz burkuldu. Gözlerim onun kardeşinin yanındaki isme kayıyor: Elizabeth Seaton, 1868 doğumlu. Kafama dank ediyor. Onun kız kardeşi ve benim büyük büyük büyükannemdi.

Elizabeth'in soyunu takip ediyorum. Ford adında bir adamla evlenmiş ve Margaret Ford Davis adında bir kızları olmuş. Margaret'in soyu büyükbabam James Davis'e, oradan da annem Ciara Davis'e uzanıyor.

Bana bağlanıyor, Everly Davis.

Büyükannem ve büyükbabamla hiç tanışmadım. Ben doğmadan önce vefat etmişler.

Annemin yatağına bir denizyıldızı gibi uzanıyorum ve şok içinde tavana bakıyorum. "Quincy benim akrabam. O benim büyük-büyük-büyük amcam. Ben bir Seaton'ım."

İncil'e . Buna inanamıyorum.

Günlüğümle ilgili olanlardan sonra kendimi buraya ait hissetmedim.

Hayatım boyunca koştum.

Hep seyahat ederim.
Her zaman gidecek bir yer arıyorum.
Ama burası. . .
Annem gitmiş olsa bile.
Rose'da bir geçmişim var.
Murderı kucağıma alıp sarılıyorum.
Quincy Seaton harikaydı. Rose için önemliydi.
Neredeyse gece yarısı olmasına rağmen telefonumu kapıp Beckett'a mesaj atıyorum.

On beş dakika sonra arka kapı çaldı. Aceleyle açtığımda nefes nefese kalmış bir Beckett buluyorum. Saçları her yöne dağılmış, üzerinde bir eşofman, ince bir tişört ve galoş var.

"Neler oluyor?" diyor, içeri dalıyor ve davetsiz misafir arıyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Mesajında çok büyük bir şey olduğunu söylemişsin."

"Oops. Sabaha kadar göreceğini düşünmemiştim."

Elini dağınık saçlarında gezdiriyor, belli ki hâlâ uyanıyor. "Tanrım. Mışıl mışıl uyuyordum."

"Bunun için üzgünüm. Sadece çok heyecanlandım. Çok güzel bir şey buldum." Alkışlıyorum.

"Ne?"

Onu daha önce İncil'i koyduğum mutfak masasına götürüyorum. "Bunu annemin odasında buldum. İçinde aile ağacımız var ve şuna bakın: İçinde Quincy Seaton var! O benim büyük büyük büyük amcam."

Sayfayı tararken gözleri büyür. Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Bana genişçe sırtıyor. "Harika. Bir aile mirasına sahipsin."

"Biliyorum, değil mi? Geçmişimin var olduğunu bile bilmediğim kısımlarını bir araya getiriyorum."

Elini cebine attı ve küçük deri bir kitap çıkardı. "Senin için bir şeyim var."

Elinde ne olduğunu anladığımda küçük bir nefes alıyorum. "Günlüğümü geri mi aldın? Nasıl?"

Sırıttıyor. "Ona vermesini söyledim, yoksa herkese oyunu mahveden kişinin o olduğunu duyuracaktım. Birkaç gün önce bıraktı."

"Okumadın, değil mi?"

Ondan küçük bir kahkaha geliyor. "Ben sadece okulun her yerine yapıştırılmış olanları okudum, yatak odanda benimle ilgili hikayeleri ve beni ne kadar çok öpmek istediğini ilgili iki tam sayfayı."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum; sonra gözlerim açılıyor. "Um, ne yapıyorsun?"

Gömleğini çıkarıyor, yontulmuş göğsünü ortaya çıkarıyor ve su damlacıklarının kaslarına nasıl yapıştığını fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Sana bir şey göstermem gerek." Bileğinin bir hareketiyle ıslak gömleğini tezgâhın üzerine fırlatıyor, sonra da bana poz veriyor.

Ağzım açık kaldı. Günlüğünü bırakıp ona yaklaşıyorum.

"Kutsal . . . dövme mi? Her zaman onlardan hoşlanmadığını söyledin."

Gözlerim kalbinin üzerine kazınmış kelimelere takılıyor. "Ne yazıyor?"

"Yaklaş," diye mırıldanıyor.

Göğüslerim neredeyse ona değene kadar yapıyorum. Zarif yazıyı okumak için eğildiğimde sarhoş edici, tamamen erkek kokuyor: "Everly, seni her zaman görmek istiyorum."

"Ciddiyim," diye mırıldanıyor. "Bunu görmen gerekebilir diye düşündüm. Böylece on yıl önce sana söylediğim sözlerden pişmanlık duyduğumu şüphesiz bilebilirsin."

Başım dönüyor. "Ama ne zaman aldın?"

"Kanepenizde uyandığım gün Carson'la top oynamak yerine Nashville'e gittim. Bu benim özrüm ve sözüm."

Gözlerine bakıyorum, içlerindeki gerçeği arıyorum.

Gözlerimiz kilitlenirken mutfakta gerilim yükseliyor. Karıncalanmalar tenimde dans ediyor.

Uzanıp elimi nazikçe alıyor ve dövmenin üzerine koyuyor. Teni sıcacık ve parmaklarımin altında kalbinin atışını hissediyorum. "Seni bir daha görmek istemediğimi söylediğim için ne kadar pişman olduğumu bilmeni istiyorum. Bu bir yalandı. Tamamen yalandı. O günden beri her gün, bunu geri alabilmeyi diledim. Seni defterime yazdığım için üzgün değilim. Üzgün olamam. Bunu yapmak zorundaydım çünkü ..." Sustu.

"Ne?"

"Seni geri gelip benimle yüzleşecek kadar kızdırmak için. Yani, belki kendime söylediğim bu değildi ama istediğim buydu."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Seni bana geri getirmek için," diyor nazikçe. "Ve sen geldin."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Seni bir daha göremeyeceğim düşüncesine dayanamadım. Bana hiç New York'a gidip gitmediğimi sormuştun, evet gittim ve hep seni aradım, seni görmek istedim. O gün lokantada seni gördüğümde sanki her şey tersine dönmüş gibi hissettim. Sonunda Rose'a geri dönmüştün." Bir an yere baktı, sonra tekrar bana baktı. "Seni istemeyi istemedim, Everly. Ama seni görmek. Seninle olmak. Artık diğer şeylerin hiçbir önemi yok."

İtirafı beni sersemletti.

"Artı, bununla birlikte geliyor." Beni göğsüne doğru çekiyor ve boğazım sıkılıyor.

"Ne?"

Yüzümü yukarı kaldırıyor, dudakları yüzümün üzerinde geziniyor. "Bir öpücük. Belki günlüğünde anlattığın gibi bir öpücük. Ve bir söz. Seni bir daha incitmeyeceğime dair."

"Beckett. . ." diye fısıldıyorum.

Gür dudakları benimkilere değiyor, yumuşak ve şefkatli. Bu dokunuş içime elektrik akımı gönderiyor. Beni daha fazlası için acıtıyor.

Geri adım atıyor, eli neredeyse tereddütle hareket ederken gözleri benimkileri arıyor, sanki korkuyormuş gibi.

Yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor. "Seni incittiğim için beni affet," diyor.

Yanağını okşadım.

"Eee?" Eğiliyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, aramıza girdiği her santimde izin istiyor gibi görünüyor.

"Seni affediyorum," diyorum ve dudakları tekrar dudaklarımı aldığı anda, öpücüğü acil ve derin. Dilinin sıcaklığı. Dudaklarının yumuşaklığı. Kokusu. Göğsünün bana karşı verdiği his. Hepsinin içinde boğulmak istiyorum. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu kendime çekiyorum. Eli yüzümden belime doğru hareket ediyor.

Bu öpücük her şey. Uzun. Arıyor. Ağrılı.

Onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir. Ona sarılmanın. Ona sahip olmanın.

Hayal edebileceğim her şeyden daha iyi.

Vücudumdaki her sinir canlanıyor. Titremeler tenimin üzerinde dans ediyor, içimde yanan ateşi tutuşturuyor. Parmakları boynumu, köprücük kemiğimi, kollarımı sıyrıyor. Dokunuşu saygılıydı. Sıcak. Onun içinde eriyorum. Durgunlaşıyorum. Ve bunu istiyorum. Onu istiyorum.

En azından bir kez. Kalbimde tutacağım bir zaman.

Kalçaları bana sürtünüyor ve aleti ince pantolonunun içinde sertleşiyor.

Dudakları çene çizgimden boynuma doğru iniyor. Adımı mırıldanıyor, derin nefesleri benimkilere karışıyor.

Elleri çekiştirirken dokunuşu alev gibi. Ona yardım ediyorum, başımın üstünden geçiriyorum. Gözlüklerim yere çarpıyor ama ikimizin de umurunda değil.

Sütyen giymiyorum ve tenlerimiz buluşuyor. Birbirimize bakarken hava beklentiyle çatırdıyor. Göğüs kıllarının pürüzlerinin hassas meme uçlarıma sürtündüğünü hissediyorum.

Parmakları vücudumda geziniyor, ta ki pantolonumun kemerine ulaşana kadar.

Dudakları boynuma doğru iniyor ve derimi sertçe emerek beni çığlık attırıyor.

Spor ayakkabılarımı indirmesine yardım ediyorum ve onları tekmeliyorum. Külotumun içinde duruyorum ve beni içine almak için geri çekiliyor, dikkatlice uzanıp bir göğsümü avucunun içine alırken yüzünde duygular uçuşuyor, başparmağı meme ucumun üzerinde geziniyor. Sırtım daha yakın olmak için eğiliyor. Daha fazlası için.

Pantolonunu çekiştirirken "Pantolonun," diye nefes alıyorum ve o da yere itmeme yardım ediyor. Sırada ayakkabıları ve çorapları var.

"Her şey çok hızlı oluyor," diyorum ve bana bakmak için çenemi yukarı kaldırıyor.

"İster misin?"

Başımı sallıyorum. Hayır, bunu bekledim. Onun için.

Beni tekrar öpüyor ve dudaklarımız morarıp şişene kadar onu saatlerce öpebilirim. Geri çekiliyor ve göğüslerimi avuçlamak için eğiliyor. Elleri her ikisini de yavaşça okşuyor, tenime çizgiler çiziyor, merkeze, meme uçlarıma olduğu yere doğru spiraller çiziyor. Yavaş yavaş. Çok yavaş. Hassas bölgeye yaklaştıkça göğsüm beklentiyle yükseliyor. Destek için masaya yaslandığımda bacaklarım titriyor. Sonunda meme uçlarıma ulaşıyor ve onları çekiştiriyor, tırnaklarının sıyrıkları nazik ama erotik. Onları emmek için eğilirken göğüslerimi birbirine bastırıyor. Göğsümün etrafında. Vadinin içinde. Altında. Göğüslerimin kimsenin bilmediği gizli yerlerini buluyor. Meme uçlarımı ağzına alıyor, dokunuşun sıcaklığı pelvisimdeki ateşi tutuşturuyor ve omurgam karıncalanıyor.

Ben mutfak masasına uzanana kadar bizi aşağı indiriyor. Dudakları göğsümden karnıma doğru iniyor ve vücudumu ürperten bir öpücük izi bırakıyor. Her dokunuşu içimde alevden kıvılcımlar çaktırıyor. Ağzı ve elleriyle vücudumu keşfetmeye devam etmeden önce gözleri büyümüş bir şekilde bana bakıyor. Onu gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor, yontulmuş göğsü, karın kaslarına doğru uzanan siyah saçları, kalın ve şişmiş aletin sallanışı.

Yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Beğendin mi?"

"Evet."

"Yara izlerini bile."

"Özellikle de bunlar. Onlar sensin. Tarihinin bir parçası. Bir bakıma da benim."

Beni içine çekerken dişleri alt dudağını çekiştiriyor, bakışları yüzüme gelmeden önce göğüslerimde oyalanıyor. "Çok güzelsin, Ev. Çok güzelsin. İlk ne yapacağımı bilemiyorum."

Elini tutup kalçama koyuyorum. "Buradan başla ve aşağı doğru ilerle."

"Emrinizdeyim." Parmakları kalçamın kıvrımları üzerinde yumuşakça kayıyor, külotuma ulaşana kadar aşağı iniyor. Sonunda külotumu aşağı çekene kadar vücudumda gezinirken ellerinin kumaş üzerindeki sıcaklığını hissedebiliyorum. Kalçamın iç kısmını öpüyor, giderek tepe noktama yaklaşıyor. Dili dışarı fırlıyor, her santimi keşfediyor, bacaklarımı beline sararken yumuşakça inlememe neden oluyor.

Beni birbirinden ayırıyor ve dudakları klitorisimin üzerinde gezinirken memnun bir ses .

Adını söylediğimde sırtım dikleşiyor.

Parmaklarını içime sokup çıkarıyor, ıslak sesler hırıltılı nefeslerime karışıyor. Sonra klitorisimi ağzına alıyor ve ben kıvranıyorum, altımızdaki masa gıcırıyor.

Her yalayışında, her fiskeinde ve yetenekli dilinin her alayında, vücudumda yoğun hisler dolaşıyor. Omuriliğimin dibinde ateş birikiyor. Nefeslerim sığlaşıyor, her biri bir zevk nefesi. Kalçalarım ona karşı yükselip alçalıyor, içimde oluşan baskıya karşı koyamıyorum. Serbest eli meme uçlarımdan biriyle oynamak için uzanıyor, başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarlamadan önce sertçe sıkıştırıyor ve içimde şok zevk dalgaları gönderen bir daire çiziyor.

Çekiliyor, amımı ıslak, şişmiş ve daha fazlası için ağrıyan bir halde bırakıyor.

Üzerime eğildi. "Şimdi seni becereceğim."

Sözleriyle neredeyse boşalıyordum. Aletini tutuşunu ve kalınlığını içimde kaydırışını izlerken ihtiyaçtan çıldırıyorum. Acı ve zevk karışımı bir şekilde haykırıyorum, vücudum onun büyük boyutuna uyum sağlıyor. İçime girerken kirpikleri yanağına çarpıyor.

"Ev. Aşkım," ya da ben öyle sanıyorum. Söylemesi zor çünkü sözlerini kesiyor ve beni öpüyor, dili kalçalarıyla ritim tutuyor.

Sırtını tırmalıyorum, yaklaştırmaya çalışıyorum, daha fazlasını elde etmek için. Çok daha fazlasını.

Aleti çok iyi hissettiriyor. Çok kalın. Ve sert.

Ve bunun hayalini kurdum. Onunla ne kadar mükemmel olacağını.

Yoğunluğu. Kalçalarının her sürüklenişi beni mutluluktan uçuruma sürüklüyordu.

Bakışları benimkilerle kilitleniyor ve gözlerindeki ham açlığı ve arzuyu görüyorum. Tutkunun içinde kayboluyorum, dokunuşunda, öpüşünde ve kendimi tamamen ona veriyorum. O kendini tutmuyor, ben de... Karşılıklı arzularımızın dalgaları arasında mükemmel bir istek ve ihtiyaç fırtınasıyız.

Sanki vücudumu her zaman tanıyormuş gibi parmakları ne yapacağını biliyor. Amıma her girişinde meme uçlarımı da çekiştiriyor. Vücudumda dolaşan hislere teslim olurken ellerim omuzlarını kavrayarak ona yapışıyorum. Öpücüklerim daha çılgınca bir hal alıyor.

Omurgamdaki ateş ısınıyor. Daha sıcak ve daha sıcak.

Bedenim sertleşiyor. "Boşalacağım," diye nefes veriyorum ve o bana bırakmamı fısıldıyor.

Karıncalemalar tenimin üzerinde uçuşurken sırtım yükseliyor. Amım onun sikinin etrafında kasılıyor, onu sıkıyor, kenetliyor ve sağlıyor.

"Ev, Ev, Ev" diye fısıldıyor kulağıma, ben uçurumdan inip duygulara doğru adım atarken.

Klitorisimi ovuyor, zevki uzatıyor ve orgazmım devam ediyor.

Yüzümü kavriyor ve beni nazikçe öpüyor. "Fena değil."

Koluna vurduğumda benden bir kahkaha geliyor.

"Haksız mıyım? Birlikte oldukça iyiyiz." Sırıttıyor.

"İyiydi, sanırım."

Vücutlarımız terden kayganlaşmıştı. İçimden çıkarken ağır ağır nefes alıyor, siki hâlâ sert. Ona doğru uzanıyorum, alnıma bir öpücük kondurmak için eğildiğinde parmaklarım boynuna dolanıyor. Beni güçlü kollarına kolaylıkla alırken hınzırca sırıttıyor.

Beni kanepenin arkasına doğru taşıyor ve beni aşağıya itmek için ellerinin belime bastırdığını hissediyorum. "Sanırım biraz daha derse ihtiyacın var. Henüz boşalmadım. Eğil," diye yumuşak bir şekilde emrediyor. Dediğini yapıyorum ve aletin ıslak girişime bir kez daha bastırdığını hissettiğimde kalbim hızla çarpıyor. Kalçalarını çevirerek benimle dalga geçiyor, tekrar geri çekmeden önce ucunu açıklığının hemen yanından kaydırıyor.

Eli saçlarıma geliyor, parmakları saç tellerime dolanıyor. Bacaklarımın arasına girip onları birbirinden ayırıyor. Sanki kendi bölgesini işaretliyor ve ben bunun her anına bayılıyorum. Sıcak nefesi kürek kemiklerimi gıdıklıyor, sonra dudakları kürek kemiklerimin üzerinde alaycı bir şekilde geziniyor, ağzıyla şekiller çiziyor. Beni ısırtıyor, biraz sertçe, ama bu sadece ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor.

Sikini tekrar amıma bastırıyor. Yavaşça nefes alıyorum, tamamen kılıfına girene kadar içime santim santim battığını hissediyorum. Kendini bir süre hareketsiz tutuyor, bu kadar kısa sürede tekrar doldurulma hissine alışmama izin veriyor. Kalçaları hafifçe öne doğru sallanıyor, dışarı kayıyor ve sonra tekrar içeri giriyor, uyumu test ediyor. Daha derine itiyor, beni tamamen dolduruyor.

"Tanrım, evet" diyorum inleyerek.

Elleri sırtımı aşağı yukarı okşuyor, kürek kemiklerimi yoğuruyor ve uzun vuruşlarla içimde hareket etmeye başlıyor. Bedenlerimiz arasındaki sürtünme, etin ete değdiği bir ses yaratıyor.

Beni sikerken dişleri kürek kemiğimi hafifçe sıyrıyor, bir hafifçe ısırtıyor ve

Acı ve zevkin karışımı omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Kalçaları daha hızlı pompalıyor, kıcıma çarpıyor. Sanki benden her şeyi talep ediyormuş gibi, eskisinden daha sert bir şekilde içime giriyor. Tırnaklarım koluna batıyor, bu his içimde kopan duygu fırtınasına hoş bir katkı sağlıyor.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye homurdanıyor, nefesi tenime değiyor. "Daha fazla dayanamayacağım."

Bunun tek gecemiz olabileceğini bilerek inliyorum. "Durma," diye yalvarıyorum, sesim ihtiyaçtan boğuklaşıyor. "Devam et."

İnliyor, daha hızlı itiyor, hızı çılgınca, kanepede altımızda gıcırıyor ve tutunmak için ona yapışıyorum.

Parmağı klitorisimi buluyor. Önce sert, sonra yumuşak bir şekilde tekrar tekrar çeviriyor.

Sesleniyorum. O karıncalanmalar tekrar artıyor. Bacağımdan aşağı ıslaklık damlıyor. Amım çırpınmaya başlıyor. Aleti kalınlaşıyor ve inlemeleri artıyor, nefes alışları kontrolden çıkıyor.

"Ev . . ."

Boynumu nazikçe ısırırken boğazından kısık sesle hırlarken vücudunun sıcaklığı beni sarıyor ve omurgam boyunca ürpertiler gönderiyor. Başka bir hamleyle, içimde beni tamamen çözen o noktayı buluyor. Çekirdeğimin hissediyorum, bir elektrik nabızı yayılıyor. Muhteşem bir şekilde boşalıyorum. Yıldızların arasından düşer gibi. Vücudum tekrar tekrar kasılıyor.

Bağırıyor ve orgazm oluyor, tohumunun sıcaklığı içimi dolduruyor.

Yeryüzüne iniyorum, düşüncelerim bulanık ve yoğun. Seksi seviyorum. Her zaman sevdim. Ama hiç böyle olmamıştı. Kendimi bütün, eksiksiz ve ölçsüz sevilmiş hissediyorum.

Bekle. Aşk mı? Onu sevdiğimi biliyorum. Her zaman sevdim. Asla azalmayan, asla yok olmayan türden bir aşk bu. Hayatımdaki hiç kimse onunla kıyaslanamaz. Küçüklüğümden bu yana, her gün ilk ve son düşüncem o oldu. Bu hiç değişmedi.

Nefesim kesiliyor, beni boğmakla tehdit eden coşku dalgasını zapt etmeye çalışırken bedenim geriliyor.

Boynumun kemerini tatlı tatlı öpüyor. "Gel hadi. Seni yatağa götüreyim."

Beni kendisine doğru çeviriyor, sonra beni kucağına alıp yatak odama taşırken bana bakıyor. Beni nazikçe yatağa yatırdı.

"Rahat olduğundan emin olmak istiyorum," diyor yataktan kalkıp banyoya doğru giderken. Vücudunda dalgalanan kaslara bakıp iç geçirerek onun görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Elinde sıcak bir bezle dönüp yatağın yanına diz çöküyor ve beni nazikçe temizlemeye başlıyor, dokunuşu yumuşak ve şefkatli.

Bitirdiğinde, iç uyluğumu öpüyor, dudakları sıcak ve nazik. "Gerçekten çok güzelsin," diye mırıldanıyor.

"Bir daha asla mutfak masasında yemek yiyemem," diyorum.

"Müsait olan tek yer orasıydı," diye yanıtıyor yüzünde muzip bir sırıtışla.

Yorganı arkaya attı ve kaydı. Ben ona doğru kıvrılırken o sırt üstü yatıyor. Kolu beni sarıyor. Mükemmel hissettiriyor.

Sonra Murder onun göğsüne atlıyor ve ben onu kovalıyorum. "O artık benim."

Beckett yüzünü bana dönerken kıkırdıyor. "Teşekkür ederim." "Ne için?" Biraz gerginim. Eğer derse ki ne yapacağımdan emin değilim.

"Rose'a geri döndüğün için. Beni gördüğün için."

Yeni dövmesine bakıyorum, seni her zaman görmek istiyorum.

"Her zaman mı?"

"Seni bir daha incitmeyeceğime yemin ederim." "O zaman neden yaptın?"

Nefes verir ve kaşlarını çatar.

Bundan hoşlanmıyorum ve çizgileri düzeltmek için parmaklarımı alnında gezdiriyorum.

"Yapma. Sorun yok. Şu anda bunun hakkında konuşmayacağız. Sadece birlikte olalım. Biliyorum, bana yeni kitabından bahset. Fritz yazmakta zorlandığını söyledi. Belki yardım edebilirim."

Sırıttıyor. "Çocukken bütün kötü planlarımı sana anlatırdım."

"Ve ben hep dinledim. Peki, ne üzerinde çalışıyorsun?"

Burnumun ucunu öpüyor. "Öncelikle, mahvolduğumuz geceyle ilgili bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver. Oduncu ve peri hakkında konuştuğumu söylediğinde haksız değildin. Kafamda ben oduncuydum, sen de . O zamanlar kalmanı sağlamak için söyleyebileceğim şeyler vardı ama kanatlarını bulman gerekiyordu. Bunu hep biliyordum. Rose'dan çıkıp kim olduğunu bulman gerekiyordu. Seni önemsememe rağmen. Seni benim yapmak istememe rağmen."

Zihnim dönerken onun sözlerini alıyorum. Bu anın önemini düşünüyorum. İkimizin de hiç düşünmediği bir sınırı aştık ve bir şeyin uçurumunda duruyoruz.

Ama ne?

Bu onun için sonsuza dek sürecektir bir duygu mu?

Aklım hala yetismeye çalışsa da kalbim bunun benim için olduğunu biliyor. Birlikte geçirdiğimiz her an önemli hissettiriyor.

Onunlayken kaybolmuyorum. Bulundum. Evimdeyim.

"Kendimi bulmamı istediğin için beni bir daha görmek istemediğini mi söylüyorsun?"

Yüzü kapanıyor. "Çoğunlukla."

Çoğunlukla mı? Geri ne? Ne saklıyor?

Yüzünde endişeli bir ifade belirince gerildim. "Bana söylemediğin şey ne?"

Başını sallıyor ve gülümser. "Şimdilik bu kadar konuşma yeter. Seni gerçekten tekrar öpmek istiyorum," diyor usulca ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Öpüşme derinleşirken eli çenemi kavlıyor.

Şimdilik daha fazla soru sormayı unutuyorum.

Bölüm 19

EVERLY

Tabby'nin butiğine giriyorum, kapının üstündeki zil çalıyor. Aklım hâlâ evimde, Beckett'ı bıraktığım yerde. Onunla geçirdiğim son dört günü düşünüyorum. Dizüstü bilgisayarını almak ve prezervatif almak dışında yanımdan hiç ayrılmadı. Ben podcast için bölümlerimi kaydederken o kitabı üzerinde çalıştı.

Dün benimle birlikte Murder'ı aşılarını yaptırmak üzere veterinerine götürdü. Bana verdiği kıvranan yavru kediye tutuşunu izlemek çok eğlenceliydi, onu ısırduğında bile. Daha sonra evcil hayvan dükkanına gittik ve ona minik bir zili olan bir tasma aldık. Tasmanın üzerinde "Murder" yazdığını görünce homurdanıp şikâyet etti ama tasma tam ona göre idi.

Dün gece birlikte yemek pişirdik, sonra da jakuziye girdik. Her şey bir rüya gibi.

Sadece balonumun patlamamasını umuyorum.

"Hey, kızım!" Tabby tezgâhın arkasından sesleniyor ve coşkuyla el sallıyor. Kızıl saçları şık bir örgüyle toplanmış ve parlak yeşil ipek bir tulum giyiyor. "Buraya gel!"

Fritz'in çoktan bir tabureye oturmuş, kahvesini yudumladığı tezgâha doğru ilerlerken sırtıyırım. Bana bakıyor ve başıyla selam veriyor. "Selam aşkım. Bazı ilginç haberlerin olduğunu duydum."

Heyecanla tezgâha yaslandım. "Ne bulduğuma inanamayacaksınız."

Çantama uzanıyorum ve annemin odasında bulduğum eski aile İncil'ini çıkarıyorum. Yavaşça tezgâhın üzerine koyuyorum. "Annemin eşyalarını karıştırıyordum ve

Bu," diye açıklıyorum, İncil'in soy ağacı sayfasını açarak. Sesim merakla karışık bir şekilde bir ismi işaret ediyorum. "Bakın. Quincy Seaton. O benim akrabam."

Fritz usulca ısıklık çalar, daha iyi için eğilir.

"Ve şunu dinle," diyorum. "Hiç evlenmemiş. Adına kayıtlı çocuğu yok. Ama kız kardeşi Elizabeth, benim büyük büyük büyükannem."

Fritz bize Summerı çoktan aradığını ve yıllıkten haberdar ettiğini söylüyor. Görünüşe göre Summer günün erken saatlerinde gelip yıllığa bir göz atmış ve Lily'nin onun anısına değer verdiğini bilmekten mutlu olacağını düşündüğünü söylemiş.

Troy içeri girdi ve bize baktı. "Everly neden patlamak üzereymiş gibi görünüyor? Beckett başka bir hediye mi gönderdi?"

Gülümsüyorum. "Hayır. Quincy'nin benim atam olduğunu yeni öğrendim.

Bilirsiniz, her zamanki gibi."



Daha sonra Tabby'nin butiğinden ayrılıp Margo ile buluşmak üzere Avina's adlı kafeye gidiyorum. Daha önce sohbet etmek için aramıştı. Kapıyı itip açıyorum, köşedeki masaya oturmuş bile ve sıcak bir gülümsemeye bana el sallıyor.

Siparişlerimizi verirken ayağa kalkıp benimle buluşuyor; sonra masaya geri dönüyoruz. Bugün turkuaz bir hırka, çiçekli bir etek ve topuklu ayakkabı giymiş. Saçlarını topuz yapmış. Her zaman süslü biriydi ve ben büyürken onun bu yönünü seviyordum.

Beckett'ın son birkaç gündür nerede olduğunu ona söyleyip söylemediğini merak ederek gülümsüyorum.

"Rose'a dönmek nasıl bir duygu?" diye soruyor kahvesini dikkatle karıştırırken.

Gülümsüyorum. "Harika, aslında. Özlemişim."

"Güzel." Duraksıyor. "Beckett'la tekrar birlikte olmanıza sevindim. Son kitabını yazana kadar sana karşı ne kadar çelişkili olduğunu fark etmemiştim." İç çekiyor, gözleri

yüzüme bakıyordu. "Rose'un bir cazibesi var çünkü küçük. İnsanların hayatlarının en büyüleyici şekillerde bir araya geldiği bir yer. Bir keresinde Nashville'de cüzdanımı kaybetmişim ve onu bulan kişi buradaki markette çalışan genç bir adamdı. İyi ya da kötü hepimiz iç içeyiz."

Başımı eğiyorum, daha derin bir anlam seziyorum. "Doğru." Kahvesine bakıyor, ifadesi daha ciddi, neredeyse acılı bir şeye dönüşüyor. "Aile geçmişi karmaşık olabilir."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Margo tereddüt ediyor, parmakları fincanın sapını sıkıca kavriyor. Sanki bir şey söyleyip söylememeyi tartışıyor gibiydi. "Belirsiz olmak istemem ama Beckett seninle annen ve babası hakkında konuşmadı mı?"

Aklıma Beckett'in babası geliyor, soğuk ve sert bir adamdı, annemin tam tersiydi. "Peki ya onlar?"

Derin bir nefes alıyor, devam etmeden önce gözleri bir an benimkileri arıyor. "Bunu sana söyleyen kişi olmak istemezdim ama bilmen gerekiyor. Annen ve Beckett'in babasının uzun süreli bir ilişkisi vardı. Yıllarca sürdü. Dikkatliydi ama ben biliyordum, Beckett'in annesi de biliyordu. Hiçbir şey söylemedi, çünkü evlilikleri zaten dağılıyordu. Ondan boşanmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Annenin ölümü ve Beckett'in vefatı çok uzun sürmedi ama Beckett ilişkiyi daha lisedeyken, annenin ölümünden belki bir yıl sonra öğrendi."

Ona bakıyorum. Annem mi? Bir ilişki mi? Hiç mantıklı değil. Erkekler hakkında nadiren konuşurdu. Ama sonra arkadaşlarını ziyaret etmek için şehir dışına gittiği hafta sonlarını hatırlıyorum. Onunla birlikte olması mümkün mü? "Sana inanmıyorum."

"Birbirlerine aşıklardı," diye devam ediyor Margo usulca. "En azından Beckett'in babasının aşık olabileceği kadar. Daha önce de ilişkileri olmuştu ama annen farklıydı. Ciddiydi."

Birbirlerine aşk mektupları yazmışlar, onları ahırda gizli bir yere saklamışlar. Hatta ona binicilik dersleri verdi ve evinizin etrafındaki arazinin yönetimine yardım etti. Onun için deli oluyordu. Bunu herkesten saklamakta çok iyiydiler."

Anılar canlanmaya başladığında göğsüm sıkışıyor; binicilik dersleri, açıklama yapmadan ortadan kaybolduğu saatler, gece geç saatlerde gelen sessiz telefonlar. Bunu nasıl kaçırmıştım? Yalnız mıydı? Küçük kasaba hayatımızın sunabileceğinden daha fazlasını mı arıyordu? Onu seviyor muydu?

Annem öldükten sonra eve geldi, diğerlerinin arasına karışan başka bir yas tutucuydu. Daha on beş yaşındaydım. Ne biliyordum ki?

"Ama neden kimse bana söylemedi?" Sesim şoktan titriyor.

"Kimse bu konuda konuşmak istemedi," diyor Margo nazikçe. "Beckett tesadüfen öğrendi ve bu onu yıktı. Babası ve annen tarafından ihanete uğradığını hissetti. Bu yüzden senden uzaklaştı."

Parçalar yerine oturmaya başladı, gözlerindeki soğukluğu, mesafeyi hiç anlamamıştım. Bunun sebebi ailemiz hakkında öğrendikleriydi. Kafa karışıklığım ve incinmişliğimle Carson'a döndüm ve sonunda Beckett'ı duygularımızla ilgili bir şeyler yapmaya zorlamak umuduyla günlüğümü Abigail'in bulması için dışarıda bıraktım. Bu sadece bizi birbirimizden daha da uzaklaştırdı.

"Neden değiştiğini hiç anlamadım," diyorum.

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi avuçlarının içine aldı. "Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu, bu yüzden seni kendinden uzaklaştırdı."

Annesi o zamanlar çok zayıftı.

"Çok kızgın olmalı," diye mırıldanıyorum, kalbim o çocuk için acıyor.

Sertçe yutkunuyorum, her şeyin ağırlığı üzerime çöküyor.

Kahve dükkanının kapısı açılıyor ve Beckett içeri giriyor,

Gözleri bana gelene kadar odayı tarıyor. Mesaj attım

Ama bu kadar çabuk gelmesini beklemiyordum. Bizi fark etti ve yüzünde endişeli bir ifadeyle yanımıza geldi.

"Hey," diyor usulca, koluma dokunmak için uzanıyor. "Neyin var?"

Bakışları Margo'ya kayıyor ve yüzünde bir anlık bir farkındalık görüyorum.

Margo ona bakarak sessizce konuşuyor. "Şimdiye kadar ona söylersin sanıyordum."

Ayağa kalkıyorum, temiz hava alma ihtiyacı beni bunaltıyor. "Sanırım bana sylediğın için teşekkür ederim, ama birkaç ayak işi yapmam ve podcast'im üzerinde çalışmam gerekiyor ..." Yutkunuyorum. Boşluğa ihtiyacım var. İşlem yapmam gerek.

Beni dikkatle izliyor. "Tamam, seninle gelmeme izin ver."

"Şimdi olmaz." antamı kaptığım gibi başımı sallıyorum ve aceleyle uzaklaşmak için dönüyorum. dışarı çıkıyorum, aklım Yarış.

Kafamda annemi görmeye devam ediyorum, hızlı gülümsemeleri, yanağındaki gamzeler, gözlerinin ışıltısı

Annesinin mutsuzluğının bir parçasıydı.

Taptığı annesinin.

Bu yüzden kaçacak mıyım?

Bölüm 20

EVERLY

Yatağımın kenarına oturup pencereden dışarı bakıyorum. Murder kıvrılmış, odadaki tek ses onun mırıltısı. Dalgınca tüklerini okşuyorum, düşüncelerim sürükleniyor.

Bir ilişki.

Kelimeler kafamın içinde yankılanmaya devam ediyor. Midemi bulandırıyorlar.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum. Ne de o bir insandı. Kusurlu, tıpkı diğer herkes gibi.

Telefonum sehpanın üzerinde vızıldıyor ve ona baktığımda Beckett'tan bir mesaj görüyorum.

Beckett: Everly, please talk to me.

Ekrana bakıyorum. Telefon tekrar çalıyor.

Beckett: I came by earlier. I knocked and knocked but you didn't answer. Please, I need to see you.

Mesajlarını okurken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Sonunda bir yanıt yazmadan önce parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor.

Me: You've had longer to deal with this. I haven't.

Cevabı neredeyse anında geldi.

Beckett: Just meet me. At the cherry trees.

Tereddüt ediyorum, kalbim çarpıyor.

Me: Okay. I'll be there.

Dışarı çıktığımda gece havası soğuktu. Daha önce yağan yağmur nemli bir serinlik bırakmıştı. Paltomu daha sıkı sarıyorum ve tepedeki kiraz ağaçlarının olduğu koruya doğru yürümeye başlıyorum.

Tepenin zirvesine ulaşıyorum ve kiraz ağaçları rüzgarda hafifçe sallanıyor. Ve orada, en büyük ağacın altında, elleri cebinde Beckett duruyor.

Beni fark etti ve öne doğru bir adım attı. "Hey," diyor usulca.

Kollarımı kendime dolayarak ondan birkaç adım ötede duruyorum.

Derin bir nefes alıyor, yaklaşıyor, sesi yumuşak. "Margo sana bu bilgiyi verdiği için özür dilerim. Benden gelmesi gerekirdi. Geri döndüğün andan beri sana söylemek istiyordum ama zamanlama hiç doğru gelmedi. Ve dürüst olmak gerekirse, korkuyordum. Ailelerimiz hakkındaki gerçeği bilmenin seni çok fazla inciteceğinden korktum." Parmaklarımı kendi parmaklarına doluyor, dudaklarından bir iç çekiş kaçıyor. "Burada arkadaşlarınla, podcast'le, tüm bu hayalet hikâyesiyle kendine yeniden bir yer buluyordun ve ben bunu mahvetmek istemedim. Seni korumak istedim."

Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor. "O zamanlar New York'a gidiyordum ve bulup her şeyi anlatacaktım. Ailemiz hakkında. Sana hayatımda ne kadar ihtiyacım olduğunu. Onların hiçbir hatasının benim için önemli olmadığını bilmeni istedim, sadece senin. Ama sonra, kazadan sonra, o hastane yatağında yatarken, kendimi senin umurunda olmadığına ikna ettim. Ben de her şeyi oluruna bıraktım. Benim yüzümden on yılı kaçırdık. Özür dilerim, Ev."

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Seni bir daha görmek istemediğimi söylediğim için her gün kendimden nefret ettim. Dövmeyi senin ve kendim için yaptırdım. O zamanlar sana gerçeği söylemeliydim, acı verse bile. Belki bunun üstesinden gelebilirdik. Belki bunca zaman kaybetmezdik."

Başımı salladım.

Başparmağı elime sürtünüyor. "Seni istiyorum. Bizi istiyorum. Annem de bunu isterdi. Seni severdi, biliyorsun."

Gözyaşları gözlerimi yakıyor, onun bu kadar yakınımda durması görüşümü bulanıklaştırıyor. Sözleri ciğ bir dürüstlikle dolu. Sesinde, dokunuşunda.

Beni daha yakına çekiyor, alını alnıma değiyor. "On yılımı seni özleyerek, seni düşünerek, seni hayal ederek geçirdim. Lisedeyken Carson'ın seninle çıkmasını izlemek zorunda kaldım. Kendime mesafemi korumam gerektiğini söyledim ama uzak duramadım. Her zaman sen, ben ve o vardı ve o zaman bile orada olduğumdan emin oldum. Orada olmalıydım, sana yakın olmalıydım. Seninle olmak istiyorum, Ev. Başımıza ne gelirse gelsin, birlikte yüzleşmek istiyorum. Seni tekrar kaybetmek istemiyorum."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Alnıma bir öpücük konduruyor. "Seni hayatım boyunca sevdim. Lily ve Quincy'ninki gibi kalıcı bir aşk bu. Zamanın ya da mesafenin önemi yok." Duraklıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Yoksa neden eve dönmen için sana o sevgililer gününü göndereyim ki? Benim evime. Her zaman benim için."

Sözleri beni nefessiz bırakıyor, kalbime işliyor. Uzun yıllarımı ait olacağım bir yer arayarak geçirdim ve bunu bulmak için Rose'dan ayrılmam gerektiğine inandım. Ancak ait olmak bir yerle ilgili olmak zorunda değil; nerede olursanız olun size evinizdeymişsiniz gibi hissettiren biriyle ilgili olabilir.

Ve Beckett, benim için o kişi.

Elini sıktım. "Bana söylemedin çünkü beni korumak istedin. Anlıyorum ve seni affediyorum. Ama çok zaman kaybettik," diyorum, omzuna hafifçe vururken sesim hafifçe titriyor.

Gözyaşlarımdan birini başparmağıyla silerek gülümsüyor. "Biliyorum."

"Belki de kader böyleydi," diyorum. "Biz .
Ve birbirimizin evine geldik."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ben her zaman senin evin olacağım, Ev. Her zaman. Seni hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum, her şeyden çok." Sesi çatlıyor.

Ona bakıyorum ve Margo bana ailemizden bahsettiğinden beri göğsümde sıkılaştan düğüm gevşemeye başlıyor. Yavaşça başımı sallıyorum, kalbim kabarıyor.

Son on yılda onu sevmekten bir kez bile vazgeçmedim. Dünyanın her köşesinde, her macerada, her aşkta onu yanımda taşıdım. Kendimi hayatıma devam ettiğime inandırdığım anlarda bile o hep yanımdaydı.

Onu Paris'te Eyfel Kulesi'nin altında dururken, dünya ayaklarımın altındaymış gibi hissederken ama yine de yanımda olmasını dilerken sevdim. Onu New York'taki dairemde, bir kitapla kıvrılıp bana kitap okumasını dilediğim sessiz anlarda sevdim. Her yalnız Noel'de, boşluğu doldurmaya çalıştığımda bile onu sevdim ve onun için ağladım.

O hep öyleydi. "Seni seviyorum Beckett. Şimdi, her zamankinden daha fazla. Rose'a geri dönmek, seni tekrar görmek, daha büyük ve daha güçlü. Her zaman seni istiyorum. Sana ihtiyacım var."

"Tanrıya şükür. Şapkalardı, değil mi? Bu mu ?" Ona tekrar yumruk attım. "Sadece sessiz ol ve beni öp."

Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, sonra öpüşmeyi derinleştiriyor, yavaşça ve kasıtlı olarak, sanki tüm duygularını dokunuşumuza katıyormuş gibi.

Kollarımı ona , onu kendime çektim. Memnuniyet. Neşe.

Yuva. Aşk.

Burası ait olduğum yer.

Onun yanına.

Her zaman.

Bölüm 21

BECKETT

Adliye Sarayı meydanı hareketli bir yer. Alan dans için bir harikalar diyarına dönüştürülmüştür. Parıldayan peri ışıkları dizilmiş ve çardak süslenmiştir.

Carson yanımda duruyor, daha önce bardan aldığı birayı içiyor. Sürekli bana bakıyor. "Tuhaf görünüyorsun."

"Normal görünüyorum," diyorum, "Büyük İkramiyeyi Kazandım" yazan siyah şapkamı düzelterek.

Kalabalığı tarıyorum, gözlerim Everly'yi arıyor. Benimle burada buluşacağını söylemişti ama göğsümde bir düğüm oluşuyor. Belki de hala çok taze hissettiğimiz içindir.

Carson iç geçiriyor. "Onu gerçekten , değil mi?"

Her şeyden çok. O benim ilk aşkım, tek aşkım.

Ona kediye bıraktığım an, onu rahatlatacağını umarak; kafası iyiyken ona baktığım gece, o şiddetli korumacılığı ve hayranlığı hissederek. Onunla sevişmek.

Bir elini omzuma atıp sıkıyor. "Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız. Elbette, onunla çıktım ama-"

Bakışlarım karşısında durdu. Ondan bir kıkırdama geliyor. "Sakin ol. Sadece takılıyorum."

Onu görmezden gelerek kalabalığa bakıyorum ve sonra onu görüyorum. Gözlerim Everly'ninkilere kilitlendiğinde göğsümdeki düğüm çözülüyor. Saçları peri ışıklarının parıltısını yakalıyor, kalabalığın arasında ilerlerken omuzlarından aşağı dökülüyor. Üzerinde yumuşak pembe bir kazak ve deri etek var ve birkaç adımda bir durup birileriyle sohbet ediyor. Benim

Boynundaki madalyonu gördüğümde gözlerim doldu. Ona bu hediye alması için altı aylık harçlığını harcadım.

"Sebepsiz yere gülümsüyorsun," diyor

Carson. Ona el sallıyorum.

Sonra Everly Abigail'in önünde durunca dudaklarım seğiriyor. Everly şey söylüyor ve söylediği her neyse, belli ki sinirlerine dokunuyor - Abigail yumruklarını sıkıyor, patlayacakmış gibi ofluyor ve ayağını yere vurarak uzaklaşıyor.

İşte benim kızım. Kendini savunuyor.

Benim Ev'im.

Bana doğru yürümeye başlıyor ve sanki etrafımızdaki her şey kayboluyor.

Sadece o ve ben.

Kiraz bahçesindeki geceden beri onu görmedim ve bu iki gün önceydi. İşine odaklanması ve bazı şeyleri tamamlaması gerektiğini söyledi.

Önümde durup sırtıyor ve ona verdiğim pembe şapkayı düzeltiyor. "Hey. Uyuşuyoruz."

Carson aramıza bakarken gözlerini deviriyor. "Siz ikiniz çok tuhafsiniz."

"Yanında ayı getirmedığım için şanslı," diyor ona kendini beğenmiş bir şekilde. "Düşündüm ama taşımak için çok büyük."

Onu kollarıma çekiyorum ve eğilip kulağına fısıldıyorum. "Kesinlikle muhteşem görünüyorsun. Ne zaman ayrılıp senin evine dönebiliriz?"

Yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Yakında."

Saçının bir tutamını yüzünden çekip kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bir sonraki podcast maceranın ne olacağına karar verdin mi?"

"Sana bağlı." "Oh?"

"Hmm." Dudakları muzip bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Ayın geri kalanında burada kalmayı planlıyorum, ama eğer yazı programınız uygunsa ..."

"Her zaman açık. Her yerde yazabilirim."

Gülümsemesi aydınlanıyor ve bunu görmek kalbimi yerinden oynatıyor. "Peki Güney Kore kulağa nasıl geliyor? Ya da Tayland? Bana bahsettiğin Asya folkloruna dalmak için can atıyordum."

"Nereye gidersen git, seni takip edeceğim," diyorum burnunun ucunu öperek.

Hafifçe kıkırdıyor. "Çeteyi gördün mü?"



Birkaç dakika sonra onları öpüşme kabininde görüyoruz; Tabby tezgâhın arkasında rastgele insanları yanaklarından öperken Troy yakınlarda duruyor, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış.

Carson birasını kaldırarak bir çığlık atar. "Pekâlâ muhabbet kuşları, hadi öpüşme kabinine gidelim ve biraz sorun çıkaralım."

Kalabalığı yarararak yolumuza devam ediyoruz. Yaklaştığımızda Fritz bizi fark ediyor ve el sallıyor. "Siz ikiniz nerede saklanıyordunuz?"

"Sadece manzarayı seyrediyorum," diye cevap verdim.

Tabby kabinden başını kaldırıp sırtıyor. "Oh, bakın sonunda kim gelmeye karar vermiş!" Yaşlı bir adamın yanağına hızlı bir öpücük konduruyor ve ona göz kırpmıyor. "Sıradaki!"

Troy'un kaşları çatılır ve Tabby'ye ters ters bakar. "Mola vaktin gelmedi mi? Kasabanın yarısını öptün."

Gözlerinde muzip bir parıltı var. "Çok mu kiskandın?"

Alay ediyor. "Kıskanç mı? Kiskanmak mı? Lütfen. Ben sadece bunun sağlıklı olduğunu düşünüyorum."

Tezgâhın üzerine eğilir. "Biliyorsun, her zaman bir bilet alabilir ve bir öpücük de alabilirsin."

Carson gülerek Troy'un sırtını sıvazlar. "Bakalım cesaretin var mı?"

Fritz de Troy'un yüzünün önünde bir bilet sallayarak ona katılır. "Burada bir tane var. Hadi, gecesini güzelleştir."

Troy bileti alır. "Tamam. Ben yaparım."

Tabby doğruldu ve kirpiklerini kırıştırdı. "Hadi o zaman Romeo. Beni bekletme."

Troy kabine doğru adım atıyor ve Tabby tezgâhın üzerine eğiliyor ve yüzleri birbirine yaklaştıkça aralarındaki eğlenceli şakalaşma bir anlığına duruyor.

Sonra, diliyle ona kocaman, ıslak bir yalama veriyor. Tabby ciyaklıyor ve yüzünü silerken onu iterek uzaklaştırıyor.

"İğrençsin Troy!" diye haykırıyor, alaycı bir sesle Korku.

Sadece gülüyor, etkilenmemiş.

Kabinin arkasından atlıyor ve adamın koluna vuruyor. Ama sonra bir an bile düşünmeden yüzünü kavlıyor ve onu öpüyor.

Devam ederken hepimiz gözlerimizi kırıştıırıyoruz. Troy'un kolları onu sarıyor, parmaklarını saçlarında onu kendine çekiyor. Bu artık sadece bir oyun değil, gerçek.

"Sonunda," diyor Everly.

Ona bakıyorum. Onları izlemek, piyango'nun tüm amacının gözlerimin önünde gerçekleştiğini görmek gibi geliyor. Bazen aşk sinsice yaklaşır. Küçük bir dürtme, küçük bir itme ve aniden, tamamen içindesinizdir.

Tıpkı Everly'nin Rose'a geri döndüğü zamanki gibi. Tıpkı tekrar gitmesine izin vermeyi reddettiğim zamanki gibi.

Onu daha yakına çekiyorum, elim sırtının alt kısmında duruyor. "Şunu görüyor musun? Piyango iş başında. Şansını deniyorsun."

Bana asla doyamayacağım o gözlerle bakıyor. "Çok romantiksin."

Yaşadığımız her şeyi, seçimleri, yanlış adımları, mesafeleri düşünerek alnından öpüyorum.

Sonunda, hiçbirinin önemi kalmadı. Dönüş yolumuzu bulduk. Tıpkı aşkın yaptığı gibi, eğer izin vererseniz.

Onu seviyorum.

O beni seviyor.

Her şey burada başlıyor.

SEVGİLİ GELİNİM ALINTI

Telif Hakkı 2023 İlsa Madden-Mills Yayınevi:
Montlake

EMMY

Sıcak Arizona güneşi, bir havuz ve bir içecek. Kulağa hoş geliyor ama güneş bir volkan, havuz Golden Iguana adında boktan bir yere ait ve içeceğim de ılık bir şişe Fiji suyu.

Beni gülümseten bir şey var: Motel tabelasının üzerinde soluk yeşil ve altın rengi bir iguana var, dik duruyor ve kollarını açmış sizi karşılarken sırtıyor. Bana o sigorta kertenkelesini hatırlatıyor. Ona Darcy adını verdim.

Sonoran Çölü'nün ortasında, Tucson'ın dışında küçük bir yer olan Old Town'a hoş geldiniz. Vegas'tan arabayla altı saat uzaklıkta, Kian'ın bakacağı son yer gibi görünüyordu. Elbette New York'a giden bir uçağa yetişebilirdim ama Bellagio'dan ayrılırken doğru düşünemiyordum.

Camları karartılmış bir Lamborghini park yerine kükreyerek girerken havuzun kenarına yapışıyorum, motoru bir canavar gibi homurdanıyor. Alçak ve parlak araba limon sarısı, altın boğa amblemi güneş ışığında parlıyor. Paslanmış bir kamyonetin yanına park ediyor.

"Sanırım Four Seasons doluydu," diye kendi kendime söyleniyorum, sonra hışırtılı sesimden irkiliyorum. Boğazım şişmiş ve korkunç derecede ağrıyor.

Arabadan hemen kimse inmediğinde, tüylerim diken diken oluyor.

Bir dakika... Kian başka bir araba kiralayıp beni takip mi etti?

Hayır. Dün gece bek rlı a veda partisi vardı, yani bugün uyuyacak; ayrıca ayrılırken yanıma sadece küçük bir çanta aldım. Bavulum hala Bellagio'daki odada, kıyafetlerimin  o uyla birlikte. Tek bildiği, ona kızgın bir şekilde kumarhanelerde dola tı ım.

Her neyse.  nemli değil. Fazla düşünüyorum.

Gitmene asla izin vermeyece im, Emmy.

Suyun altında batarken Kian'ın son sözlerini elimle itiyorum, merdivene doğru yüzüyorum ve basamakları tırmanıyorum. Kitabımı ve güneş kremimi topluyorum, sonra saçlarımı omzuma dolayarak boynumdaki morlukları gizliyorum. Parmak arası terliklerimi giyip odalara açılan kapıya doğru ilerlerken su damlatıyorum, gözüm arabada.

Sürücü tarafındaki kapı açılır ve siyah saçlı bir adam dışarı çıkar.

Omuzlarım   kene kadar ne kadar rahatladı ımın farkında bile değilim. Kian değil.

Kollarını yukarı uzatıp boynunu kıvıran adam gözlerini kısarak güneşe bakıyor, içinden küfrediyor ve sonra arabanın içine uzanıyor. Sırtı geniş. Hem de çok büyük. En az bir buçuk metre boyunda olmalı. Bir  ift havacı g zl k takıyor ve sanki kişisel bir intikamı varmış gibi tabeladaki iguanaya dik dik bakıyor. Darcy ile ne alıp veremediği var bilmiyorum.

Bir küfür mırıldanarak arabanın kapısını çarpıyor, sonra sa ına bir şapka geçiriyor. Şapka yüzünü gölgede bırakarak ona karanlık bir hava veriyor.

Lambo bir biftek bı a ı kadar sevimli görünüyor.

Kal alarına yapı an tasarımcı kotu ve pa aları kıvrılmış pahalı görünümlü d  meli bluzuyla, bıçak gibi bir burnu, yontulmuş elmacık kemikleri ve duygulu dudakları var. Uzun boylu. Geniş. Kaslı. Çubukta seks. Sa a kaydırın, bayanlar.

Uzun adımlar atıyor ama bir şekilde zarif görünmeyi ba arıyor - hayır, onu da geç: atletik.

Benim tahminim? Ellerin altındaki kemik  atla ını hissetti.

Karamsarlık yayıyor. Benim favorim.

Ne tür bir cinsel hasara neden olabileceğini hayal etmeme izin veriyorum, serbest bıraktığında kollarına yakalanmanın heyecanını merak ediyorum.

Oh, evet. O aygıra vahşi bir kovboy gibi binerdim.

Zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum.

Hayır. Daha fazla. Erkekler.

Bir sonraki randevum bir romantik komedi ve bir kedi yavrusuyla olacak. Bir kedi mükemmel bir erkek arkadaş olurdu - saç topları ama drama yok.

Ben bir iplik yumağının etrafında dans eden kedi yavrularını hayal ederken, Lambo omzuna bir çanta atıyor ve ön ofise gidiyor.

Güle güle, seksi canavar. Arizona'nın en boktan motelinde iyi eğlenceler.

Aceleyle ters yöne doğru ilerliyorum ve paslı metal merdivenlerden odama çıkan üçüncü kattaki balkonlu koridora çıkıyorum.

"Hey, güzelim," diye mırıldanıyor arkamdan bir ses ve şaşkınlıkla dönüp Clint Eastwood'u görüyorum -gerçek olanı değil, ucuz bir taklidi.

Sahte Clint dün gece motelin barında siyah deri bir pardösü, botlar ve şapkaıyla ortaya çıktı. Ben barda içerken o yanıp sönen neon ışıklarının gölgesinde gizlendi. Etrafı dolaştı, mekandaki her kadınla sohbet etti ve ben o bana ulaşmadan oradan ayrıldım.

Tedirginliğim daha da artarken boş koridora göz gezdiriyorum. İçimde bir düğüm oluşuyor ve nefes alışım hızlanıyor. Burada yalnızım. En iyisi Clint'le muhatap olmamak. Umursamaz bir ses çıkarıyorum ve kapıma doğru ilerliyorum.

"Hey, bekle, kaçma," diyor peşimden gelirken. "Seni havuzda gördüm. İşin gibi tur atıyordun."

Gözleri göğüslerime takılıyor ve içimden inliyorum, üzerime bir tişört almadığım için pişmanlık duyuyorum. Üzerimde siyah bir tişört ve kasabadaki dolar mağazasından aldığım bikini altları var.

"Size katılırım, belki birkaç tur atarım diye düşünmüştüm ama artık işiniz bitti. Çok yazık." Elinde uzun boyunlu bir bira tutuyor. "Eğer istersen odamda bunlardan daha çok var."

Yırtık pırtık çantamı karıştırıp motelin anahtarını ararken, "Bugünlük buradayım," diyorum.

"Burada yalnızsın, değil mi?"

Uyarı radarım yükseliyor. "Hayır," diye yavaşça cevap veriyorum. "Erkek arkadaşım odada uyuyor."

"Dün gece onu görmedim."

"Kalabalıktan hoşlanmaz. Ya da bana asılan erkeklerden."

"Tek başına içmene izin verdiğine inanmak zor." Göbek piercingimin arasından görünen göbek halkama bakıyor, sonra da sırtıyor. "Senin odanın benimkinin yanında olduğunu fark ettim. Karton duvarlardan bahsediyoruz. Bu sabah ağladığını duydum. Onunla kavga mı ettin?"

İyi oyna, diyor omzumdaki melek, şeytan ise

...

Motelin anahtarını bulup sıkıca kavriyorum. "Uyanmalı mıyım "Erkek arkadaşına bir pislik gibi davrandığını söyleyebilir miyim?"

"Cesaretini sevdim, ama sadece seni tanımaya çalışıyorum. Erkeğini karıştırmaya gerek yok. Tabii bu doğruysa." Kapımı kapatana kadar etrafımda dolanıyor.

Kan çanağı ela gözleri benimkileri tutuyor. Benim yirmi sekizimden daha yaşlı ve bira kokuyor. Bugün kısa bir şort, soluk bir gömlek ve parmak arası terlik giyiyor. Sanırım pardösü ve botlar gündüz kıyafeti için fazla sıcaktı. Küt saç kesimi, zayıf çenesi ve boncuk gibi gözleriyle huysuz bir hamstera benziyor. Ve şimdi kovboy kıyafeti giymiş bir hamsterın çölde ata bindiğini ve İguana Darcy ile silahlı çatışmaya girdiğini hayal ediyorum.

Ben 1.90 boyundayım ve özellikle topuklu ayakkabılarla kendimi koruyabilirim, ama o benden daha yüksek.

" ol. Sadece benimle bir içki iç. Burada sıkıldım. sen?"

"Yolumdan çekil yoksa erkek arkadaşım kıcına tekme basar." "Öyle mi? Adı ne onun?"

Beynim bir isim bulmaya çalışıyor. "Darcy."

"Tuhaf bir isim." Saçımın bir teline dokunuyor ve kalbim gümbür gümbür atıyor, kısmen öfke, kısmen korku.

Senaryolar kafamın içinde dans ediyor. Sarhoş. Onun kapısı şu anda açık ve beni benimkinden engelliyor. Beni kendi kapısından içeri itebilir. Beni sürükleyebilir. Babamın annemi sürüklediği görüntüler kafamın içinde yanıyor.

Hava gerginlikle yoğunlaşıyor. Kaslarım kaçma içgüdüleriyle titrerken üst dudağımda boncuk boncuk terler oluşuyor.

Ayak sesleri yürüyüş yoluna ulaşır ve rahatlama bir gelgit dalgası gibi vurur.

Lambo güneş gözlüklerini gömleğinin cebine sokarken bize doğru adım atıyor. Ayaklarının üzerinde sallanıyor gibi görünüyor, sonra balkon demirine tutunarak kendini düzeltiyor. Başını bize çeviriyor ve duraklıyor, gözleri geriliyor, benden Sahte Clint'e kayıyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor, sesi koyu kadife bir gümbürtüye dönüşüyor.

Sahte Clint bir adım geri çekilir ve yatıştırıcı bir tavırla ellerini kaldırır. "Ben de tam havuza gidiyordum. Giriş mi yapıyorsun?"

Lambo onu görmezden geliyor ve bana geri dönüyor, yüzü ifadesiz. "İyi misin?"

Sanki onu ortaya çıkarmışım gibi. Adama bir kravat ver, Darcy olsun! Gurur ve Önyargı'daki adam gibi, iguana değil. O da öyle.

Bir adrenalin dalgası çarpıyor. En parlak gülümsememi takınarak çantamı bırakıp öne atılıyorum ve kollarımı beline dolayarak ayı gibi sarılıyorum. Çarpıştığımızda homurdanıyor, vücudu sert kaslardan oluşan sağlam bir duvar. Başım göğsünün ortasına çarpıyor. Yirmi dört saat spor yapıyor olmalı ve beni şimdi öldürmeli, ama koyu kiraz, pahalı deri ve sedir gibi sarhoş edici kokuyor.

Gözlerim ona yalvarırken başımı arkaya eğiyorum, çabuk anlamasını umuyorum. Boğazımdaki acıyı yutkunarak, kelimeleri boğuk (umarım seksi) bir sesle söylemeyi başarıyorum.

"Sorun yok tatlım, bir şey demek istemedi. Dürüsttü. Üzülmene gerek yok, şartlı tahliyenin ihlal etmek istemezsin. Ne kadar kıskanç olduğunu biliyorum. Chicago'da benimle dans ettiği için o adamı eşek sudan gelinceye kadar dövdüğünü hatırlıyor musun? Bunu tekrarlayamayız. Tam bir katliamdı."

"Ne? Ben-" diye başladı.

"Oops, bu konuyu açmamalıydım. Hapishanede geçirdiğin zaman hakkında konuşmamdan hoşlanmıyorsun. Birbirimizden uzakta olmak çok zordu. Beni ayakta tutan tek şey senin tutkulu mektuplarındı." Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı yanağına değdiriyorum. Kare şeklindeki çene çizgisindeki tüyler dudaklarımı gıcıkıyor. "Merak etme, bu adama alındığımı söyledim."

Elini kıcıma koyuyor ve beni kendine doğru çekiyor - sanırım seni tanıdığını iddia eden bir kadın kendini sana doğru attığında içgüdüsel olarak.

Sevgili Gelinim'i bugün Amazon'da okuyun.

YAZAR HAKKINDA



Amazon Listelerinde 1 numara olan, Wall Street Journal, New York Times ve USA Today çoksatan yazarı Ilsa Madden-Mills, endişeli yeni yetişkin ve çağdaş romanlar kaleme alıyor. Eski bir lise İngilizce öğretmeni ve kütüphanecisi olan yazar, Gurur ve Önyargı ile ilgili her şeye bayılıyor ve tabii ki Bay Darcy onun nihai kahramanı. Köpüklü kahve içeceklerine, sevimsiz magnetlere ve tek boynuzlu atlar ile kılıç kullanan kadınları içeren her kitaba bağımlıdır.

Ilsa'yı çevrimiçi takip etmekten çekinmeyin! En son haberleri almak ve kitaplar hakkında konuşmak için Unicorn Girls adlı Facebook okur grubuna katılın, Şarap, ve Netflix

www.facebook.com/groups/ilsasunicorngirls

adresinde bulabilirsiniz. Madden-Mills'i ayrıca www.ilsamaddenmills.com adresindeki web sitesinde de bulabilirsiniz. Ve www.ilsamaddenmills.com/contact adresinden haber bültenine abone olmayı unutmayın.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.